

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT

TÌNH NHI NỮ NGẠO TRƯỢNG PHU

Đã tiểu nhị đã bất tỉnh nằm duỗi dài dưới đất, trong khi Tiểu Quân vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì.

Người vận bạch y xoa tóc tiến thẳng đến bên gã.

Tiểu Quân ngược mắt nhìn, y hơi liếc xuống bàn tay người đó, rồi nhoẻn miệng cười, hỏi :

- Không biết tại hạ diện kiến với oan hồn hay người trên dương thế đây.
- Người không nhận ra ta hay giả đui giả điếc ?

Tiểu Quân nhướng mắt:

- Tất nhiên Tiểu Quân không đui, không điếc rồi, nhưng Tiểu Quân không thích đối diện với hồn ma.... Ghê lắm !

Tiểu Quân chống cằm:

- À mà cô nương chết hồi nào vậy, sao không chịu đi đầu thai mà cứ vất vưởng trên dương trần làm ma.

Người vận bạch y hừ lạnh một tiếng vén mái tóc xoa:

- Bây giờ người nhận ra ta chưa ?
- A.... thì ra là Đồng cô nương. Tại hạ cứ ngỡ là hồn ma bóng quế nào chứ.

Tiểu Quân xoa tay:

- Đồng cô nương làm giai nhân không chịu sao mà lại làm ma đến nỗi nam nhân như quán chủ cũng thất hồn lạc phách. Bộ.... Đồng cô nương không muốn....

Đồng Tiểu Linh chau đôi mày vòng nguyệt.

Tiểu Quân ngăm nhìn nàng:

- Cô nương chau mày cũng giống đấy.... Mặt thì trắng bệch, tay thì nổi mụn đỏ, y như một con ma vất vưởng. Tiểu Quân hỏi thiệt nghe.... Đồng cô nương chết hồi nào vậy ? Nếu có oan ức gì cứ nói ra. Tiểu Quân sẽ mời thầy tướng về giải oan cho mà sớm đi đầu thai, kéo dung nhan úa tàn thì chẳng có con ma nam tử nào kéo cô nương đâu.

- Ta có chết đâu mà biến thành hồn ma.

- Không chết sao vận đồ kỳ cục vậy, còn thọ nhận những vật dụng cúng tế cho Quỷ vương ?

- Cư dân thị trấn Uông Bí cúng cho ta đó.

- Thì ra Đồng cô nương là Quỷ vương.

- Ta không phải là Quỷ vương, tại họ gán ghép mà thôi.

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Đích thị là Quỷ vương hóa hình rồi.

Gã khúm núm:

- Quỷ vương tha tội cho Tiểu Quân.... Tiểu Quân thành kính đã dâng nạp túi ngọc dạ minh châu rồi, mong Quỷ vương đừng lấy mạng tại hạ.

- Hừ.... Không có túi ngọc của người thì ta đâu có đến gặp người làm gì.

- Quỷ vương chê ít à ?

Đồng Tiểu Linh nghe Tiểu Quân nói giận đến biến hẳn sắc mặt. Nàng chìa tay đến trước mặt gã:

- Người coi hai bàn tay của ta nè.

Tiểu Quân chắc lưỡi :

- Tay Quỷ vương ghê thật, đúng là có lực công lợi hại giết người.

- Người còn nói nữa.... Chính vì túi ngọc của người mà tay ta bị như vậy đó.

Nàng đổi giọng:

- Tiểu Quân.... Người đến Quỷ đầu sơn vì Thất Thất Băng Tâm Ngọc Nữ ?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Ngoài chuyện đó ra, Tiểu Quân chẳng thêm đến cái vùng ma quỷ này. Thà ngao du đến mấy tửu quán còn sướng thân hơn.

- Nếu người vì Thất Thất thì đi theo ta.

- Ê.. Tất nhiên Tiểu Quân sẽ đi theo cô nương rồi, nhưng nếu cô nương còn giở trò ma quỷ thì đừng hòng có thuốc giải độc công của thiếu gia. Nói thật với cô nương chất độc Tiểu Quân rải trên bàn thờ là loại kịch độc có một không hai trong giang hồ, ngoại trừ ta ra tuyệt nhiên không một đại phu nào chữa được đâu.

Đồng Tiểu Linh gần giọng:

- Chất độc đó tên là gì ?

- Miêu nhãn. Chất độc Miêu Nhãn này Tiểu Quân lấy tận bên xứ Tân Cương xa xôi, nghìn dặm, trong một hoang cốc điều tàn. Một khi người đã bị trúng độc, chất độc sẽ nhanh chóng lan tỏa trong kinh mạch tạo ra cảm giác ngứa ngáy khó chịu vô cùng, khiến người bị trúng độc công phải gãi đến sứt da, chảy máu mà chết thảm.

- Có cách gì giải được chất độc đó không ?

- Tất nhiên là có nhưng khi nào tại hạ gặp được Thất Thất sư tỷ sẽ giải độc cho cô nương .

- Hừ.... Tiểu Quân, người đi theo ta !

- Tất nhiên là phải đi theo rồi.

Hai người rời tửu quán, hướng về ngọn Quỷ đầu sơn.

Ngọn "Đông Phong" vẫn lồng lộng thổi trên đỉnh núi tạo ra những âm thanh ghê rợn.

Đến chân núi Quỷ đầu sơn, những âm thanh nghe càng khủng khiếp hơn. Người

yếu bóng vía tưởng chừng như có bảy quỷ đói đang kéo xuống thị trấn Uông Bí để tìm người hút máu.

Tiểu Quân dừng bước quay sang Đồng Tiểu Linh:

- Đồng cô nương có sợ không ?
- Ta ở trên Quỷ đầu sơn mà sợ gì chứ ?
- Những âm thanh kia từ đâu phát ra vậy ?
- Người sợ à ?

Tiểu Quân ưỡn ngực:

- Ta chỉ tò mò thôi, chứ làm gì mà sợ.... Huống chi Tiểu gia đi với Quỷ vương thì làm gì sợ lũ tiểu quỷ chứ. Nhưng Tiểu Quân thắc mắc tiếng hú đó từ đâu ra vậy.

Đồng Tiểu Linh bật cười khanh khách:

- Xem chừng người sợ thật rồi.
- Nói sàm.... Nếu Tiểu Quân mà sợ thì chả thèm đi với nàng.
- Để ta nói cho người biết, đừng người đừng sợ nữa.
- Nói đi....
- Trên Quỷ đầu sơn có hai hang động, khi tiết trời đổi gió Đông, thổi thẳng vào hai cái hang đó. Chính ngọn Đông Phong đã tạo ra tiếng hú từ trong hai hang động đó phát ra. Âm thanh nghe rất kỳ quái khiến cư dân Uông Bí mới đặt cho ngọn sơn này là Quỷ đầu sơn.

- Chỉ có thể thôi à ?

- Ta nói ngoa làm gì. Ngoài tiếng hú từ trong hai cái hang phát ra, phong cảnh Quỷ đầu sơn đẹp vô cùng, có thể xếp vào hàng danh lam thắng cảnh.

- Thế thì Tiểu Quân may mắn lắm rồi.

Hai người tiếp tục đi lên đỉnh núi. Tiểu Quân thấy xa xa có hai chiếc đèn lồng lung lay trước một gian nhà cây khá khang trang.

Tiểu Quân chợt dừng bước khi còn cách căn nhà kia độ một dặm.

Tiểu Quân buột miệng thốt:

- Ý....

Nghe Tiểu Quân thốt lên như vậy, Tiểu Linh quay sang nhìn gã:

- Bộ người thấy nơi này đẹp nên mới đột nhiên thốt ra lời phải không ?
- Đêm tối Tiểu Quân có nhận thấy cảnh đẹp gì đâu.

Gã nhìn Tiểu Linh:

- Ta vừa thấy một bóng trắng thoát ra từ gian nhà phía trước.

Tiểu Linh nạt ngang:

- Mất hoa hay người sợ quá mà nói sàm vậy ? ở đây chỉ có mình Tiểu Linh mà thôi.

Tiểu Quân cau mày:

- Bộ Đồng cô nương tưởng mắt Tiểu Quân bị quáng hả ? Tại hạ nói thật nghe, trong vòng một dặm ta có thể nhìn thấy mọi vật đấy.

Tiểu Linh xì một tiếng:

- Làm gì có thần nhãn như vậy.... ta không tin.... Mới vừa rồi ngươi đã quáng gà, nên mới nói có người trên Quỷ đầu sơn đây.

- Hừ, ếch ngồi đáy giếng coi trời bằng vung. Nếu như tại hạ không có thần nhãn thì làm sao đột ngột nhập vào cấm cung lấy trộm bảo tử của Đức Kim Thượng. Ta dám chắc vừa mới thấy bóng người lướt qua phía trước hai chiếc đèn lồng mà.

- Nhà của bốn cô nương mà bốn cô nương không biết à ? Quỷ đầu sơn quanh năm suốt tháng không một dấu chân người , ngoài đại ca của ta.

- Cô nương muốn nói đại ca của cô nương là Đồng Mã Kỳ ?

- Chứ chẳng lẽ là ngươi ?

Nàng xoa tay, nhìn Tiểu Quân:

- Hai bàn tay của ta bắt đầu ngứa rồi.

- Để khi nào Tiểu Quân gặp Thất Thất , ta mới giải độc cho cô nương. Tại cô nương ham lấy dụng cụ tế mới bị trúng độc Miêu nhãn của Tiểu Quân.

Hai người đặt chân đến trước mái hiên của nhà cây kang trang.

Tiểu Quân nhìn Đồng Tiểu Linh hỏi :

- Tại hạ hỏi thật nhé. Tại sao cô nương biết Xảo quỷ Tiểu Quân là chủ nhân Lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc".

Tiểu Linh ngượng ngùng nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân không đoán được à ?

- Nếu như Thất Thất không nói thì nhất định nàng không bao giờ biết. Nhưng võ công của nàng đâu thể nào trong khoảnh khắc ngắn ngủi có thể hạ thủ được ba người trên Lâu thuyền.

- Thế Tiểu Quân biết ai điểm huyết Sư Sư, Cúc Cúc, và Trân Trân không ?

- Làm sao Tiểu Quân biết được ?

- Ngoài Thất Thất ra còn ai nữa.

Tiểu Quân ngạc nhiên đến tròn tròn hai mắt:

- Thất Thất tỷ tỷ à ? Chẳng lẽ tỷ tỷ muốn đùa giỡn với ta ?

Tiểu Linh thoáng thẹn mặt.

Tiểu Quân nhìn nàng:

- Ê.. Tiểu Quân nói có gì đâu mà nàng thẹn thùng, nói thật đi, chuyện ấy là thế nào ?

- Tiểu Quân vào nhà đi, Tiểu Linh sẽ nói cho biết.

- Được, tỷ tỷ đang ở trong nhà phải không ?

- Nhất định tử tử có trong nhà rồi. Tiểu Linh cũng không ngờ Tiểu Quân lại đến Quỷ đầu sơn nhanh như vậy.

Tiểu Linh mở cửa, Tiểu Quân tăng hấn, vừa bước vào nhà vừa nói:

- Tử tử.... Lần này Tiểu Quân bị mắc mưu tử tử nhé.

Chân y đặt vào trong nhà thì ngay lập tức bị kéo chổng ngược lên trời.

Tiểu Quân bị chúc ngược đầu xuống đất, kêu oai oái:

- Chuyện gì thế này ? Tiểu gia đâu có muốn treo chổng đầu đầu.

Tiểu Linh nhoen miệng cười , từ ngoài bước vào, thuận tay khép cửa lại :

- Giờ thì Tiểu Quân đã lọt vào tay Tiểu Linh rồi nhé.

Tiểu Quân chau mày:

- Đồng cô nương dụng bao tâm cơ chỉ treo Tiểu Quân lên trần nhà thôi à ? Tại hạ nói cho cô nương biết, nếu như cô nương không hạ ta xuống, ta sẽ không giải độc cho cô nương, đến lúc chất độc phát tác thì đừng có than.

Tiểu Linh nhìn đôi tay của mình:

- Tiểu Quân mau nói cho ta biết giải độc Miêu nhân người để ở đâu.

- Tất nhiên ta không nói rồi.

- Không nói không được.

Tiểu Linh bặm môi, rút luôn ngọn dao máng trên vách nhà.

- Không nói, nếu ta tan da nát thịt, thì người cũng toi tả như một gã Cái Bang.

Tiểu Quân khoát tay, miệng la oai oái:

- Ê, đừng có làm bậy. Tiểu gia sẽ nói, nhưng trước khi ta nói, ta cần thấy mặt Thất Thất tử tử trước.

Tiểu Linh lắc đầu:

- Tử tử Thất Thất đâu có ở đây.

- Tử tử không có ở đây ? Đồng cô nương tưởng Tiểu Quân là đứa bé lên hai nói sao cũng tin à. Thất Thất bày kế cho cô nương dẫn dụ Tiểu Quân đến đây chỉ để treo Tiểu Quân lên thôi à ?

Tiểu Linh thở hắt ra một tiếng:

- Tiểu Quân muốn ta nói thật phải hứa với ta một điều.

- Ừ, Tiểu Quân hứa rồi đó, nói đi.

- Tiểu Linh chưa nói ra mà người hứa cái gì

- Cái gì cô nương nói ra Tiểu Quân này cũng chịu cả

- Vậy Tiểu Quân có dám hứa nhận ta làm.... làm....

Tiểu Quân hồi thúc:

- Nói đại đi, rồi thả dây cho tại hạ xuống....

- Người hứa....

Vẻ mặt nàng thẹn như quả chín mọng:

- Người hứa nhận ta làm phu thê của người ?
- Chỉ chuyện đó thôi mà Đồng cô nương cũng bày vẽ làm nhọc công Tiểu Quân.

Tiểu Quân đổi giọng hỏi Tiểu Linh:

- Thất Thất tỷ tỷ đâu ?
- Tỷ tỷ đâu có ở đây. Sau khi người nhờ Thất Thất tỷ tỷ chăm sóc cho Tiểu Linh, tỷ tỷ hiểu tâm trạng của ta nên người mới bày cho Tiểu Linh cái kế này. Bây giờ người đã hứa rồi không được nuốt lời đấy. Dù sao người cũng.... cũng đã....

Tiểu Quân sa sầm mặt xuống:

- Cũng đã.... Cũng đã cái gì....

Tiểu Linh chỉ mặt gã:

- Người đã ôm ta.

Tiểu Linh vừa dứt lời , Tiểu Quân chỉ vận mình cong người lên, ngọn trủy thủ Quang Minh từ trong tay áo, gã thò ra cắt lìa sợi dây thừng.

Dây đứt lìa, Tiểu Quân như một quả banh rơi xuống sàn nhà.

Huych....

Gã nằm duỗi dài bất động.

Tiểu Linh hoảng hốt toan áp chuông vào hai đại huyệt thần khuyết và bách hội thì Tiểu Quân đã đứng bật dậy.

Gã chỉ tay vào mặt nàng:

- Không được đụng vào ta.
- Tiểu Linh chỉ sợ người....

Tiểu Quân nhoen miệng cười :

- Tiểu gia chỉ hơi vẹo xương sống mà thôi.

Tiểu Quân vươn vai một cái:

- Giờ thì Tiểu Quân biết tất cả rồi , ở đây buồn quá, không thềm nữa.... Ta đi đây.

Gã vừa dợm bước thì Tiểu Linh đã trằng bộ đứng chắn trước mặt:

- Tiểu Quân.... Người bỏ ta à ?

Chính vào lúc đó chợt Tiểu Quân nhận ra đôi mắt sáng ngời như hai ngọn đèn lồng xuất hiện ngoài khe cửa. Rõ ràng đôi mắt kia đang theo dõi từng hành động của gã.

Tiểu Quân chợt ôm chầm lấy Tiểu Linh:

- Phu nhân ơi.... Ta thương nàng lắm, làm sao bỏ đi được.

Tiểu Linh ngỡ ngàng đến thẹn mặt bởi hành động thô lỗ của Tiểu Quân. Nàng toan đẩy hấn ra thì Tiểu Quân đã thủ thủ vào tai nàng:

- Đừng.... Đừng nhúc nhích, cứ ôm ta đi.... Ta không có ý gì với nàng đâu.

Tiểu Linh ngượng vô cùng.

Tiểu Quân thủ thủ nói tiếp:

- Nàng nói trên Quỷ đầu sơn này chỉ có mình nàng, thế mà có kẻ đang nhìn trộm ta và nàng. Đôi mắt của người đó sáng quắc, chứng tỏ nội lực của y rất cao thâm khó lường, để tiểu gia thòp y hỏi cho ra lẽ tại sao y lại có mặt ở đây trong lúc tiểu gia ôm nàng.

Tiểu Linh lí nhí nói:

- Người nói xảo ngôn.... Ta biết mà.
- Ta nói thật đấy. Nàng hãy đứng yên nhé.

Tiểu Quân nghiêm giọng nói gần từng chữ :

- Chú ý khi ta xông ra thì nàng bám theo ta ngay. Nếu được nàng cứ dụng ngón thủ quật đại vào mặt người đó...

Tiểu Quân ẹo người :

- Chưa đánh người ta mà lưng của Tiểu Quân đã ngứa rồi. Tại nàng ôm ta cứng quá đấy. Chết độc Miêu nhân truyền qua lưng ta rồi. Đúng là vô tích sự.

Tiểu Linh bậm môi:

- Người chủ ta ?
- Tướng công không chủ được thê tử à ? Thậm chí ta còn bẻ răng nàng nữa kìa.

Tiểu Quân nói đến đây, thoát một cái vừa đẩy Tiểu Linh vừa thi triển Di hình tướng pháp. Thân ảnh của y nhanh không thể tả , chỉ trong khoảnh khắc vừa đủ một cái chớp mắt đã lướt ra ngoài.

Cùng với động tác tuyệt luân đó, Tiểu Quân vận hóa nguyên khí từ đan điền chuyển vào hữu thủ phóng ra một lúc năm đạo chỉ kinh công thẳng vào bóng người lập lờ.

Năm đạo chỉ do chính tay Tiểu Quân thi triển oai lực đâu phải tầm thường, vả lại công đối phương vào lúc bất ngờ nhất, nhưng đối phương của Tiểu Quân như có thần cảm biết được năm đạo chỉ kia công vào năm đại huyết nào. Y chẳng hề tránh né còn mặc nhiên để cho chỉ kinh đánh thẳng vào mình, rồi quay lưng thoát phi thân đi.

Năm đạo kinh phóng thẳng vào thân ảnh bạch y nhân thoát ra những âm thanh khô khốc.

Chát.... Chát.... Chát.... Chát.... Chát....

Bạch y nhân chẳng hề hấn gì bởi chỉ công của Tiểu Quân còn thoát ra ngoài năm trượng.

Vừa lúc đó thì Đồng Tiểu Linh cũng đã thoát ra ngoài. Nàng há hốc miệng thốt lên một tiếng:

- Ý....

Nghe tiếng thốt của nàng, Tiểu Quân thoáng sững sờ. Sự sững sờ của Tiểu Quân chỉ trong khoảnh khắc thôi, mà Bạch y nhân như bóng ma nhập nhòa băng về phía hẻm vực có hai cái hang đang phát ra tiếng hú lạnh lạnh.

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI

GIAN Ý NẶNG TÌNH

Hừa thấy Bạch y nhân thoát chạy về phía hẻm vực có hai cái hang đang phát ra những âm thanh ghê rợn, Tiểu Quân liền trở khinh công thượng thừa rượt theo. Khinh công của Xảo quỷ vốn không phải tầm thường, thậm chí có thể nói trong giang hồ chưa có cao thủ nào chạy nhanh hơn y, nhưng vừa đến hẻm vực thì Bạch y nhân cũng đã mất hút rồi.

Tiểu Quân dừng bước trước hai cửa hang động độ mười bộ, đảo mắt quan sát.

Tiểu Quân nghĩ thầm:

"Đây đúng là đường cùng, nếu Bạch y nhân không nhảy xuống vực thì ắt phải chui vào hang. Chẳng lẽ y cư ngụ trong hai cái hang này?" Đồng Tiểu Linh phi thân đến đứng bên cạnh Tiểu Quân, nàng chìa đôi ngọc thủ , nói:

- Tiểu Linh cảm thấy ngứa lăm rồi.

Tiểu Quân lườm nàng:

- Nàng nói cho ta biết Bạch y nhân vừa rồi là ai ?

Tiểu Linh lắc đầu:

- Tiểu Linh không biết.

Tiểu Quân nhăn mặt:

- Không biết là sao.... Nàng ở chung một chỗ với y mà không biết y.

- Quả thật Tiểu Linh không biết mà.... Nếu biết đã nói cho người rồi.

- Nếu không biết Tiểu Quân không giải độc cho nàng.

Tiểu Linh giãy nảy:

- Tiểu Linh nói thật đó.

Nàng chà hai bàn tay vào xiêm y:

- Ngứa lăm rồi....

Tiểu Linh vừa nói vừa bật khóc.

Tiểu Quân quan sát vẻ mặt nàng. Y cảm nhận Tiểu Linh nói thật lòng không ngoa ngôn chút nào:

- Được rồi , ta tin nàng.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Cô nương hãy cởi áo khoác ngoài ra đi.

Tiểu Linh tròn mắt:

- Giải độc Miêu nhân phải cởi áo khoác ngoài của.... của Tiểu Linh à ?

Tiểu Quân gật đầu.

Sắc diện Tiểu Linh biến đổi :

- Người tính giải độc cách chi mà kỳ vậy. Chẳng lẽ người.... Người....

Tiểu Quân khoát tay:

- Ê.... Đừng có nghĩ sàm nghe.... Mỗi chất độc có cách giải riêng, nếu như cô nương không muốn Tiểu Quân giải độc thì ráng mà chịu.

Không còn cách nào hơn, Tiểu Linh đành chiều theo ý của Tiểu Quân. Nàng cởi áo choàng chuyển qua tay Tiểu Quân.

- Lần đầu tiên Tiểu Linh mới thấy kiểu giải độc kỳ quái như thế này.

Tiểu Linh vừa dứt lời thì Tiểu Quân đã xé chiếc áo choàng ra thành năm mảnh.

Thấy hàng động kỳ lạ của Tiểu Quân, Tiểu Linh phải nheo mày:

- Người làm bùa phép quỷ quái gì mà xé áo của Tiểu Linh chứ ?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Làm hai cây môi lớn, có thế thôi.

- Trời đất ơi.... Người nữ làm vậy sao, lấy áo choàng của Tiểu Linh để làm cây môi.

- Đó là cách giải độc Miêu Nhân. Nàng còn đứng đó làm gì nữa, đi tìm cho ta hai khúc củi.

- Tiểu Linh đi tìm cho Tiểu Quân à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Ta không muốn mỗi chân nữa nên nàng phải đi dùm ta.

- Nam nhân mà....

Tiểu Quân ghéch mặt, cắt ngang lời Tiểu Linh:

- Có đi không.... Tiểu gia mà đổi ý thì nàng chỉ có nước chặt tay để giải độc Miêu nhân mà thôi.

Tiểu Quân chắc lưỡi:

- Ui cha.... Mỹ nhân mà chặt tay thì tiêu đời.

Tiểu Linh bậm môi, một lúc sau mới thốt ra lời :

- Đối với nhi nữ, người đúng là kẻ không có trái tim.

Tiểu Quân cười hề hề:

- Không có trái tim thì Tiểu gia tiêu đời rồi.

Tiểu Linh hậm hực bỏ đi, một lúc sau quay trở lại cầm theo hai thanh củi trao qua tay Tiểu Quân.

Tiểu Quân nhìn nàng:

- Có đi tìm hai thanh củi thôi mà mặt nàng trông chẳng khác mấy bà lão bị chồng bỏ.

- Người đừng miệt thị ta nữa được không ?

- Tiểu gia chỉ muốn coi bản lĩnh của Quỷ chúa như thế nào thôi.

Tiểu Quân vừa nói vừa quán vãi , kết thành hai cây mỗi. Hai cây mỗi do Tiểu Quân quán thành vừa gọn vừa đẹp. Tiểu Linh thầm khen, "Y đúng là người có bá nghệ" Tiểu Quân nheo mày một chút rồi nhìn Tiểu Linh:

- Ai da.... Tiểu gia quên một thứ rồi.

- Thứ gì nữa ?

- Thiếu nhựa thông. Không có nhựa thông thì hai cây mỗi cháy lém một chút thôi đâu có đủ thời gian để thiêu hai bàn tay của cô.

Tiểu Linh muốn té xỉu sau câu nói của Tiểu Quân. Nàng lắp bắp:

- Người giải độc bằng cách thiêu hai tay của Tiểu Linh à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đó là cách giải độc duy nhất....

- Ta.... ta không giải độc đâu.... Như vậy còn hơn là chặt tay Tiểu Linh nữa.... Tiểu Quân dùng cách khác đi.

- Không còn cách nào hết. Bây giờ nàng có chịu cho Tiểu gia giải độc không, nếu không thì cứ việc bỏ đi.

- Nhưng.... Nhưng giải độc cách đó.... Tiểu Linh....

Tiểu Quân cười hề hề:

- Bộ cô nương sợ chặt tay rồi không có đáng tu mi nam tử nào để mắt đến sao ?

Tiểu Linh then đỏ mặt.

Tiểu Quân nhìn nàng, hóm hỉnh nói:

- Nhìn mặt cô nương là biết ngay Quỷ chúa đang muốn chống rồi , thôi đừng sợ, đi lấy cho tiểu gia một ít nhựa thông đi, tiểu gia có cách không để đôi tay ngọc ngà của nàng từ bỏ nàng đâu.

- Người hứa đấy nhé.

- Tiểu gia đã nói thì không bao giờ ngoa ngôn. Đi nhanh lên đi, Tiểu gia còn vào hai cái hang này.

Tiểu Linh gật đầu, lấy một túi da cá mập:

- Nhựa thông có sẵn đây nè

- Thì ra nàng đã chuẩn bị hết.

- Tiểu Linh cũng biết chu đáo chứ.

Tiểu Quân rưới nhựa thông lên hai cây mỗi , rồi đánh đá lửa. Hai cây mỗi bùng lên ngọn lửa to, chiếu sáng phạm vi năm trượng vuông.

Tiểu Quân để mắt nhìn hai cái hang sâu hun hút, gió từ trong hang lùa ra tạo thành những âm thanh quái gở nghe ngờ như tiếng ma tru quỷ khóc.

Tiểu Quân quay lại Tiểu Linh:

- Lại đây !

Tiểu Linh bước lại gần gã.

Tiểu Quân mỉm cười nói:

- Xòe hai bàn tay quý giá của nàng ra.

Tiểu Linh răm rắp làm theo mệnh lệnh của Tiểu Quân. Nàng xòe đôi ngọc thủ với mười ngón tay thon nhả trước mặt Tiểu Quân.

Tiểu Quân tăng hắng nghiêm giọng nói:

- Trước khi thiêu hai bàn tay của nàng, Tiểu gia phải dùng đến "Băng công" để bảo vệ tay nàng khỏi bị cháy thành than. Băng công của tiểu gia vốn do linh chi ngàn năm kết thành trong nước miếng.... Khi tiểu gia phun ra, nàng phải nhanh chóng thoa lên khắp hai bàn tay của nàng, để lâu Linh chi sẽ mất tác dụng.

Tiểu Linh cau mày:

- Ngươi.... Ngươi phun nước miếng lên tay Tiểu Linh ?

- Ai nói với nàng đó là nước rãi của tiểu gia chứ.... Đây là băng công, hiểu chưa ?

Nếu nàng còn sàm tấu nữa thì tiểu gia bỏ đi liền đấy.

- Tiểu Linh không dám nữa.

- Thế thì tốt.

Tiểu Quân tăng hắng vài tiếng rồi phun một bãi nước miếng vào tay Tiểu Linh. Phun xong, gã hồi thúc Tiểu Linh:

- Thoa lên, kéo mất hiệu nghiệm.

Tiểu Linh bị Tiểu Quân hồi thúc, liền thoa khắp hai bàn tay mình. Nàng vừa thoa vừa ngoảnh mặt chỗ khác không dám đối mặt với gã.

Tiểu Quân thấy Tiểu Linh thoa hai tay, miệng cứ tùm tùm cười :

- Tiểu Linh thoa xong rồi.

- Chưa hết đâu.

- Còn gì nữa ?....

- Muốn giữ cho đôi tay của nàng không cháy thành than, ngoài thì thoa rồi , nhưng trong phải uống để bảo vệ hai đại huyết mệnh môn và lao cốt.

Tiểu Linh tròn tròn hai mắt, lắp bắp nói:

- Tiểu Linh.... Tiểu Linh phải uống nước miếng của ngươi à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Không còn cách gì khác.

Lúc đó đôi tay của nàng cũng bắt đầu ngứa ngáy khó chịu hơn.

Tiểu Linh gãi đầu:

- Ngươi có cách gì khác hơn không ?

- Nếu nàng ngại uống băng công linh chi ngàn năm của tiểu gia thì thôi vậy, ráng mà gãi khi nào lột da xé thịt thì hết.

- Không còn cách gì khác à ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Không còn cách gì khác ! Tiểu Linh thở dài một tiếng quay mặt nhìn gã:
- Tiểu Linh nhắm mắt lại nghe.
- Nhắm mắt hay mở mắt đó là quyền của nàng. Tiểu gia đầu có bắt nàng nhắm mắt đầu.

Tiểu Linh đỏ mặt thẹn thùng. Nàng nhắm mắt, hai cánh môi đào hén ra chờ đợi.

Tiểu Linh nghĩ thầm:

"Giải độc Miên nhân gì mà kỳ cục quá" Tiểu Quân gần giọng nói:

- Há miệng ra như chim non đòi ăn vậy đó.

Tiểu Linh há miệng, nhân nhó.

Tiểu Quân cười khẩy, nói:

- Nhan sắc của nàng trông tức cười quá.

Mặc cho Tiểu Quân nói, Tiểu Linh ráng nén uất hận vào trong.

Tiểu Quân tăng hắng, áp môi gã vào hai cánh môi của nàng.

- Rồi xong rồi.

Tiểu Linh vừa thẹn vừa ngạc nhiên, hỏi :

- Tiểu Linh đâu có.. Tiểu Linh khoát tay:
- Băng công Linh chi của Tiểu gia chỉ dùng hơi thôi.

Tiểu Quân nói xong, cầm tay nàng hơi lên hai cây đuốc. y chỉ hơi thoáng qua một chút, buông tay nàng xuống, hỏi :

- Nàng thấy thế nào ?
- Bớt ngứa rồi.
- Hơi thêm một chút nữa....

Gã lại cầm hai tay Tiểu Linh hơi lên đầu hai ngọn đuốc, một lúc sau bỏ xuống:

- Hết ngứa rồi phải không ?

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân chằm chằm, rồi gật đầu:

- Hết ngứa rồi.
- Nàng thấy chưa, cách giải độc Miên nhân của tiểu gia linh diệu không ?
- Chỉ hơi trên đầu ngọn đuốc thôi sao phải dụng đến Băng công ?
- Ấy.... Không có băng công làm sao tống được chất độc ra ngoài để đốt nó chứ.
- Tiểu Linh....
- Nàng đừng có nghĩ sàm nghe.

Tiểu Linh ửng mặt, thẹn thùng:

- Xảo quỷ.... Người....

- Ê.... Tiểu gia đã nói rồi đó. Bây giờ đã giải được chất độc Miêu nhân rồi , chúng ta vào trong hang coi xem Bạch y nhân là ai.

Tiểu Quân trao qua tay Tiểu Linh một cây đuốc.

- Nàng đã vào trong hai cái hang này lần nào chưa ?

Tiểu Linh lắc đầu:

- Chưa....

- Cái gì nàng cũng không biết hết.

Tiểu Quân quan sát sắc diện của Tiểu Linh.

Tiểu Linh hỏi :

- Mặt Tiểu Linh có gì lạ lắm hay sao mà người nhìn dữ vậy ?

- Cô nương chọn cái hang bên trái hay cái hang bên phải ?

- Hang bên trái.

Tiểu Quân bật cười :

- Thế thì cô nương sẽ vào cái hang bên phải , tiểu gia vào cái hang bên trái.

Tiểu Linh bật cười khanh khách:

- Đúng người là Xảo quỷ.... Người xảo quá nên lúc nào cũng nghi ngờ người ta.

- Tiểu gia chỉ phòng bị mà thôi.

Bất chợt Tiểu Quân thộp vào hõ khẩu của Tiểu Linh:

- Hay nhất là cùng chui vào một cái hang vậy.

Y vừa nói vừa kéo Tiểu Linh đến trước cửa hang bên trái. Gã tùm tùm cười , nói:

- Đi chung với nàng, Tiểu gia cảm thấy ấm cúng hơn, và lại có bạn nữa.

- Tiểu Linh cũng không muốn đi một mình.

Hai người vận công vào đan điền để phòng bất trắc, rồi lần từng bước vào trong hang động.

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA

RỒNG MẮC CẠN, TÔM LỒN MẶT

Thường Nhẫn như một gã du mục Cái Bang, lẫm lẫm bước đi. Y không còn dáng vẻ của một kiếm thủ vô địch, với những bước chân nặng nề, tưởng như không thể nhắc lên nổi, thấy bộ tướng đó, không ai tưởng được mới đây thôi Thường Nhẫn đã là sát tinh của bao nhiêu kiếm thủ trong giang hồ.

Đi dọc theo dòng Hoàng Giang, cho đến khi chẳng còn sức để nhắc chân nữa, Thường Nhẫn ghé vào một tửu quán ven đường. Trên con tiểu lộ hoang vắng này, có lẽ đây là nơi dừng chân duy nhất để khách lãnh du nghỉ ngơi, do đó tửu quán rất đơn sơ.

Đúng ra nó chỉ là gian chòi lá nhỏ, ngoài bốn chiếc bàn kê ngay ngoài sân, chẳng còn một thứ vậ dụng gì khác. Thường Nhẫn ghé vào tửu quán.

Y nhìn vào trong quán, một sự trống vắng lạ thường. Thường Nhẫn cất tiếng gọi :

- Quán chủ....

Gã tiểu nhị để hàm râu cá chốt, khệ nệ bởi cái bụng quá khổ bước ra. Y nhìn Thường Nhẫn, nhãn quang dừng lại chiếu vào bả vai không còn cánh tay cầm kiếm:

- Khách quan dùng chi ?

- Phiên quán chủ cho tại hạ một bầu rượu nóng.

Gã quán chủ nhìn Thường Nhẫn xoi mói.

Thường Nhẫn nhìn lên chạm vào ánh mắt của gã. Y thoáng cau mày, hỏi :

- Sao quán chủ nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Tại hạ khác người thường lắm à, hay vì tại hạ không còn cánh tay.

Gã quán chủ lắc đầu:

- Tiểu nhân đoán không lầm. Các hạ đây chính là Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Thường Nhẫn gật đầu:

- Tại hạ chính là Thường Nhẫn....

- Hay quá.... Hay quá.... Từ lâu đã nghe danh kiếm khách nay mới được diện ngộ.

Hân hạnh cho Lục Cầm này....

Lục Cầm xá Thường Nhẫn một xá xem thật là cung kính sùng bái:

- Kiếm khách quá vắng.... Hạnh ngộ cho Lục Cầm tiểu nhân.... Hạnh ngộ !

- Quán chủ đừng khách sáo.... Thường mỗ không còn là một kiếm thủ nữa đâu.

Lục Cầm khoát tay:

- Kiếm khách đừng nói vậy.... Lục Cầm ngưỡng mộ kiếm khách từ lâu lắm rồi. Bất cứ một khách giang hồ nào ghé vào tửu quán nghèo nàn của Lục tiểu nhân đều nhắc đến Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Y lùi lại một bộ ngắm Thường Nhẫn:

- Kiểm khách dung mạo lắm liệt, oai phong tột đỉnh, đúng là rồng trên thế gian này.

Lục tiểu nhân thỉnh kiểm khách vào trong tửu quán.

- Tại hạ không khách sáo.

Lục Cẩm hướng dẫn Thường Nhẫn vào trong quán. Y sằng sái kéo ghế cho Thường Nhẫn ngồi, rồi tắt tả ra nhà sau ôm lên vò rượu năm cân.

Lục Cẩm hí hứng nói:

- Đây là vò Bách hoa tửu của Lục tiểu nhân chỉ dùng để thết đãi thượng khách.

Hôm nay được hạnh ngộ cùng kiểm khách, Lục tiểu nhân khoản đãi.

Thường Nhẫn cảm thấy thư thả vô cùng. Y khách sáo nói:

- Quán chủ tốt với Thường mỗ như vậy, tại hạ ái ngại lắm.

Lục Cẩm khoát tay:

- Ấy, kiểm khách đừng nghĩ vậy.... Được một lần đối mặt với kiểm khách, Lục Cẩm toại nguyện rồi.

Lục Cẩm bước đến cửa đóng sập lại hết. Thường Nhẫn nheo mày bởi hành động của gã.

Lục Cẩm quay lại :

- Hôm nay Tử Kiếm khách quá vắng đến tửu quán đơn sơ của Lục tiểu nhân, tiểu nhân phải đóng cửa quán để hầu tiếp kiểm khách.

- Tại hạ sợ phiền quán chủ.

- Không có chi.... Không có chi.... Thường Kiểm khách cứ ngồi đây uống rượu, tiểu nhân sẽ xuống thị trấn mua một ít thực phẩm tươi về đãi kiểm khách.

Thường Nhẫn khoát tay:

- Quán chủ.... Xin người đừng nề hà như vậy !

Lục Cẩm lắc đầu:

- Thường kiểm khách đừng từ chối mà Lục tiểu nhân sẽ ân hận sau này.

Nghe Lục Cẩm nói, Thường Nhẫn không còn biết sao hơn, đành ngồi trở lại. Y thở dài một tiếng nói:

- Tại hạ không biết lấy gì để đáp tạ tấm lòng mến khách của quán chủ.

- Kiểm khách ăn ngon, uống say coi như đã đáp lại tấm lòng của tiểu nhân rồi.

Lục Cẩm nhìn Thường Nhẫn mỉm cười rồi quay lưng bước ra ngoài.

Y đứng ngoài cửa nói vọng vào:

- Kiểm khách cứ tự nhiên dùng rượu. Lục tiểu nhân sẽ quay về ngay để bồi tiếp kiểm khách.

Thường Nhẫn bâng quơ nghĩ thầm:

"Trong giang hồ vẫn có người nghe tiếng mình, ngoài chủ nhân Lâu thuyền Nghê thường vũ y khúc và Băng Tâm ngọc nữ." Từ ý niệm đó, Thường Nhẫn cảm thấy hồi

tiếc thời gian là sát kiếm vô địch trong thiên hạ. Thường Nhẫn thở dài một tiếng, rót rượu ra chén, ngửa mặt uống ừng ực.

Y đặt chén xuống bàn:

"Tử Kiếm Thường Nhẫn, ngươi hiểu ra một điều gì đó trong cuộc đời này chứ? Đáng lẽ ra ngươi không nên là Tử Kiếm Thường Nhẫn." Có tiếng động ngoài sân.

Thường Nhẫn dờ mắt nhìn về phía cửa:

- Quán chủ đã về rồi đấy à ? Sao nhanh như vậy ?

Cửa quán bật mở ra, Lục Cầm xuất hiện, nhưng trên tay y chẳng có thứ thức ăn gì cả, mà thay vào đó là ngọn đại đầu đao sáng ngời.

Sau lưng Lục Cầm là một gã đại hán vận trường y, mặt chữ điền, dung mạo trông thần thái như những bậc đại hiệp trong giang hồ.

Lục Cầm chỉ đao về phía Thường Nhẫn:

- Thiên kiếm Hồ Nam đại hiệp.... Hắn chính là Tử Kiếm Thường Nhẫn.

- Mỗ đã nhận ra hắn.

Thường Nhẫn nhướng mày nhìn Thiên kiếm Hồ Nam Ngô ẩn Tung.

Ngô ẩn Tung quắc mắt đáp lại cái nhìn của Thường Nhẫn:

- Tử kiếm Thường Nhẫn.... Ngươi nhận ra Ngô mỗ chứ ?

Thường Nhẫn gật đầu:

- Tại hạ đã nhận ra các hạ.... Một kiếm thủ mà trước đây tại hạ rất thất vọng.

Ngô ẩn Tung nhếch mép, hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Hôm nay thì ngươi không thất vọng nữa đâu.

- Ngô các hạ dùng kiếm để lấy mạng Thường mỗ à ?

Ngô ẩn Tung lưỡng lự, liếc xéo về phía Lục Cầm.

Thường Nhẫn cười khẩy:

- Thường mỗ xem chừng Thiên kiếm Hồ Nam đại hiệp chưa có đủ dũng khí để đối mặt với Thường mỗ.

- Ngươi đã bị cụt mất cánh tay cầm kiếm rồi thì Ngô mỗ này lấy mạng ngươi còn dễ hơn trở bàn tay.

Thường Nhẫn bất giác đập tả thủ xuống bàn:

- Rầm....

Sau cái đập tay đó, y nhận rõ Ngô ẩn Tung giật mình toan lùi lại một bộ. Lục Cầm cũng chẳng khác gì họ Ngô. Thường Nhẫn lạnh lùng nói:

- Bất cứ ai cũng có thể lấy được mạng của Thường mỗ, riêng Ngô đại hiệp thì không.

Y lắc đầu gằn giọng nói tiếp:

- Thường mỗ chết dưới bất cứ tay kiếm nào cũng được, duy chỉ có Ngô ẩn Tung là không thể được.

Thường Nhẫn rút một cây đuũa:

- Chiếc đuũa này cũng có thể là kiếm của ta.... các người không đáng cho Thường mỗ nhìn mặt, lui ra ngay.

Ngô ẩn Tung chớp mắt:

- Lúc này mà người còn ngoa ngôn à ?

Lục Cẩm thở hắt ra một tiếng:

- Ngô đại hiệp.... Để Lục Cẩm này chặt thủ cấp của gã dâng lên cho đại hiệp.

Thường Nhẫn nhìn Lục Cẩm:

- Ngô ẩn Tung là gì của Lục các hạ mà các hạ muốn thay y giết Thường Nhẫn?

Lục Cẩm cười khẩy:

- Lục gia lấy mạng người thì được Ngô đại hiệp thưởng hai trăm lạng. Có thể thôi.

- Ngô đại hiệp thưởng Lục các hạ hai trăm lạng để lấy cái mạng của Thường mỗ à ?

Lục Cẩm gật đầu:

- Đúng như vậy.

Thường Nhẫn quay lại nhìn Ngô ẩn Tung:

- Thiên kiếm Hồ Nam Ngô ẩn Tung các hạ có ra giá như vậy không ?

Ngô ẩn Tung nhún vai:

- Ta ra giá cái mạng của người hai trăm lạng vì không muốn bán tay.

- Nếu như Thường mỗ chưa bị tiện mất một tay thì giá bao nhiêu ?

Ngô ẩn Tung lúng túng:

- Ngô mỗ không biết nữa.

Thường Nhẫn nheo một mắt. Cái nheo mắt lạnh lẽo của gã thôi đã khiến Ngô ẩn Tung chột dạ.

Y ôn nhu nói:

- Thường mỗ thất vọng cho võ lâm Trung Nguyên, vì có một kiếm thủ tham sống sợ chết như Ngô đại hiệp. Mang danh đại hiệp mà vẫn có thể bán đứng thể phụ của mình để bảo toàn mạng sống riêng, thế mà thiên hạ vẫn cho là đại hiệp....

Thường Nhẫn bật cười khàng khặc. Y cắt tràng cười đó, cất tiếng ngân nga:

- Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, thế nhân giai túy ngã độc tỉnh (Thiên hạ dơ, riêng ta sạch; thiên hạ say, riêng ta tỉnh) Thường Nhẫn dứt câu ngân nga đó, bẻ cây đuũa làm hai. Y dời mắt nhìn Lục Cẩm chằm chằm:

- Người vì hai trăm lạng kim lượng mà lấy mạng ta, xét cho cùng người vẫn xứng đáng hơn Thiên Kiếm Hồ Nam đại hiệp. Thường mỗ sẵn sàng giao cái mạng cho người, coi như ta trả tiền cho vò rượu Bách hoa chi tửu này. Nhưng trước khi người lấy thủ cấp của Thường mỗ, ta muốn khuyên người một điều.

- Người cứ nói.

- Đi với phật vận áo cà sa, đi với ma vận áo giấy. Vị đại hiệp đang đứng cạnh người chỉ đáng là một con ma quỷ quyết mà thôi, do đó trước khi người lấy thủ cấp của ta, thì cần nắm trước hai trăm lạng mà y treo giá.

Lục Cẩm liếc trộm Thiên Kiếm Hồ Nam Ngô ẩn Tung. Y lưỡng lự một lúc, rồi quay hẳn sang nhìn họ Ngô. Lục Cẩm dùng hai ngón tay kéo dọc theo sóng ngọn đại đầu đao:

- Ngô đại hiệp. Chắc đại hiệp đã biết Lục mỗ vang danh thiên hạ là khoái đao.

- Ngô mỗ biết.... Nhưng chẳng lẽ người tin Tử Kiếm mà không tin ta.

- Tử Kiếm Thường Nhẫn coi như chết chắc bởi khoái đao của Lục Cẩm rồi , nhưng trước khi lấy thủ cấp của gã, Lục Cẩm cảm nhận gã nói cũng đúng.

Ngô ẩn Tung chau mày:

- Hai trăm lạng kim lượng ta không tiện mang theo bên mình. Lục gia cứ lấy thủ cấp của Thường Nhẫn rồi đi theo ta. Ngô gia hứa sẽ giao cho người đứng hai trăm lạng kim lượng.

Lục Cẩm cau mày:

- Ngô đại hiệp không mang theo kim lượng ?

- Đâu ai mang theo số kim ngân như thế trong người.

Lục Cẩm thở hắt ra một tiếng.

Ngô ẩn Tung nhìn Lục Cẩm, mỉm cười nói:

- Người cứ lấy thủ cấp Thường Nhẫn đi. Lục gia vừa được tiếng, vừa được kim ngân.

Lục Cẩm nhìn Thường Nhẫn.

Thường Nhẫn rót rượu ra chén, bình thản uống.

Lục Cẩm gần giọng nói với Thường Nhẫn:

- Tử Kiếm.... Người có nghe Ngô đại hiệp nói không ?

- Thường mỗ không điếc, không điếc tất phải nghe. Giết Thường mỗ rồi , sợ Lục các hạ tự giết mình luôn, mà Ngô ẩn Tung lại chẳng mất lạng kim ngân nào.

Lục Cẩm quay lại Ngô ẩn Tung:

- Đại hiệp nghe y nói rồi chứ ? Khoái đao Lục Cẩm này đã nhận lời thì không bao giờ thất ngôn bội ước. Thường Nhẫn đã ở trong tay Lục gia rồi. Hay Ngô đại hiệp về lấy kim ngân mang đến đây, rồi Lục Cẩm sẽ lấy thủ cấp của Thường Nhẫn cho Ngô đại hiệp.

Ngô ẩn Tung thở hắt ra một tiếng:

- Lục gia không muốn lấy mạng gã để ta lấy mạng gã cho.

Lục Cẩm khịt mũi một cái:

- Đâu có được, Thường Nhẫn đang trong phần đất của Lục mỗ mà.

Lục Cẩm lắc đầu nguây nguậy:

- Chỉ khi nào Ngô đại hiệp về lấy kim lượng đúng hai trăm lạng mới có cái mạng của y. Còn như không thì Lục Cầm nhất định không cho bất cứ ai đụng đến sợi tóc của Thường Nhẫn đâu.

Thường Nhẫn đặt chén rượu xuống bàn, mỉm cười nhìn Lục Cầm:

- Lục huynh đệ tính toán đúng đó.
- Không có lời khuyên của người, Lục mỗ không nghĩ ra.

Lục Cầm mở cửa, nói với Ngô ẩn Tung:

- Thỉnh Ngô đại hiệp ! Ngô ẩn Tung lưỡng lự, không biết gã nghĩ gì. Nhưng xét thân sắc của gã rõ ý không muốn đối mặt với Khoái đao Lục Cầm.

Thường Nhẫn nhìn họ Ngô cười mỉm, lắc đầu.

Ngô ẩn Tung mím môi, rồi nói với Thường Nhẫn:

- Người cười cái gì ?
- Tại hạ thiết nghĩ Ngô đại hiệp nên về nhà lấy đủ hai trăm lạng kim lượng rồi hãy nghĩ đến cái mạng của tại hạ.

Ngô ẩn Tung đặt tay vào đốc kiếm.

Lục Cầm tăng hăng:

- Cây đại đầu đao của Lục mỗ nặng non hai trăm cân và sắc bén vô cùng. Nói chắc Ngô đại hiệp không tin.

Lục Cầm vừa nói vừa múa thanh đại đầu đao. ánh đao sáng ngời đến lóa cả mắt, âm thanh vi vu như tiếng sáo điều nghe buốt cả cột sống.

Rét....

Thanh đại đầu đao lướt sạt qua ngay sát Tử Kiếm Thường Nhẫn, bổ thẳng vào ống đũa.

Khi Lục Cầm thu hồi ngọn đại đầu đao thì ống đũa đã chia thành hai phần bằng nhau, kể cả số đũa bên trong, nhưng mặt bàn chẳng hề có vết xước nào.

Thường Nhẫn buột miệng khen:

- Hảo đao pháp ! Y vừa nói vừa rút một chiếc đũa trong ống ra. Chiếc đũa đó bị chẻ làm hai từ đầu đến gốc.

Thường Nhẫn nhìn Ngô ẩn Tung nói:

- Đao pháp của Lục Cầm các hạ quả là không thể nào lường được. Trong ống đũa này tổng cộng có mười ba chiếc, Lục các hạ đã chẻ chiếc đũa thứ mười ba để hai phần bị chẻ đôi đều bằng nhau, không biết kiếm pháp của Ngô đại hiệp có làm được như vậy không.

Ngô ẩn Tung thở dài, thả tay khỏi đốc kiếm. Gã gần giọng nói:

- Ngay cả kiếm pháp của người cũng chưa chắc đã làm được như vậy.
- Thường mỗ bây giờ không còn sử dụng kiếm nữa.

Ngô ẩn Tung nhìn Lục Cầm.

Lục Cầm vênh mặt, trịnh trọng cất tiếng:

- Ngô đại hiệp đã thấy đao pháp của Lục gia rồi tất không thể không tin Tử kiếm phải chết bởi ngọn khoái đao này.

- Ngô ẩn Tung này tin chứ. Lục gia giữ gã, Ngô mỡ về mang kim lượng lại ngay.

- Được.... Lục Cẩm chờ Ngô đại hiệp.

Ngô ẩn Tung lần ra ngoài.

Còn lại Lục Cẩm và Thường Nhẫn.

Lục Cẩm nhìn Thường Nhẫn, thấy Thường Nhẫn chẳng một chút biểu lộ tâm trạng sợ hãi gì, còn thản nhiên uống rượu như không hề biết sắp tới đây, ngọn khoái lạc đao của Lục Cẩm sẽ lấy mạng gã.

Lục Cẩm hỏi :

- Rượu của Lục gia có ngon không ?

Thường Nhẫn gật đầu:

- Rất ngon.... Nếu rượu không ngon thì Lục các hạ đâu bán được tới giá hai trăm lượng kim lượng mà chỉ có mỗi một vò năm cân.

Lục Cẩm bước đến ngồi đối mặt với Thường Nhẫn:

- Trước khi chết kiếm khách có nghĩ gì không ?

- Có !

- Nghĩ gì ?

- Sinh mạng một con người với kim ngân, cái nào quý hơn ?

Lục Cẩm nheo mày:

- Tất nhiên sinh mạng quý hơn rồi. Dù là bậc đại gia hào phú trong thiên hạ, nhưng đánh mất sinh mạng thì kim ngân đâu có ý nghĩa gì.

- Lục các hạ nói rất đúng, nhưng tại hạ lại nghĩ khác.

- Khác làm sao ?

- Kim ngân quý hơn một con người. Điển hình như Thường mỡ đây, Ngô ẩn Tung chỉ cần bỏ ra hai trăm lượng, đã có người dây công dựng quán cốt chỉ chờ Thường Nhẫn.

- Thường Kiếm khách muốn ám chỉ Lục Cẩm này ?

Thường Nhẫn nhìn Lục Cẩm:

- Tại hạ nói có đúng không ?

Lục Cẩm cau mày suy tư, rồi gật đầu:

- Thường kiếm khách nói rất đúng. Lục Cẩm cho Thường Kiếm khách một cơ hội sống còn.

Thường Nhẫn mỉm cười nói:

- Thường mỡ phải bỏ ra một số kim lượng nhiều hơn Thiên Kiếm Hồ Nam Ngô ẩn Tung ?

- Lục mỡ chưa nói Thường Kiếm khách đã biết. Kiếm khách như đọc được ý niệm trong đầu Lục mỡ.

- Ý niệm của Lục các hạ lộ lộ nên tại hạ mới có thể đọc được. Mặc dù biết ý định của Lục các hạ, nhưng Thường mỗ đành thất vọng thôi. Thường mỗ không có cơ hội để cứu bản thân mà Lục các hạ cũng chỉ có được hai trăm lạng kim lượng.

Thường Nhẫn cười khẩy một tiếng:

- Bao nhiêu đó cũng đủ cho Lục các hạ gọi là phát tài rồi.
- Nhưng Lục gia lại muốn nhiều hơn kia.
- Đòi hỏi nhiều quá sợ Lục các hạ mất cả chì lẫn chài.

Thường Nhẫn vừa dứt lời thì cánh cửa lại mở ra. Thất Thất trong bộ dạ hành bạch y bước vào. Nàng chọn chiếc bàn ngay bên cạnh Thường Nhẫn.

Thấy nàng xuất hiện Thường Nhẫn thở dài một tiếng.

Thất Thất ngoác Lục Cẩm:

- Quán chủ dọn cho ta những thức ăn ngon nhất.

Lục Cẩm nhìn Thất Thất. Y tạo ngay vẻ mặt ngây ngô của một tên tiểu nhị chỉ biết buôn bán.

Lục Cẩm rời bàn Thường Nhẫn đến bên bàn Thất Thất:

- Phiên cô nương đi quán khác.... quán của tiểu nhân hôm nay có thượng khách nên phải đóng cửa.

Thất Thất ngược nhìn Lục Cẩm:

- Thượng Khách của quán chủ là Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Lục Cẩm nghe vậy gật đầu luôn:

- Đúng.. Đúng.. à.. Thượng khách của tiểu nhân là Tử Kiếm Thường Nhẫn, một kiếm thủ đã lừng danh thiên hạ, khắp Trung Nguyên đều biết đến.

- Đúng như quán chủ nói, trước đây y đúng là một sát nhân kiếm, bất cứ ai nghe đến tên đều hồn phi phách lạc, như bây giờ y đã mất cánh tay cầm kiếm rồi, đầu còn phong độ như xưa nữa, nên có người muốn giết y.

- Ý.... Cô nương nói vậy chứ Tử Kiếm Thường Nhẫn không phải tầm thường đâu

- Y bây giờ chẳng có gì đáng sợ cả. Một kiếm thủ mất cánh tay cầm kiếm thì đâu còn là kiếm thủ. Ngay cả bốn cô nương đây vẫn được người thuê đi giết Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Lục Cẩm tròn mắt nhìn Thất Thất:

- Cô nương cũng muốn giết Thường Nhẫn để lấy kim lượng ?

Thất Thất gật đầu:

- Người ta thuê bốn cô nương lấy mạng Tử Kiếm với giá nửa lạng bạc....
- Nửa lạng bạc ? Thuê giết người chỉ với giá nửa lạng bạc thôi à ?
- Bốn cô nương thiết nghĩ nửa lạng bạc để đổi cái mạng của Thường Nhẫn, giá cũng cao lắm rồi.
- Cao lắm rồi ?

Sau câu nói đó, Lục Cẩm bật cười khằng khặc. Y cắt tràng tiểu ngạo đó, nói:

- Cô nương khỏi cần động tay động chân, nhọc công nhọc sức làm gì.... Cứ xuống chơi nhà châm trà cho Lục Cẩm này đi, Lục gia sẽ trao cho cô nương mười nén vàng ròng ngay đây thôi.

Thất Thất nhướng mày nhìn Lục Cẩm:

- Tại sao quán chủ muốn gọi cho tôi mười lạng vàng.

Lục Cẩm xoe hàm râu cá chốt. y nhìn lại Thường Nhẫn:

- Cô nương biết người đó chứ ?

Thất Thất gật đầu:

- Biết.... Y chính là Tử Kiếm Thường Nhẫn.

- A.... Cô nương biết Tử Kiếm Thường Nhẫn.... Một chút nữa đây chính tay Lục gia sẽ cắt đầu gã đang nhận hai trăm lạng. Có hai trăm lạng trong tay Lục gia sẽ gọi cho cô nương mười lạng.

- Thì ra là vậy. Bỏn cô nương muốn hỏi quán chủ.... Ai thuê quán chủ làm cái chuyện này ?

- Thiên Kiếm Hồ Nam Ngô ẩn Tung.

- Lão đại hiệp thường rút cổ đó à ?

- Hắn là đại hiệp gì cũng được, miễn có hai trăm lạng kim lượng Lục gia mới trao thủ cấp Thường Nhẫn cho gã.

Thất Thất thở dài một tiếng:

- Khó xử quá....

- Gì đâu mà khó xử ?

- Người thuê tôi nửa nén bạc bắt tôi phải dẫn Thường Nhẫn đến để chính tay người đó lấy mạng.

- Nửa lạng bạc có đáng gì. Cô nương gặp người đó cứ nói Tử Kiếm Thường Nhẫn đã bị Khoái đao Lục Cẩm lấy mạng rồi.

Thất Thất nhìn Lục Cẩm, đôi mày vòng nguyệt của nàng thoáng cau lại rồi giãn ra:

- Lục quán chủ chính là Khoái đao họ Lục, nổi tiếng sáu tỉnh Giang Đông ?

- Chính Lục gia.

- Tôi đã nghe danh Khoái đao nhưng hôm nay mới được diện ngộ.

Nàng nói đến đây thì Ngô ẩn Tung bước vào, vai vác theo một chiếc túi nải. Y đặt túi xuống bàn, đưa mắt nhìn Thất Thất. Đôi nhãn xảo quyết của Ngô ẩn Tung chớp liên tục. Y lùi lại một bộ.

- Cô nương giống một người....

Lục Cẩm cướp lời ẩn Tung:

- Ngô đại hiệp đem đủ số kim lượng đấy chứ ?

Ngô ẩn Tung giật mình quay lại nhìn Lục Cẩm:

- Đủ.... đủ....

Ngô ẩn Tung nhìn Thất Thất:

- Cô nương....

Thường Nhấn uống xong chén rượu cuối cùng, đặt chén xuống bàn. Y khệnh khạng đứng lên:

- Hôm nay Thường mỗ khó lòng để lại cái mạng cho Lục gia bởi vì cô nương kia.

Lục Cẩm cầm chuôi đao dựng ngang ngực.

Thường Nhấn vẫn thản nhiên nhìn Ngô ẩn Tung:

- Ngô đại hiệp thấy người cũng chẳng dám nhận nữa à.

Ngô ẩn Tung nghe Thường Nhấn nói, lùi lại một bộ:

- Đích thị chính là Băng Tâm Ngọc Nữ.

Vừa nghe bốn từ Băng Tâm Ngọc Nữ thốt ra từ cửa miệng của Ngô ẩn Tung. Lục Cẩm quay ngoắt lại nhìn Thất Thất:

- Cô nương chính là Băng Tâm Ngọc Nữ ?

- Cái danh đó do thiên hạ đặt cho tôi mà thôi.

- Băng Tâm Ngọc Nữ ! Thất Thất đứng lên, nắm tay Thường Nhấn:

- Cái mạng của Thường các hạ chỉ đáng nửa nén bạc thôi, nhưng phải do chính tay người đó hành xử.

- Hai người cùng muốn lấy mạng Thường mỗ. Rất tiếc Thường Nhấn chỉ có một cái mạng, biết dâng nạp cho ai bây giờ ?

Lục Cẩm nói với Thất Thất:

- Nửa nén bạc thì có đáng gì, Băng Tâm Ngọc Nữ cô nương cứ giao Tử Kiếm khách cho Lục gia hành xử, Lục gia sẽ dâng cô nương trăm nén vàng ròng.

- Trăm nén vàng lớn đấy, nhưng không thể so với nửa lạng bạc mà bốn cô nương đã nhận của người, Nếu Khoái đao Lục gia cảm thấy đủ bản lĩnh đoạt mạng Thường Nhấn trong tay Băng Tâm Ngọc Nữ thì cứ ra tay. Bằng không, bốn cô nương sẽ dẫn gã đi gặp người hành xử.

Lục Cẩm nheo mày, gằn giọng nói:

- Trăm nén vàng cô nương không nhận lại đi nhận nửa nén bạc vụn. Chuyện này là thế nào ? Băng Tâm Ngọc Nữ cô nương bức ép Lục gia đấy a ?

- Bỏ cô nương không bức ép ai cả. Bốn cô nương dù chỉ được có nửa nén bạc vụn nhưng đáng chữ tín.

Nàng quay lại Thường Nhấn:

- Người đi theo ta chứ ?

- Nếu trọn chữ tín cho cô nương. Tại hạ sẵn sàng đi.

Lục Cẩm dạng chân đứng chắn ngang cửa:

- Khi nào Lục gia mất mạng, Thường Nhẫn mới có thể bước ra khỏi đất của Lục gia.

Thất Thất cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Lục gia muốn chết cũng được....

Nàng cầm ống đũa.

Lục Cẩm dựng chéo thanh đại đầu đao ngang ngực. Y quát một tiếng thật lớn thị Oai. Cùng với tiếng quát đó, thanh đại đầu đao múa vùn vụt, tạo thành một bức màn bạch quang sáng ngời.

Thất Thất buông một câu lạnh lùng:

- Khoái đao đẹp thật.

Nàng vừa nói vừa rút từng chiếc đũa phóng thẳng vào vùng ảnh đao như vòng lưới chặn trước mặt nàng và Thường Nhẫn.

Chạt.... Chạt.... Chạt....

Chỉ ba chiếc đũa phóng thẳng vào vòng lưới bạch quang do đao pháp kết thành, nhưng vòng bạch quang đao pháp vụt biến mất mà trên thân thể Lục Cẩm thì ghim tới sáu mảnh đũa.

Lục Cẩm tròn mắt trờ trờ. Ba chiếc đũa do Thất Thất phóng ra công vào lưới đao, từng chiếc bị chẻ làm đôi và thi nhau ghim vào các vùng đại huyết trọng yếu của Khoái đao Lục Cẩm.

Họ Lục rung mình một cái, đổ sập mặt xuống sàn nhà.

Thất Thất nhìn Ngô ẩn Tung:

- Ngô đại hiệp còn muốn lấy mạng Tử Kiếm Thường Nhẫn không ?

Ngô ẩn Tung khoát tay:

- Không, không.... Băng Tâm Ngọc Nữ cứ dẫn độ hẩn đi. Nếu Băng Tâm Ngọc Nữ cần Ngô mỡ hợp sức thì Ngô mỡ sẵn sàng giúp Băng Tâm Ngọc Nữ một tay.

- Đa tạ Ngô đại hiệp ! Thường Nhẫn nhìn Ngô ẩn Tung nói:

- Khi đũa tịnh thì khoái đao thật lợi hại , nhưng khi đũa động thì hơi ôi mấy miếng khoái đao chỉ khiến người vui mắt mà thôi.

Y thở dài một tiếng:

- Mạng của Tử Kiếm Thường Nhẫn trong khoảnh khắc chỉ còn đáng giá nửa lạng bạc vụn. Thế mới là giang hồ mới là cuộc đời.

Thất Thất cùng với Thường Nhẫn bước ra cửa. Lúc này Thường Nhẫn đã thấm men rượu, nên dựa hẩn vào vai Thất Thất rồi đi.

Hai người vừa đặt chân đến bên ngoài thì chạm trán với đoàn quân hào của Nhất Phàm đại sư đang hướng về Thiếu Lâm tự, để tránh tai kiếp của Ngại tử đột quyết.

Vừa thấy Thất Thất và Thường Nhẫn, Nhất Phàm đại sư đã phi thân tới chặn trước mặt hai người:

- A di đà phật.... Băng Tâm tín nữ là gì của người này ?

Thất Thất nhìn đại sư:

- Không là gì cả.

- Vậy thì tốt.... Lão nạp cần người này để đối phó với sát nhân huyết kiếm để y bảo vệ mọi người đến Thiếu Lâm tự.

Nhất Phàm đại sư vừa nói vừa thộp trảo công vào hõ khẩu của Thường Nhẫn, nhưng Thất Thất đã nhanh hơn một chớp mắt, kéo dạt Thường Nhẫn qua một bên tránh trảo công của lão đại sư.

Nhất Phàm đại sư tròn mắt nhìn nàng:

- Băng Tâm tín nữ....

HỒI THỨ HAI MƯƠI TƯ ÉP DUYÊN CHỌN RỂ

Trở lại Tiểu Quân và Đồng Tiểu Linh.

Hai người lần theo vách đá đi dần vào trong. Gió càng lúc càng thổi mạnh, lùa qua những khe đá tạo ra âm thanh u u nghe rợn cả cột sống.

Tiểu Linh cảm tưởng như chung quanh mình là những oan hồn đói khát đang kêu gào đang có được miếng ăn, mà miếng ăn của những oan hồn lạc loài đó chính là hai người.

Nàng bất giác rung mình, nắm tay Tiểu Quân.

- Nàng sợ à ?

Tiểu Linh gật đầu:

- Sợ thật đó. Trong này rùng rợn quá.

Tiểu Quân nhún vai:

- Nàng sợ.... Ta cũng sợ luôn.

- Người là quỷ mà cũng sợ nữa à ?

- Tiểu gia còn sống nhăn chứ có phải là quỷ đâu.

Tiểu Quân bất giác thét lên:

- Coi chừng ! Tiếng thét của Tiểu Quân quá đột ngột khiến Tiểu Linh càng sợ hãi hơn. Nàng ôm chặt lấy gã, Tiểu Quân cũng ôm ghì lấy Tiểu Linh. Họ ôm chặt lấy nhau như một đôi sam chẳng bao giờ muốn chia lìa.

Tiểu Quân lí nhí nói:

- Nam nữ thọ thọ bất thân, mấy oan hồn đang nhìn ta và nàng chắc phải tức điên lên được vì không giữ đạo nghĩa luân thường. Chúng sẽ điên mà.... mà....

- Mà.... mà sao ?

- Mà bẻ cổ nàng chứ sao.

Tiểu Linh bật khóc:

- Sao chỉ bẻ cổ một mình ta vậy ?

- Tại vì nàng đã ôm Tiểu gia như ôm phu tướng của nàng mà không hề cúng cho chúng vật dụng gì hết.

Tiểu Linh buông Tiểu Quân.

Tiểu Quân chớp mắt:

- Nàng không ôm Tiểu gia, lũ oan hồn càng có cơ hội bẻ cổ nàng sớm hơn.

- Tiểu Quân, làm sao bây giờ ?

Tiểu Linh chợt thấy trước mặt mình có bóng trắng lướt vụt qua.

Tiểu Quân buột miệng nói luôn:

- Oan hồn xuất hiện kia rồi ! Tiểu Linh không còn thần sắc nữa. Nàng lại ôm chầm lấy gã.

Tiểu Quân nói:

- Hồn ma bóng quế linh thiêng, cứ bẻ cổ Quỷ vương Đồng Tiểu Linh chứ tiểu gia chẳng có tội gì đâu.

- Tiểu Quân.... Tiểu Linh van người đừng nói như vậy.

- Nếu nàng không muốn Tiểu gia khấn những oan hồn kia bẻ cổ nàng thì hãy phát đại nguyện, đời đời kiếp kiếp....

- Đời đời kiếp kiếp cái gì ?

- Để tiểu gia suy nghĩ coi. Vậy nè.... Đời đời kiếp kiếp làm nô tỳ cho Tiểu gia....

Tiểu gia hứa sẽ cứu mạng cho nàng.

- Sao người bắt Tiểu Linh khấn ác như vậy

- Thế không khấn thì thôi.

Tiểu Quân đẩy nàng ra. Gã nghiêm mặt nói:

- Tiểu gia báo cho nàng biết.... Thần cơ của Tiểu gia lúc đầu thai làm người có thầy tướng đến xem nói rằng, Tiểu gia vốn là Thập tam thái tử trên thượng giới, vì lầm lỗi mới đến trần gian nên lũ yêu quỷ không bao giờ dám đụng đến được, Nếu nãy giờ không có Tiểu Quân đi cạnh bên nàng, có lẽ..

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Khó nói quá.... Ôi thôi thân nhi nữ mà bị lũ oan hồn kia bức nhục như những nàng kỹ nữ thì sống sao nổi đây.

- Tiểu Quân đừng nói nữa mà.... Tiểu Linh nguyện làm nô tỳ cho người.

- Thế thì tốt.

Hai người tiếp tục đi sâu vào trong hang.

Tiểu Linh thủ thủ nói:

- Tiểu Quân vừa rời người....

Tiểu Quân quay ngoắt sang nàng:

- Ê.... sao nàng dám vọng ngôn như vậy chứ. Kể từ giờ này nàng nhút nhút phải gọi ta là tiểu gia.... nghe chưa ?

Tiểu Linh thẹn đến chín mặt, đôi má ửng hồng, cúi mặt nhìn xuống đất.

Tiểu Quân càng chọc tức nàng:

- Tỳ nữ.... Người đã thấy gì ?

Tiểu Linh lắc đầu:

- Không thấy gì hết.

Vừa lúc đó bóng trắng lại xuất hiện, chỉ cách Tiểu Quân không tới năm trượng.

- Bạch y nhân ! Tiểu Linh ngược mắt nhìn lên. Bóng trắng như lần qua vách đá mất hút.

Tiểu Quân cau mày:

- Úi chà.... Đúng là oan hồn rồi. Không phải oan hồn sao có thể đi xuyên qua vách đá được chứ.

Tiểu Linh và Tiểu Quân phi thân tới trước. Dưới ánh sáng hai ngọn đuốc, họ phát hiện ra cánh cửa đá hình vòm.

Tiểu Quân nhún vai:

- Thế thì chẳng phải oan hồn gì hết, chính nhờ cánh cửa này mà Bạch y nhân mới có thể đi xuyên qua vách đá.

Tiểu Quân đặt tay lên cánh cửa rà chậm chậm. Tay Tiểu Quân chạm một gờ đá nhô ra ngay bên mép thạch môn.

- Đây rồi.... Cơ quan khởi động mở cửa đây rồi.

Tiểu Quân nhấn vào gờ đá. Đúng như Tiểu Quân suy luận, cánh cửa thạch môn từ từ xoay tròn chẳng hề phát ra âm thanh nào, có lẽ âm thanh của cơ quan đã bị tiếng hú khóa lấp mất rồi.

Trong cánh cửa là một gian phòng hàm ếch, với đầy đủ vật dụng, có cả bệ thờ.

Trên bệ thờ có bài vị. Tiểu Quân đứng ngoài cửa không thể đọc được hàng chữ trên bài vị đó.

Tiểu Quân quay lại Tiểu Linh:

- Tiểu Linh thật sự không biết có người ngụ trong hang này à ?

Tiểu Linh gật đầu:

- Tiểu Linh chưa một lần đặt bước vào trong này.

- Vậy có bao giờ Bạch y nhân ghé qua nơi ở của nàng không ?

- Tiểu Linh chưa từng biết qua người này.

- Thế thì chúng ta phải vào thôi. Chắc chắn Bạch y nhân đang chờ chúng ta.

Tiểu Quân và Tiểu Linh lần qua thạch môn bước vào gian phòng hàm ếch.

Hai người vừa bước qua thạch môn, còn bận quan sát mọi góc ngách thì bỗng cánh cửa đã đóng chặt lại. Tiểu Quân và Tiểu Linh không nghe tiếng ù ù ma quái nữa, giật mình quay lại mới phát hiện ra, cửa đã đóng lại rồi.

Tiểu Quân nhảy đồng lên:

- Chúng ta bị giam rồi.

Tiểu Quân băng đến bên cánh cửa vận hóa công lực áp tay đẩy vào cánh cửa thạch môn. Nội lực của Tiểu Quân đầu phải tầm thường và y cũng đã dụng đến mười phần thành công lực, thế mà cánh cửa đá vẫn trơ trơ chẳng hề lay chuyển.

Tiểu Quân thở hắt ra một tiếng, quay mặt nhìn Tiểu Linh:

- Chúng ta thật sự bị nhốt trong gian phòng này rồi.

- Vậy làm sao thoát ra bây giờ ?

Tiểu Quân gãi đầu :

- Tiểu gia cũng chưa có cách gì thoát ra khỏi gian phòng này.

Tiểu Quân bước lại bệ thờ, nhìn vào tấm linh vị đặt trên bệ thờ.

Gã lẩm nhẩm nói:

- Coi đây là ai ?

Tấm linh vị với hàng chữ triện chân phương, nét bút như rồng bay phụng múa. Nét bút này chỉ có thể có ở những bậc hiền gai đại thần.

Hàng chữ viết:

"Đại quốc công thân Tướng Phụ Tôn Tử." Tiểu Quân gãi đầu, nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ vị Bốc tú tài chính là Đại quốc công thân Tướng Phụ Tôn Tử." Tiểu Linh bước đến cạnh bên Tiểu Quân:

- Tiểu Quân đang suy nghĩ việc gì vậy ?

- Nàng nhìn tấm bài vị khắc biết.

Tiểu Linh nhìn tấm bài vị.

Nàng lẩm nhẩm:

- Tướng Phụ Tôn Tử.... Chẳng lẽ....

- Chẳng lẽ cái gì.... Nàng biết Tôn Tử Tướng Phụ à ?

Tiểu Linh gật đầu:

- Tiểu Linh có xem qua gia phả của mình.

- Tôn Tử có quan hệ với nàng ?

- Đúng như vậy. Theo gia phả để lại Tống Phụ Tôn Tử chính là ngoại tổ của Tiểu Linh. Người được quốc vương Đại Lý lệnh vào Trung Nguyên để học thuật luyện đan đẳng chế tác thân được.

Tiểu Quân xoa tay:

- Nàng khỏi nói nữa.... Tiểu Quân có thể đoán ra được rồi. Sau khi Tôn Tử tiên bối vào đến Trung Nguyên mới phát hiện ra Quỷ sơn và ẩn cư để luyện đan luôn.

Tiểu Quân gõ đầu:

- Y da.... Tiểu Linh, vậy theo nàng Tôn Tử năm nay được bao nhiêu niên kỷ ?

- Tính đến nay ngoại tổ chỉ ít cũng chín mươi ngoài. Lý do gì mà Tiểu Quân hỏi Tiểu Linh niên kỷ của Ngoại tổ ?

- Nàng không nhớ Bạch y nhân à ?

- Bạch y nhân.... ý Tiểu Quân cho rằng, Bạch y nhân có thể là Ngoại tổ.

- Chín mươi vẫn chưa phải tuổi ông Bành tổ. Tiểu gia hỏi thật nàng nhé.... Sao nàng biết Quỷ đầu sơn mà đến ngụ.

- Phát hiện ra Quỷ đầu sơn chính là đại ca của Tiểu Linh. Đại ca đã đưa Tiểu Linh

đến đây.

Tiểu Quân gật gù:

- Đồng Mã Kỳ đưa nàng đến đây.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân.... Làm sao chúng ta ra khỏi chỗ này bây giờ ?

Tiểu Quân ngồi xuống chiếc ghế đôn bằng đá:

- Ai lại muốn nhốt chúng ta ở đây chứ ?

Tiểu Quân bắt tay lên miệng:

- Tôn Tử tiên bối.... Tôn Tử tiên bối ! Tiểu Quân vừa dứt lời thì có âm thanh phát ra ngay bên cạnh bệ thờ linh vị:

- Người gọi lão phu đó à ?

Tiểu Quân mừng rỡ:

- Đúng rồi.... Đúng rồi.... Tiểu bối gọi tiên bối đó.

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Tiên bối nay đã ngoài chín mươi, thân pháp xuất thần nhập hóa, tiểu bối bội phục vô cùng.

Tiểu Quân ngược mặt nhìn lên cửa tò vò:

- Tiểu Quân muốn diện kiến lão tiên bối.

- Người muốn diện kiến lão hay muốn thoát ra khỏi căn phòng đá này ?

Tiểu Quân gãi đầu:

- Tất nhiên Tiểu bối không thích ở trong căn phòng này rồi. Với lại Tiểu bối và Tiên bối không thù không oán, tiên bối đâu muốn nhốt Tiểu Quân làm gì.

- Người sai rồi đó.... Lão phu muốn nhốt người trong gian phòng này. Trong phòng lão đã chứa sẵn thực phẩm và nước uống người ở trong này an toàn hơn ngoài giang hồ.

Tiểu Quân cười hì hì, rồi nói:

- Tiên bối nói vậy chứ thân cá chậu chim lồng thì có thích bao giờ.

- Người ở trong thạch phòng, vừa có cái ăn, cái uống, lại được giai nhân kề cận, còn muốn gì nữa chứ ? Thôi cứ ở đó đi, khi nào lão phu nghe tiếng trẻ thơ sẽ mở cửa cho người.

Nghe Tôn Tử nói, Tiểu Quân muốn nhảy đồng lên, gãi nghĩ thầm:

"Thật là hồ đồ.... hồ đồ không còn lời gì diễn tả nữa. Mình bị nhốt cho đến lúc có tiếng trẻ thơ. Lão muốn gì chứ, chẳng lẽ muốn mình....".

Tiểu Quân nghĩ đến đây quay ngoắt qua Tiểu Linh:

- Nàng nghe Ngoại tổ của nàng nói chứ ?

Tiểu Linh thẹn đến chín mặt.

Tiểu Quân sa sầm mặt xuống:

- Khi nào có tiếng trẻ thơ cất lên, Ngoại tổ của nàng mới chịu thả ta và nàng ra. Biết đến bao giờ chứ ?

Tiểu Quân tiến đến đứng đối mặt với Tiểu Linh:

- Nàng tính sao bây giờ.... Chẳng lẽ Tiểu gia lại lấy nữ nô làm vợ à ?

Cửa tò vò lại mở ra:

- Tiểu Linh không đáng làm vợ người à ? Xảo quỷ có gì mà chê Tiểu Linh chứ?

Tiểu Quân cười hề hề....

Gã cất ngang tràng cười hóm hỉnh đó, nghiêm giọng nói:

- Lão tiên bối nghĩ vậy oan cho Tiểu bối lắm.... Vị cô nương cháu ngoại của lão tiên bối nhan sắc tuyệt trần, cốt mạo như ngọc nữ, lấy Tiểu Quân thật phí cho đời nàng.

Tiểu bối nghĩ vậy nên không dám xúc phạm đến nàng thôi.

- Nếu Tiểu Linh là ngọc nữ, thì người cũng đáng tiểu đồng.... Xứng đôi vừa lứa lắm đó. Thôi hai người cứ bái lạy bệ thờ của lão mà nên duyên phu phụ.

Cửa tò vò lại đóng sập xuống.

Tiểu Quân quay lại Tiểu Linh:

- Nàng nghe hết rồi chứ.... Tôn tiên bối cứ khư khư bắt nàng làm thê thiếp của ta, lại còn ép nàng phải có con với ta nữa.... Hừ....

Tiểu Quân xuống giọng trầm trầm:

- Ê.... Mà nàng có đồng ý làm phu nhân của tiểu gia không ?

Tiểu Linh cúi mặt nhìn xuống mũi hài.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Xem chừng nàng thích làm phu nhân của Tiểu gia quá rồi.

- Tiểu Quân.... người....

- Tiểu Quân nói không đúng à.... Mới vừa hỏi đã thẹn thùng rồi.

- Người không được sỉ nhục Tiểu Linh.

- Tiểu gia sỉ nhục nàng hồi nào.... Ta chỉ hỏi thôi, nếu như nàng không chịu thì cứ gào lớn lên. Ngoại tổ ơi, tên xảo quỷ hồi thời này không xứng đáng làm tướng công của con.

Tiểu Quân hối thúc Tiểu Linh:

- Nào hét lớn lên đi....

Tiểu Linh bậm môi.

Tiểu Quân gần giọng:

- Sao.... Nàng câm rồi hả?....

- Tiểu Linh không có câm.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Không cam mà không chịu thét thì rõ ràng nàng có tình có ý với Tiểu gia rồi.....
- Ngoại tổ bất như vậy rồi Tiểu Linh đâu dám cãi lệnh người.

Tiểu Quân tròn mắt:

- Không dám cãi lệnh ngoại tổ của nàng, tất Tiểu gia phải ở trong căn phòng này đến khi nào có con nít chào đời. Chết Tiểu gia mất....Chết Tiểu gia mất.... Đâu có được.

- Dù muốn hay không muốn, Tiểu Linh và Tiểu Quân cũng đã mắc kẹt trong thạch phòng này rồi.

Tiểu Quân vuốt mũi. Đảo mắt nhìn lướt qua khắp gian thạch phòng. Tiểu Quân mở bức rèm nhung. Quả đúng như lão bạch y nhân Tôn Tử nói. Phía sau bức rèm đó là thực phẩm khô, nước uống và cả hảo tửu.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Xem chừng Ngoại tổ của nàng chuẩn bị rất chu đáo cho Tiểu gia và nàng động phòng.

Nghe Tiểu Quân nói, sắc diện Tiểu Linh thẹn tởm quả hồng chín.

Thấy sắc diện nàng thẹn đỏ, Tiểu Quân chớp mắt:

- Nàng trông cũng đẹp đấy chứ ! Tiểu Quân liếc mắt nhìn trộm lên ô cửa tò vò. Gã nghĩ thầm:

"Nhứt định Tôn Tử đang lắng nghe những lời đồn đáp của ta và Tiểu Linh".

Tiểu Quân mỉm cười :

- Được rồi.... Tiểu gia đồng ý ở đây với nàng đến khi có tiếng trẻ thơ cất lên mới ra.

Y vuốt mũi:

- Nhưng tiểu gia động phòng mà có người nhìn.... Ngại , ngại lắm.

Tiểu Quân vừa nói vừa giựt bứt rèm nhung, căng ngang ô cửa tò vò.

Làm xong việc đó, y tiến đến bên cạnh Tiểu Linh.

Tiểu Linh ngước lên nhìn Tiểu Quân:

- Chúng ta lạy trời lạy đất chứ ? Sau này Tiểu Quân đừng ruồng rẫy Tiểu Linh nghe.

- Tất nhiên rồi , tiểu gia sẽ không ruồng rẫy nàng.

Tiểu Quân vừa nói dứt câu bất ngờ điểm huyệt nàng.

Trong lúc bất thần, Tiểu Linh không kịp tránh né, nên chỉ công của Tiểu Quân không chế ngay đại huyệt kỳ môn của nàng.

Tiểu Linh tròn mắt:

- Tiểu Quân tính làm gì vậy ?

Tiểu Quân thét lên:

- Cắt gân nàng chứ gì nữa.

Tiểu Linh biến sắc:

- Tại sao phải cắt gân Tiểu Linh ?

- Nàng muốn hỏi tại sao à ? Bây giờ Tiểu gia cũng chẳng thêm dấu gì nàng, dù sao nàng cũng đã đồng ý nhận làm phu nhân của ta rồi.

- Chuyện đó đâu có liên can gì mà người nữ cắt gân Tiểu Linh.... Tiểu Linh sẽ tàn phế suốt đời.

- Tiểu Quân biết nàng sẽ tàn phế nhưng tiểu gia muốn như vậy mà.

- Sao người lại muốn vậy ?

- Tiểu gia trước đây cũng đã yêu người , nhưng người phụ ta.... Tiểu gia đã thề sẽ cắt gân phu nhân mình rồi mới lo lắng cho thê phụ.

Gã thộp tay vào chéo y của Tiểu Linh:

- Nàng đã đồng ý nhận làm phu nhân của ta, ngoại tử nàng cũng tha thiết như vậy, thế thì Tiểu gia đành lấy nàng làm vợ, nhưng đầu tiên Tiểu Quân phải thực hiện lời đại nguyện của mình trước, nếu không tiểu gia sống không thấy mặt trời, chết không chốn dung thân....

- Người tính cắt gân ta thiệt à ?

- Tất nhiên rồi ! Tiểu Quân vừa nói vừa bế xốc lấy Tiểu Linh. Gã đặt nàng nằm trên tràng kỷ:

- Tiểu Linh đừng buồn Tiểu Quân nghe.... Tiểu Quân bị bắt buộc phải làm như vậy thôi.

Tiểu Quân lấy ngọn trủy thủ Quang Minh. Y giấu cây trủy thủ đó, chắc lưỡi nói:

- Ui cha.... Ngọn trủy thủ "Quang Minh" của Tiểu Quân lâu ngày không sử dụng đến, đã bị sét hết rồi , cắt gân nàng bằng lưỡi dao cùn này thì không đành.... Để ta mài cho bén đã.

Tiểu Quân vừa nói vừa cà lưỡi dao trủy thủ xuống mặt tràng kỷ.

Tiếng mài dao nghe lạnh buốt cả cột sống, khiến ngay Tiểu Linh cũng phải rùng mình.

Tiểu Linh lí nhí nói:

- Tiểu Quân.... Người đừng cắt gân ta.

- Nàng sợ sao ? Cắt gân nàng, mặc dù bị tàn phế, nàng vẫn luôn ở cạnh bên tiểu gia mà.

Tiểu Quân tiếp tục mài dao, mắt liếc trộm lên cửa tò vò thấy chẳng có dấu hiệu động tĩnh gì.

Tiểu Quân nghĩ thầm:

"Lão không lo lắng cho diệt nữ của lão hay sao mà chẳng có phản ứng gì." Tiểu Quân chớp mắt, mỉm cười khi thấy màn lụa hung căng ngang cửa tò vò thoáng lay động.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Linh, nói:

- Phu nhân.... Nàng hy sinh vì lời đại nguyện của ta nghe.

Tiểu Quân đặt ngón trỏ vào gân chân Tiểu Linh.

- Cắt gân nàng Tiểu gia đau lòng lắm.... Nhưng đành phải làm vậy thôi.

Trên cửa tò vò bật lên tràng cười khanh khách.

Tiểu Quân trừng mắt, quát lớn:

- Ngoại tổ cười cái gì vậy.... Bộ ngoại tổ muốn diệt nữ của lão tàn phế lắm hay sao mà cười.

- Ha.... ha.... Người giở trò quỷ gì thế ? Chẳng lẽ lại tự cắt gân phu nhân của mình.

Tiểu Quân ơi.... Cái trò hù dọa của người, lão phu biết tởm rồi.... Đừng bày vẽ nữa....

Thôi ta đi đây, khi nào nghe tiếng trẻ thơ lão sẽ quay lại.

Tiểu Quân nhảy đồng lên, hét gọi :

- Lão quỷ đừng bước.... đừng bước....

- Người muốn nói gì ?

- Lão tiên bối quả thật thấu hiểu tâm tư của tiểu bối.

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Lão tiên bối cũng thông cảm cho.... Tiểu bối mặt dù rất thương Tiểu Linh, nhưng tiểu bối vốn đã năm sáu mụ vợ ở nhà rồi , thêm Tiểu Linh nữa chỉ tội cho thân gái mà thôi.

- Xâm ngôn.... Giang hồ có nghe Xảo quỷ Tiểu Quân có thể thiệp bao giờ đâu.

- Lão tiên bối không tin chứ sự thật là như vậy đó. Vì tiểu bối cắt gân mấy mụ vợ nên họ mới chịu ở yên trong nhà, nên thiên hạ không biết mà thôi.

- Thế thì người cứ cắt gân Tiểu Linh rồi sinh cho lão một đứa chất giống người là được rồi.

Tiểu Quân gãi đầu, nhìn lại Tiểu Linh:

- Lần này chắc nàng phải sinh một thằng tiểu quỷ quá.

- Lão phu đang chờ tiểu quỷ đó ra đời đấy.

- Được rồi.... Được rồi , nhứt định lão tiên bối sẽ có một lũ tiểu quỷ để an ủi tuổi già xế bóng, nhưng tiên bối hãy thả tiểu bối và phu nhân Tiểu Linh ra ngoài trước đã.

- Lão đâu có thể tin Xảo quỷ.... Khi nào lão có đứa chất thì mới thả người và phu nhân người ra.

Tiểu Quân quay ngoắt lại Tiểu Linh, gào lớn:

- Tại con mụ này mà tiểu gia mới bị giam cầm trong thạch phòng này.

Nghe Tiểu Quân quát, Tiểu Linh bật khóc, nhưng đã bị điểm huyết bất động nên chỉ biết khóc thầm mà thôi.

Tiểu Quân thở hắt ra, bước đến chỗ để hảo tửu. Gã mở nắp mấy vò rượu, ghé mũi vào ngửi.

Tiểu Quân chắc lưỡi :

- Ai da.... Rượu ngon.... Được lắm....

Tiểu Quân nhìn Tiểu Linh, nói:

- Nàng cứ nằm đó mà chờ chết. Không chết đói cũng chết khát, tiểu gia sẽ uống rượu cho đến lúc thấy nàng chết thì thôi.

- Tiểu Quân hận Tiểu Linh à ?

- Tại nàng mà tiểu gia bị giam ở trong thạch phòng này không hận sao được chứ ?

Tiểu Quân bưng cả vò rượu tu ừng ực. Gã đặt vò rượu xuống bên cạnh, chếp miệng nói:

- Tại sao ngoại tổ của nàng bắt nàng có tiểu quỷ với ta chứ. Bộ trên cõi đời này hết nam nhân rồi à ?

- Làm sao Tiểu Linh biết được ý của ngoại tổ.

- Nàng không biết.... Không biết như đã từng nói với tiểu gia là không có người ngu trên Quỷ đầu sơn này.

- Sự thật Tiểu Linh mới biết ngoại tổ lần đầu mà thôi.

- Tiểu gia không tin được lời của nàng nữa.

Tiểu Quân vừa nói đến đây, chợt bắt gặp con thạch sùng đang bò trên trần phòng.

Nhãn quang của y sáng rực lên như bắt được bí kíp võ công vô tiền khoáng hậu.

Tiểu Quân đứng bật dậy, phi thân vọt lên thộp con thạch sùng đó.

Gã cười mỉm:

- Thử coi lần này nữa có được không.

Tiểu Quân đến bên cạnh Tiểu Linh. Gã lắc lắc con thạch sùng trước mặt nàng.

Vừa thấy con thạch sùng, sắc mặt Tiểu Linh biến sắc như chàm:

- Tiểu Quân.... Tiểu Linh sợ.... Sợ lắm! Tiểu Quân cúi xuống sát bên tai nàng, truyền âm nhập mật nói:

- Tiểu gia biết.

Dứt lời gã thả con thạch sùng lên người Tiểu Linh.

Tiểu Linh thất sắc, thét lớn :

- A.... A.... A.... A.... A

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM

LỤY TÌNH

Thất Thất gần giọng nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Bỏn cô nương không cho bất cứ ai đụng đến người này. Ai muốn sát hại Thường Nhẫn phải bước qua sinh mạng của Thất Thất.

Nhất Phàm đại sư lần chuỗi hạt:

- Bảg Tâm cô nương.... Lão nạp đây không muốn lấy mạng y, mà chỉ dùng y làm con tin đối phó với sát kiếm mà thôi.

- Đối phó với sát kiếm.... Kiếm thủ đó là ai ?

- A di đà phật.... Gã kiếm thủ đó có quan hệ với Thường Nhẫn. Lão nạp tin chắc như vậy.

Nhất Phàm đại sư nhìn Thường Nhẫn:

- Cô nương cứ hỏi y thì sẽ rõ.

Thường Nhẫn nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Tại hạ không quen với một kiếm thủ nào hết.

- A di đà phật.. Nếu không quan hệ với sát nhân huyết kiếm vậy sao thanh kiếm của Thường các hạ lại ở trong tay gã đó. Thường kiếm thủ giải thích coi.

Thường Nhẫn cau mày:

- Tại hạ biết người mà đại sư nói rồi. Y đúng là sát nhân huyết kiếm, nhưng nếu các vị dùng tại hạ làm con tin, chẳng ích gì đâu, thậm chí còn nguy hiểm hơn cho các vị mà thôi.

Trương Tam Lang nhìn Thường Nhẫn:

- Làm sao tin được lời của người chứ.

- Tin hay không tin là quyền của các vị.

- Nếu như người muốn minh chứng lời nói của người thì hãy theo chúng ta.

- Tại sao Thường mỗ phải theo các vị chứ ?

Thường Nhẫn quay sang Thất Thất:

- Thất Thất cô nương.... Chúng ta đi thôi ! Trương Tam Lang dựng kiếm chắn ngang mặt Thường Nhẫn và Thất Thất.

- Không ai được rời khỏi đây hết. Sinh mạng của bao nhiêu người như chỉ mảnh treo chuông đầu thể cho người đi dễ dàng vậy.

- Nếu như các vị đã gây thù chuốc oán với Ngại tử đột quyết thì tại hạ có ở lại cùng các vị với cánh tay cụt này cũng chẳng giúp gì được.

Trương Tam Lang nheo mày:

- Muốn nói gì cũng được, người phải theo chúng ta đến Thiếu Lâm tự.

Thất Thất nhìn Trương Tam Lang:

- Thường Kiếm thủ chưa thể đến Thiếu Lâm tự được, khi nào có thời khắc thuận lợi, nhứt định người sẽ đến.

Nhất Phàm đại sư đối mặt với Thất Thất, niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.... Bằng Tâm cô nương nên nghĩ tới sinh mạng của bao nhiêu người đây mà đừng cản trở chúng tôi.

Thường Nhẫn lắc đầu:

- Tại hạ nói ra sự thật các vị không tin, tại hạ không biết lý giải sao bây giờ.

Thường Nhẫn vừa dứt lời thì Ngại tử đột quyết xuất hiện. Sự xuất hiện của gã rất đột ngột chẳng một ai phát hiện được. Ngay cả những bậc cao thủ thượng thặng như Nhất Phàm đại sư, Trương Tam Lang. Khi Ngại tử đột quyết đến ngay trước mặt họ rồi mới giật mình.

Ngại tử đột quyết cầm theo một túi nải bằng lụa đỏ.

Nhất Phàm đại sư lần chuỗi hạt:

- A di đà Phật....

Đại sư nhìn Ngại tử đột quyết rồi dời mắt qua Thường Nhẫn.

Ngại tử đột quyết lạnh lùng cất tiếng:

- Gã không làm gì được cho các người đâu.

Thất Thất chú ý nhìn khuôn mặt của Ngại Tử đột quyết. Nàng cảm nhận trong đáy mắt gã đột quyết kia chẳng có chút tình cảm gì. Đúng là ánh mắt của một xác chết biết thở mà thôi.

Thất Thất nhìn Ngại Tử đột quyết, cất tiếng nói:

- Người là sát nhân huyết kiếm ?

Ngại tử lắc đầu:

- Ngại tử đột quyết, Sứ giả của Kim Cung.

Y nhìn lại đại sư Nhất Phàm:

- Ngại tử đến đúng thời khắc sau một ngày.

Y vừa nói vừa dời mắt nhìn Trương Tam Lang.

Trương Tam Lang chạm vào cái nhìn của Ngại Tử đột quyết, thanh trường kiếm đang án ngữ trước mặt Thất Thất và Thường Nhẫn đã run lên.

Trương Tam Lang vô hình trung hạ thanh trường kiếm, xĩa mũi xuống đất.

Thấy bộ tạng của họ Trương, Thất Thất có thể đoán được thân trí, hồn phách của Trương đạo sĩ đã bị gã sát nhân huyết kiếm cướp mất rồi.

Trương Tam Lang lùi về sau một bộ.

Ngại tử đột quyết nhìn Trương Tam Lang không chớp mắt, hình như hai con người của gã đứng trong để chiếu tia sát nhân khủng bố.

Ngại tử đột quyết nói:

- Trương đạo sĩ là người rút kiếm trước, do đó hôm nay Ngại mỡ sẽ lấy mạng người.

- Người.... Người chọn Trương Tam Lang này à ?

Ngại tử đột quyết gật đầu:

- Trương các hạ có một thanh kiếm. Ngại mỡ có một thanh kiếm. Mỗi người chỉ có một chiêu kiếm giữ mạng mà thôi.

Trương Tam Lang lắc đầu:

- Ta không phải là đối thủ của người.

- Dù không phải là đối thủ của Ngại mỡ, Trương đạo sĩ cũng là một kiếm thủ.

Y gần giọng nói từng tiếng:

- Thỉnh Trương đạo sĩ !

- Trương mỡ chưa muốn chết.

Trương Tam Lang dứt lời , thoát quay lưng trở khinh công thượng thặng thoát chạy đi.

Trương Tam Lang bỏ chạy nhưng có lẽ Ngại tử đột quyết đọc được ý niệm của họ Trương.

Một ánh chớp đỏ nhoáng lên.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Rét....

Thủ cấp của Trương Tam Lang rớt tại chỗ, còn thân hình theo quán tính thoát chạy được ba bộ mới đổ sầm xuống đất. Không ai có thể tưởng tượng được, Ngại tử đột quyết có thể phát tác sát chiêu ngay cả khi đối phương tẩu vị để tìm sinh lộ.

Ngại tử đột quyết tra kiếm vào vỏ, quay lại Nhất Phàm đại sư. Gã lạnh lùng nói:

- Hôm nay là Trương đạo sĩ, ngày mai đến lượt lão đại sư.

Ngại tử đột quyết khoanh tay trước ngực:

- Các người đi nhanh đi. Trong ngày hôm sau các người sẽ đến Thiếu Lâm tự.

Vương Bình hồi thúc Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư.... Chúng ta đi thôi ! Nhất Phàm đại sư gật đầu, tay lần chuỗi hạt, nói với Ngại Tử đột quyết:

- Lão nạp chờ người tại Thiếu Lâm.

Quần hào theo chân Nhất Phàm lũ lượt bỏ đi. Còn lại Thất Thất và Thường Nhân đối mặt với Ngại tử đột quyết.

Ngại tử đột quyết nhìn Thường Nhân:

- Vết thương của người đã lành rồi chứ ?

- Đã lành rồi.

- Lần thứ hai chúng ta gặp nhau.... Người biết phải làm gì chứ ?

Thường Nhẫn cười mỉm nói:

- Người muốn chặt thêm cánh tay còn lại của Thường mỗ ?

Ngại tử đột quyết gật đầu:

- Người chỉ còn một cánh tay, và cánh tay đó lìa khỏi thân xác của người trong lần diện ngộ thứ hai này. Lần thứ ba Ngại mỗ tiếp tục chặt một chân của người, và lần thứ tư....

Ngại tử đột quyết cười khẩy:

- Ngại mỗ đã nói cho người biết trước rồi.

Thất Thất cau mày:

- Ngại các hạ có thể chặt được một cánh tay của Thường Nhẫn kiếm khách trước mặt Băng Tâm Ngọc Nữ sao ?

- Băng Tâm Ngọc Nữ là ai mà có thể cản được Huyết kiếm sát chiêu của ta chứ?

- Bốn cô nương sợ Ngại các hạ không làm được chuyện đó.

- Thế thì Ngại mỗ thử coi Băng Tâm Ngọc Nữ có bản lĩnh như thế nào mà đòi cản trở ý định của Ngại mỗ.

Ngại tử đột quyết từ từ nâng thanh huyết kiếm ngang ngực, cặp mắt vô hồn của gã đóng đinh vào ngay yết hầu Thất Thất.

Thất Thất toan bước ra đối mặt với Ngại tử đột quyết nhưng Thường Nhẫn đã can nằng lại.

Thường Nhẫn nhìn Ngại tử đột quyết:

- Thất Thất cô nương không liên can tới chuyện này, và nàng cũng không phải là một kiếm thủ. Thường Nhẫn sẵn sàng giao cánh tay còn lại cho Kim Cung.

Ngại tử đột quyết cười khẩy một tiếng:

- Được.... Ngại mỗ đồng ý.

Thất Thất lắc đầu:

- Bốn cô nương không đồng ý.

Thường Nhẫn quay ngoắt lại đối nhãn với nàng:

- Thường mỗ không màng Thất Thất cô nương chen vào chuyện này. Đây là việc tranh chấp giữa Thường mỗ và Ngại tử đột quyết, cô nương không có quyền chen vào.

Thường Nhẫn khoát tay:

- Hãy đi đi.... Thường mỗ không cần cô nương cứu mạng.

Thường Nhẫn giơ thẳng tả thủ còn lại :

- Ngại tử đột quyết, cánh tay của ta đây, hãy lấy đi ! Thất Thất lách qua đứng trước cánh tay của Thường Nhẫn:

- Bốn cô nương không cho là không cho.

Nàng nhìn Ngại tử đột quyết bằng ánh mắt sáng ngời sát khí:

- Có bản lĩnh hãy đối đầu với bốn cô nương. Một kiếm thủ tự nhận là xuất chúng vô địch, chỉ biết xuất chiêu sát thủ với một người tàn phế thôi sao ?

Ngại tử đột quyết xe bím tóc đuôi sam:

- Thường Nhẫn, người nghe cô nương này nói chứ ?

- Ta nghe, và ta khẳng định lại Thất Thất không liên can đến chuyện này. Ngại tử đột quyết.... Người thừa biết đã nắm huyết kiếm tất không giết người bừa bãi. Người bị hạ thủ phải xứng với thanh kiếm chứ.

- Thế thì Ngại mỗ chỉ được chặt tay người mà thôi.

Ngại tử đột quyết vừa nói đến đây thì bất thần xuất hiện một chiếc kiệu che lụa trắng là đà lướt về phía ba người. Mới nhìn qua tưởng như chiếc kiệu bay, nhưng nhìn kỹ mới thấy hai gã nam nhân vận bạch y thêu hoa sắc sỡ, tiếp với rèm kiệu, khiêng lao đi vun vút.

Chiếc kiệu do hai gã nam nhân đó đặt xuống trước mặt Thường Nhẫn và Thất Thất.

Một gã cất tiếng bằng giọng eo éo đúng là loại người biến thái bán nam, bán nữ:

- Sứ giả Kim Cung nghe lệnh ! Gã nam nhân thứ hai, rút trong thất lưng ra một tấm kim bài đưa đến phía trước cho Ngại tử đột quyết thấy.

Vừa thấy tấm kim bài đó, Ngại tử đột quyết đã quì mọp xuống một cách thành kính.

- Sứ giả Kim Cung chờ lệnh Thánh cô! Gã nam nhân ái nam, ái nữ cầm kim bài, lạnh lùng nói:

- Tha cho Thường Nhẫn sứ giả, nhưng bắt Băng Tâm Ngọc Nữ.

Thất Thất cau mày, ngửa mặt cười khanh khách. Nàng nghĩ thầm:

"Không biết Thánh cô là ai mà kiêu căng như vậy, đòi bắt cả Băng Tâm Ngọc Nữ, họ không biết Băng Tâm Ngọc Nữ là ai à?" Nàng cất tràng cười đó nhìn bọn Ngại tử đột quyết và hai gã biến thái bán nam bán nữ:

- Các người có bản lĩnh gì mà đòi bắt Băng Tâm Ngọc Nữ chứ ? Bốn cô nương đang chờ các người đấy.

Thất Thất vừa nói vừa vận hoá chân âm. Ngay lập tức toàn thân bao phủ một màn sương trắng mờ mờ thấy bóng mà không thấy hình.

Ngại tử đột quyết xá hai gã bán nam bán nữ, rồi đứng lên:

- Ngại mỗ được lệnh chỉ của Thánh cô bắt người.

Thanh huyết kiếm lại được gã dâng ngang tầm ngực.

Hai gã bán nam bán nữ lập lại chỉ lệnh:

- Không được giết chỉ bắt mà thôi.

- Tuân lệnh thánh cô ! ánh chớp quang đỏ rực lại nhoáng lên, đồng lúc với huyết quang tử kiếm thì Thất Thất cũng thi triển Vân vũ huyền công trả lại đối phương.

Không một âm thanh phát ra, nhưng màn sương trắng che chắn thân ảnh Thất Thất bị huyết kiếm xả làm hai, đường kiếm đó quả thật vô cùng dũng mãnh và chính xác, vừa

cất hai đạo kinh "Vân vũ huyền công" vừa công phá bức màn khí che chắn thân ảnh Thất Thất, tưởng chừng như Ngại tử đột quyết chẳng hề tổn chút công lực gì.

Thường Nhẫn quát lớn:

- Dừng tay....

Lời còn đọng trên miệng Thường Nhẫn, thì hai gã bán nam bán nữ như hai con chim ưng lướt thẳng đến Thất Thất. Chỉ trong chớp mắt, ngoài sự tưởng tượng, Bằng Tâm Ngọc Nữ Công Tôn Thất Thất đã bị hai gã đó điểm huyết mạch bồng lên khỏi mặt đất, ép vào trong chiếc kiệu che lụa trắng.

Thường Nhẫn hét lớn, phi thân đến chặn ngang chiếc kiệu.

Hai gã ái nam ái nữ chỉ phui tay một cái. Hai đạo kinh cuốn ra, nhắc bổng Thường Nhẫn trong tay chiếc lá khô bị lọt vào giữa tâm cơn xoáy kinh.

Thường Nhẫn bị quăng ra xa năm trượng.

Bình....

Thường Nhẫn gắng gượng bật ngời dậy thì chiếc kiệu trắng đã được hai gã đó khiên đi xa rồi.

Thường Nhẫn gục đầu xuống đất.

Ngại tử đột quyết bước đến cạnh bên gã:

- Vị cô nương kia thế mạng cho người đó.

Y cất tràng cười hăng hắc, rồi phi thân thoát đi. Ngại tử đột quyết mất hút cùng với tiếng cười còn vang dội bên tai Thường Nhẫn.

Thường Nhẫn như biết Thất Thất phải gặp chuyện gì trong những ngày tới, y ngửa mặt lên nhìn trời, rồi rú lên thảm thiết.

- A.... A.... A....

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU

XẢO NGÔN QUỲ KẾ

Mặc dù cho Tiểu Linh thét gào, Tiểu Quân mặc nhiên như chẳng hề có chuyện gì. Y nghĩ thầm:

"Nàng càng gào lớn chừng nào Tiểu gia càng sớm thoát khỏi gian thạch phòng cầm cố này chừng nấy." Tiểu Quân vừa nghĩ vừa liếc mắt nhìn ô cửa tò vò. Tấm màn nhung chắn ngang pháp phòng, chứng tỏ có người đang thở phà vào tấm màn đó.

Tiểu Quân ghé vào tai Tiểu Linh, truyền âm nhập mật nói:

- Tiểu gia còn những hơn chục con thạch sùng, con nào cũng mập ú, ta sẽ bỏ chúng vào miệng nàng.

Tiểu Linh há hốc miệng.

Tiểu Quân bất ngờ khều ngón trỏ áp lên hai cánh môi của nàng.

Tiểu Linh thét lớn:

- Cứu tôi với....

Có tiếng động ngay sau bệ thờ, Tiểu Quân nhanh như con chim cắt lướt băng lên trần phòng, trở luôn bộ pháp Di hình tướng lướt về chỗ phát ra tiếng động.

Quả đúng như Tiểu Quân nghĩ, Tôn Tử không thể bàng quan tọa thị sau những tiếng hét hãi hùng của Tiểu Linh. Lão không còn cách nào khác, phải mở cơ quan bí mật để lên vào coi chừng Tiểu Linh.

Bệ thờ vừa trượt qua một bên, lộ một cái hốc vừa đủ một người chui qua.

Tôn Tử dáng người thấp bé, vận bạch y lú đầu qua. Không hiểu lão thi triển tuyệt pháp gì mà thân ảnh như một con lươn thoát một cái đã chui tọt vào trong thạch phòng.

Tôn Tử vừa chui qua khỏi hốc đá, thì Tiểu Quân đã dùng tục hoàn cốt lén ra ngoài.

Mặc dù Tiểu Quân chủ động dùng tục hoàn cốt tránh mặt Tôn Tử nhưng lão vẫn phát hiện ra hành tung của Tiểu Quân.

Lão thốt lên:

- Y.... Tiểu Quân.... Ngươi tính kế tẩu đào vi thượng à ?

Tôn Tử vừa nói vừa vươn cằm nã thủ. Thủ pháp của lão kỳ dị vô cùng, chỉ thoát một cái, cánh tay như dài ra thêm hai bộ thộp vào cổ chân Tiểu Quân.

Tôn Tử vừa thộp vừa nói:

- Tiểu Quỷ chạy đâu thoát khỏi tay lão chứ.

Lão vừa dứt lời thì Tiểu Linh lại thét rú lên, cũng vừa lúc đó Tôn Tử cảm nhận cổ chân Tiểu Quân mềm nhũn ra như không có xương.

- Ý....

Chỉ một chút phân tâm của lão thôi, Tiểu Quân đã rút chân kéo ra ngoài chỉ chừa

lại cho lão Tôn Tử chiếc giày mà thôi.

Tiểu Quân cười khúc khích nói:

- Cửa sính lễ của Tiểu Quân gởi cho Đồng cô nương đấy.

Tiểu Quân lên ra ngoài, vừa mừng vừa tức cười. Y nghĩ thầm:

"Không ngờ mình lặn lội từ Trường An đến Quỷ đầu sơn chỉ vì việc cưới vợ mà thôi." Tiểu Quân vừa nghĩ vừa trở khinh thuật theo hang động thứ hai thoát ra ngoài. Trong ý niệm quyết định ly khai khỏi Quỷ đầu sơn này.

Tiểu Quân ra đến cửa hang thì sững sốt khi thấy độ ba mươi hình nhân xếp theo các phương vị trận đồ án ngữ tám phương tứ hướng.

Gã gã đầu:

- Lão Tôn Tử quả là cẩn thận.. Hình như lão biết trước những ý định của mình.

Tiểu Quân nhìn những hình nhân mà bối rối. Còn đang lưỡng lự chẳng biết có nên thâm nhập vào trận pháp để ly khai khỏi Quỷ đầu sơn hay không. Tiểu Quân do dự bởi biết trận pháp này đâu phải tầm thường, vì nó được dựng ra do Bốc tú tài.

Gã nghĩ:

"Những hình nhân kia có công năng như thế nào đây?" Tiểu Quân thở dài một tiếng.

Gã vừa thở dứt thì Tôn Tử và Tiểu Linh từ trong thạch động lướt ra.

Tôn Tử tay cầm chiếc giày của Tiểu Quân, miệng cười hì hì, nhìn Tiểu Quân nói:

- Võ công thần trí xuất quỷ nhập thần của Xảo quỷ Tiểu Quân mà không dám xông qua trận pháp đồ hình của lão à?

Tiểu Quân quay lại , đáp lời Tôn Tử bằng nụ cười ngạo mạn.

Tôn Tử thấy gã cười , sắc mặt sa sầm hẳn xuống:

- Tiểu Quỷ.... Người cười cái gì ?

Tiểu Quân vuốt mũi, liếc Tiểu Linh rồi nói :

- Không dấu gì lão tiên bối , trận pháp đồ hình này đối với văn bối đâu có đáng gì.

Tiểu bối chỉ vỗ tay một cái thôi sẽ thoát đi dễ dàng, nhưng ra đến đây sức nghĩ đến thâm hiểm và món sính lễ của văn bối đã trót dâng nạp, đành phải đứng đợi mà thôi.

- Người nói.... Người đứng đợi Tiểu Linh à ?

- Người xưa có câu xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử.

Tiểu Linh quắc mắt nhìn Tiểu Quân, nói gần từng tiếng:

- Người nói vậy có ý gì ?

Phớt lờ giọng cay độc của nàng, Tiểu Quân vẫn cọt nhả:

- Nàng không hiểu nữa à.... Nếu như ta xông qua trận đồ hình, nhờ bị thảm tử, theo lễ giáo luân thường, nàng cũng phải chết theo ta.

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Tiểu Quân không nỡ nhìn nàng tuổi còn son sắc mà lại chết yểu nên đành phải đứng đợi ở đây.

Y quay lại Tôn Tử:

- Nếu lão tiên bối không chấp nhận giao ước hôn phối nữa mong lão tiên bối gởi lại sính lễ của vãn bối.

Tôn Tử tròn mắt:

- Người có mang gì đến đâu mà đòi lão phu giao lại sính lễ.

Tiểu Quân cười hì hì:

- Thì.... Thì sính lễ của tiểu bối đơn giản lắm....

Tôn Tử gằn giọng:

- Được rồi.... Sính lễ của người là thứ gì người nói đi. Lão phu trả lại cho người rồi đưa người về chín tuổi chầu diêm chúa một lượt.

Tiểu Quân gãi đầu.

Y nghĩ thầm:

"Nhân tiện lão Tôn Tử đang tức giận mình thì thoái thác luôn cuộc hôn nhân kỳ quặc này." Tiểu Quân vừa nghĩ vừa nheo mắt nhìn Tôn Tử:

- Sính lễ của tiểu bối chính là món tiền bối đang xách trên tay đó.

Tiểu Quân có ngờ đâu sau câu nói đó, sắc mặt của Tôn Tử thẹn như trái chín. Lão giơ chiếc giày của Tiểu Quân lên, nói:

- Người nói chiếc giày thúi này là sính lễ cưới Tiểu Linh à ?

Lão gằn giọng:

- Người lặp lại đi.... có phải vậy không ?

Thấy sắc diện và giọng nói của Tôn Tử, Tiểu Quân thoáng chột dạ. Xem ra tình hình này đám lão Tôn Tử có thể bức ép Tiểu Quân đến cùng.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Tiểu Quân vẫn chống chế:

- Không dấu gì Tôn Tử tiên bối, Tiểu Quân chỉ thuộc hạng hạ nhân trong giang hồ nên còn mỗi đôi giày đi cưới vợ mà thôi.

Tiểu Quân vừa dứt lời, Tôn Tử quẳng luôn chiếc giày về phía Tiểu Quân:

- Được.... Lão phu trả cho người nè.

Chiếc giày của Tiểu Quân thoát khỏi bàn tay khẳng khiu của Tôn Tử lướt về phía Tiểu Quân.

Tiểu Quân toan đưa tay chụp chiếc giày đó thì Tiểu Linh hét lớn:

- Coi chừng....

Tiếng hét của Tiểu Linh khiến Tiểu Quân thót một cái, cùng lúc đó kịp thấy hai tay Tôn Tử như một con rối lắc lư qua lại.

Tiểu Quân nghĩ thầm:

"Lão làm trò gì thế nhỉ ?" ý niệm còn đọng trong đầu thì chiếc giày đột nhiên linh hoạt hẳn lên như có linh cảm, đập thẳng vào mặt Tiểu Quân.

Mặc dù bất ngờ bị chiếc giày tấn công, nhưng Tiểu Quân kịp lướt về sau hai bộ tránh trong đường tơ kẽ tóc.

Chiếc giày nện luôn xuống đất.

Bình....

Tiểu Quân giật mình khi cường lực do chiếc giày tạo ra hình thành một cái hố to bằng miệng chiếc nia.

Chiếc giày đánh hụt Tiểu Quân, lại ngóc đầu lên chẳng khác nào con quái vật dị hình dị dạng. Trong khi đó Tiểu Quân cứ lỗ mắt đứng nhìn.

Tiểu Quân sực thấy hai tay Tôn Tử khua nhẹ một cái, chiếc giày lại lao thẳng về phía Tiểu Quân tấn công tiếp. Bây giờ thì Tiểu Quân mới hiểu vì sao chiếc giày của gã lại có linh cảm biết tấn công, chẳng qua nó được điều khiển bởi nội kinh chân ngươn nguyên khí của lão Tôn Tử.

Nghĩ được ra điều đó, Tiểu Quân mới hối tiếc lúc nãy không ly khai khỏi Quỷ đầu sơn. Nếu không có Tôn Tử thì những hình nhân kia đâu thể cử động được mà phát huy trận pháp.

Tiểu Quân vừa nghĩ đến đó thì chiếc giày đã ập đến. Một lần nữa Tiểu Quân rất vất vả mới thoát khỏi cái đập thứ hai.

Tôn Tử thấy Tiểu Quân thoát tránh được hai lần công, phải buột miệng khen:

- Tiểu quỷ ngươi có bản lĩnh lắm mới tránh được hai thế thiên tàn cước của lão phu.
- Chỉ mỗi một chiếc giày thôi mà Tiểu bối còn bỏ hơi tai, có gì gọi là bản lĩnh.

Miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng Tiểu Quân cũng phải nể phục nội gia nguyên khí của Tôn Tử.

Tiểu Quân bắt thân dụng di hình tước tướng lách thoát qua chiếc giày, vận chuyển "Đàn chỉ thân công" cắt nội kinh của đối phương.

Chỉ phong từ mười đầu ngón tay của Tiểu Quân tợ mười thanh bảo kiếm cắt ngang nội khí của Tôn Tử đang điều khiển chiếc giày.

Chát....

Nội khí của Tôn Tử bị "Đàn chỉ thân công" làm cho gián đoạn trong chớp mắt, chiếc giày rơi xuống đất.

Tiểu Quân đắc được một thức cản phá thiên tàn cước của Tôn Tử, đắc ý vô cùng. Y nhặt chiếc giày lên. Tiểu Quân vỗ chiếc giày, nói:

- Mi theo ta bao nhiêu lâu, mòn cả đế thế mà còn phản bội đánh tiểu gia nhá.

Tiểu Quân vừa nói vừa xỏ giày vào chân. Gã nhảy lên dậm chiếc giày xuống đất:

- Từ nay ngươi chừa nhé ! Tiểu Linh thấy bộ tướng của Tiểu Quân không nén được tiếng cười , nên phải bịt miệng.

Tôn Tử sa sầm mặt xuống nhìn đối phương:

- Thiên hạ quả không ngoa chút nào.... Xảo quỷ Tiểu Quân danh bất hư truyền. Lão phu hứng khởi lắm, nhứt định hôm nay phải đấu với ngươi đến khi phân thắng bại mới thôi.

Tiểu Linh giật mình khi nghe lời nói của Tôn Tử. Nàng lắc đầu:

- Ngoại tổ.... Đừng đánh nữa mà.

Tôn Tử không màng đến sự cản ngăn của Tiểu Linh, mà xem ra lão hứng chí vô cùng.

Lão tiến thẳng đến đối mặt với Tiểu Quân:

- Tiểu quỷ.... Ngươi muốn đấu với lão phu ?

- Văn bối đã thử sức rồi.... Tiên bối võ công xuất thần nhập hóa, có thể dùng nội lực sai khiến đồ vật tấn công đối phương thì Tiểu Quân này đâu thể sánh ngang với tiên bối chứ.

Tôn Tử nạt ngang:

- Tâm bậy.... Đàn chỉ thân công của Tiểu quỷ cất được nội lực "Vô tướng khiến cân" của lão thì đâu phải tầm thường. Lão muốn đấu với ngươi trăm hiệp.

- Văn bối không phải là đối thủ của tiên bối.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta cũng phải đấu.... Nếu ngươi không thi thố hết sở trường thì đừng hòng giữ được cái mạng nhỏ.

Tôn Tử vừa nói vừa vận công, đánh thẳng vào chấn tâm của Tiểu Quân một thoi quyền, miệng thì nói:

- Thất Thương quyền ! Quyền thuật của lão tung ra trông rất tầm thường, tưởng như không có chút dư lực gì, nhưng Tiểu Quân đã cảm nhận áp lực như núi thái sơn đè nặng xuống tâm huyết mình.

Tiểu Quân dựng đứng hữu thủ, tổng thẳng một chương đỡ quyền công của Tôn Tử. âm....

Hai mắt Tiểu Quân tối sầm, đầu vang lên những tiếng u u khó chịu vô cùng, còn hồ khẩu gần như tê dại. Tiểu Quân cũng không ngờ Tôn Tử lại có nội lực khủng khiếp như vậy. Vừa rồi đón một quyền của Tôn Tử, Tiểu Quân đã vận dụng đến tám thành công lực tu vi của mình mà vẫn bị lép vế bởi nội lực của lão. May mắn, Tiểu Quân đã phòng bị và không chủ quan mới tránh được lực phủ ngũ tạng khỏi bị nội thương trầm trọng.

Mặc dù không bị nội thương, Tiểu Quân vẫn không thể trụ thân đứng yên một chỗ mà liên tục lùi luôn ba bộ.

Tiểu Quân ngã ngựa, nằm bệt dưới đất, tay chân giãy giụa, hai tròng mắt trợn ngược.

Tiểu Linh thất sắc băng lại bên cạnh Tiểu Quân:

- Tiểu Quân.... Ngươi.... Ngươi....

Tiểu Quân thở thoi thóp, gượng nói:

- Tiểu Quân chết mất rồi.... Ta không ngờ lại chết vì một lý do lãnh nhách như vậy.

Tôn Tử phi thân đến bên gã.

- Người.... Lão phu chỉ mới vận dụng có năm thành nội lực chẳng lẽ người chết sao ?

- Tiểu bối.... Chắc không sống được.... Chắc không sống quá.

Tôn Tử nhìn gã chằm chằm:

- Người dụng xảo ngôn với lão.... lão phu đoán chắc người dùng....

Tiểu Quân bặm môi, nước mắt trào hai bên khóe.

- Tiên bối vẫn chưa tin vẫn bối nữa sao.... Tiểu bối chỉ cần tiên bối tin lời là vẫn bối chết nhắm mắt được rồi. Thiên hạ cho Tiểu Quân là xảo quỷ.... Nên mới bị người nghi ngờ.... nghi ngờ đến tận lúc gần chết.

Tiểu Linh thấy nước mắt Tiểu Quân trào ra nức nhen, lay bờ vai gã:

- Tiểu Quân.... Làm sao bây giờ ?

Nàng ngẩng lên nhìn Tôn Tử:

- Ngoại tổ ơi.... Đừng để Tiểu Quân chết.

Tôn Tử lắc đầu:

- Tại lão phu mà.... Linh nhi tránh ra đi, để ngoại tổ vận công truyền nội lực cho gã xem sao ?

Tôn Tử vừa nói vừa vận chuyển công lực toan áp đôi bàn thủ vào thiên đỉnh và bách hội của Tiểu Quân, bất ngờ chỉ trong một cái chớp mắt đại huyết đan điền, vĩ lực đã bị chỉ pháp của Tiểu Quân điểm rồi.

Tiểu Quân đứng bật dậy:

- Đa tạ lão tiên bối đã nương tay.

Đang vận công bất ngờ bị điểm huyết, Tôn Tử hứng trọn ngọn chỉ pháp của Tiểu Quân, chân khí trong đan điền nhanh chóng tản mát, tứ chi cũng bại hoại không sao nhấc nổi.

Lão trừng mắt nhìn Tiểu Quân:

- Người lại giở quỷ ngôn gạt lão?

- Đúng như vậy.... Nếu không dụng đến xảo ngôn quỷ kế thì vẫn bối sẽ chết bởi tay tiên bối quá.

- Thế sao khi này người khóc ?

Tiểu Quân nhìn Tôn Tử:

- Không khóc thì lão tiên bối đâu có tin.... Ngày xưa Lưu Bị nhờ nước mắt nam nhi mà được nghiệp lớn, tiểu bối dụng kế của Lưu đại thúc thôi mà.

Tiểu Quân quay sang Tiểu Linh:

- Trong cửa tử mới biết đặng tấm chân tình. Tiểu Quân ghi tạc tấm lòng của nàng.

Tiểu Quân quay lại Tôn Tử:

- Tôn tiên bối.... Nếu Tiểu Quân có điều chi khiếm nhã mong tiên bối miễn thứ....

Một ngày nào đó vẫn bối sẽ đến tạ lỗi với lão tiên bối.

Tiểu Quân xá Tôn Tử một xá, rồi quay lưng trở khinh công băng đi.

Tiểu Linh gọi với theo:

- Tiểu Quân....

Tiểu Quân quay lại :

- Tiểu Linh.... Nếu có duyên.... Tiểu Quân sẽ tìm Tiểu Linh.... ở lại lo cho ngoại tổ.... Linh muội.... Tiểu ca kiều từ.

Nói xong mấy lời từ biệt đó, Tiểu Quân quay lưng trở khinh công thượng thặng băng mình xuống Quỷ đầu sơn.

Mặt trời từ từ ló dạng tạo cảnh bình minh an lành. Trong ánh bình minh yên lành đó, Tiểu Quân mới cảm nhận được phong cảnh hữu tình, êm ả của Quỷ đầu sơn.

Tiểu Quân rời Quỷ đầu sơn xuống thị trấn Uông Bí. Chàng tráng niên anh tuấn Tiểu Quân đến ngay tửu quán của gã tiểu nhị.

Vừa thấy mặt Tiểu Quân, tiểu nhị trở mặt nhìn không chớp.

Y tất tả bước ra đón Tiểu Quân ngay ngưỡng cửa:

- Tiểu gia vẫn bình an chứ ?

Y rùng mình:

- Tiểu nhân tưởng đầu Tiểu gia bị Quỷ vương lấy mạng rồi.

Tiểu Quân cười hề hề:

- Quỷ vương đáng ra đã lấy mạng Tiểu Quân này rồi , nhưng khi lão Quỷ vương cho tạc hạ vào nổi thì mới phát hiện ra tạc hạ cũng là quỷ....

Tiểu nhị nghe Tiểu Quân nói lùi luôn một bộ:

- Tiểu gia cũng là quỷ ha ?

- Quỷ đội lột người.... Nên Quỷ vương không ăn tươi nuốt sống mà còn đãi yến tiệc cho ta nữa....

Tiểu Quân chọn chiếc bàn ngay góc nói với tiểu nhị:

- Lúc này bụng của ta đói meo, lại thêm rượu nữa, phiền tiểu nhị dọn cho tiểu gia thức ăn và hảo tửu để giải quyết cái bao tử.

- Tiểu nhân đang có chuyện muốn nói với tiểu gia.

- Chuyện gì ?

- Có hai vị cô nương tục danh là Đinh Đinh và Đang Mỹ Dung đến đây.

Tiểu Quân đứng bật dậy:

- Hai vị cô nương đó đâu rồi ?

- Họ đi rồi....

- Hai người đó có nói gì không ?

- Thấy mặt họ tiểu nhân đoán họ rất cần gặp Tiểu gia.

- Sao quán chủ không nói cho họ biết tại hạ ở trên Quỷ đầu sơn.

- Tiểu nhân muốn nói cho họ biết, nhưng chắc gì Tiểu gia sống sót trở xuống Quỷ đầu sơn, mà tôi.... Tôi thì không thể rời khỏi thị trấn Uông Bí này.

Tiểu Quân thở hắt ra một tiếng:

- Hai vị cô nương có nói đi đâu không ?

Tiểu nhị lắc đầu:

- Họ chỉ hỏi tôi về Tiểu gia mà thôi. Khi biết Tiểu gia không có ở đây thì họ lên đường ngay. Xem dáng cách của hai người đó khẩn trương dữ lắm.

Tiểu nhị xoa tay:

- Tiểu gia bận tâm làm gì.... Họ cần Tiểu gia chứ Tiểu gia đâu có cần họ.... Cứ ở đây uống hết mấy vò rượu của tiểu nhân.

- Tại hạ muốn uống rượu của quán chủ lắm, nhưng lúc này chắc hết uống được rồi.

Gã tiểu nhị vỗ tay xuống mặt bàn:

- Tiểu nhân có nghe hai vị cô nương đó nói đến vị kiếm thủ nào đó.

Tiểu Quân cau mày:

- Họ nhắc đến Tử kiếm ?

- Tiểu nhân không nhớ nữa, nhưng kiếm thủ kia chỉ trong một đường chiêu giết được những bốn người trong Giang Nam thập tướng, và y đang truy sát hai vị cô nương.

Gã tiểu nhị vò đầu:

- Địch thị rồi.... Hai vị cô nương đó muốn cầu cứu Tiểu gia thì phải. Tiểu nhân nghe họ nói, nếu không có tiểu gia, giang hồ Trung Nguyên sẽ tuyệt diệt.

Tiểu Quân đứng bật dậy. Y lẩm nhẩm nói:

- Chẳng lẽ Tử Kiếm Thường Nhẫn ?

Tiểu Quân lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Thường Nhẫn chẳng lẽ vì tiểu tiết mà mở sát kiếm loạn giang hồ ?

Tiểu Quân nhìn gã tiểu nhị:

- Quán chủ.... Tại hạ cần một con tuấn mã.

- Tiểu gia cần ngay lúc này à ?

- Cần ngay bây giờ ! - Tiểu gia tính rượt theo hai vị cô nương Đinh Đinh và Đang Mỹ Dung à ?

- Tại hạ cần gặp họ càng sớm càng tốt.

- Tiểu nhân còn một con hắc long câu.... Nếu tiểu gia cần.

- Tại hạ rất cần.... Quán chủ hãy để con hắc long câu đó cho tại hạ.

Tiểu nhị thở dài một tiếng:

- Tiểu nhân sợ hai vị cô nương đó đã đi xa rồi.

Gã chợt chớp mắt như nhớ ra điều gì đó, hí hửng nói luôn:

- Tiểu nhân nhớ rồi , hình như hai vị cô nương kia đến chùa Thiếu Lâm.... Họ nói hình như có người nào.... à gã kiếm thủ sẽ giết mỗi ngày một người.

- Mỗi ngày giết một người ?

Tiểu Quân đặt tay vào vai tiểu nhị:

- Đa tạ quán chủ đã nói cho tại hạ biết những tin tức đó, tại hạ cần phải đi ngay.

Tiểu Quân lấy một nén vàng nhét vào tay tiểu nhị. Chàng mỉm cười nói:

- Quán chủ giữ lấy nén vàng này mua rượu, thế nào cũng có ngày tại hạ ghé lại quán của quán chủ để bồi ẩm.

- Đa tạ tiểu gia.... Tôi lúc nào cũng chờ đón tiểu gia. Để tôi đi lấy ngựa cho tiểu gia.

Gã tiểu nhị bỏ ra sau nhà. Trong lúc chờ đợi , Tiểu Quân rót rượu ra chén nhấp từng ngụm nhỏ. Tiểu Quân mới nhấp được hai hớp rượu thì gã tiểu nhị từ cửa sau tắt tả chạy vào:

- Chết rồi.... Tiểu gia ơi ra đây xem nè ! Thấy vẻ mặt của tiểu nhị thất thần thất sắc, Tiểu Quân cảm nhận đã có chuyện xảy ra. Hai người ra phía sau quán.

Trong tàu ngựa con hắc long câu nằm duỗi dài, miệng sùi bọt, hai chân giãy giụa nhưng không cất nổi tiếng hí. Hai con mắt của tuấn mã đã bị khoét thành hai hốc mắt sâu hùm.

Khuôn mặt của Tiểu Quân trang trọng hẳn lên:

- Thúy Ngân Đài....

Tiểu Quân nghĩ thầm:

"Chỉ có Thúy Ngân Đài mới có lối công đâm mắt như thế này thôi." Tiểu Quân gần giọng:

- Thúy Ngân Đài.... Cô nương đang ở đâu ?

- Tôi ngờ Tiểu quỷ chẳng còn nhớ đến tôi nữa chứ.

Thúy Ngân Đài từ sau tàu ngựa bước ra.

Nàng mỉm cười nói:

- Con hắc mã này không xứng đáng để xảo quỷ cười đầu, tôi có con bạch long tốt hơn nhiều. Cưỡi con hắc long câu, Tiểu Quân phải mất ba ngày mới đến đặng Thiếu Lâm tự, mà đến trễ như vậy thì Nhất Phàm đại sư đã nằm yên dưới ba thước đất rồi.

- Cô nương nói sao.... Nhất Phàm đại sư....

- Tiểu Quân không nghe à.... Khắp giang hồ đã dậy động rồi.

Thúy Ngân Đài bắt tay lên miệng, huýt sáo một tiếng thật lớn.

Sau tiếng huýt sáo của nàng, con bạch long câu từ hướng đông tung bốn vó lướt như bay về phía tửu quán. Nó dựng hai vó trước hí vang dội.

Ngân Đài vuốt cổ tuấn mã :

- Bạch nhi....

Tuấn mã dụi mõm vào má nàng.

Thúy Ngân Đài nói với Tiểu Quân:

- Con bạch long câu này một ngày có thể đi được năm trăm dặm, từ đây đến Thiếu Lâm cũng chỉ khoảng đó mà thôi. Nếu như Tiểu Quân cần, Ngân Đài có thể cho Tiểu Quân mượn.

Tiểu Quân nhún vai:

- Chắc chắn cô nương không thể cho mượn không rồi.

- Tiểu Quân đâu cần mang ơn Ngân Đài, chỉ cần mang ơn bạch nhi là được rồi.

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Ái chà.... Thế thì được.... Tại hạ hứa sau khi đến Thiếu Lâm sẽ tặng cho bạch nhi một tàu cỏ khô ăn mười năm chưa hết.

- Sợ lúc đó bạch nhi không đòi cỏ khô mà đòi thứ khác không biết người ta có tặng không.

- Đối với ngựa thì đòi cái gì tại hạ cũng cho hết.

- Thế thì mời !

- Nhưng trước nhất tại hạ cũng phải cảm tạ chủ nhân của bạch nhi trước.

- Xảo quỷ khách sáo như vậy làm gì, Ngân Đài cùng đi với Tiểu Quân mà.

Tiểu Quân tròn mắt:

- Nàng cùng đi với tại hạ ?

Thúy Ngân Đài gật đầu:

- À, Ngân Đài chưa nói với xảo quỷ.... bạch nhi không có Ngân Đài giữ dây cương, nhất định không đi đâu.

- Nhưng bạch nhi đâu thể nào đủ sức đưa ta và nàng đến Thiếu Lâm tự.

- Bạch nhi thừa sức đưa Ngân Đài và Xảo quỷ đến Thiếu Lâm tự.

- Vậy thì chúng ta đi ! Ngân Đài vuốt ve cổ bạch nhi:

- Bạch nhi.... Mình đi thôi ! Nàng phi thân lên mình ngựa, Tiểu Quân phi thân ngồi sau lưng Ngân Đài.

Ngân Đài giật dây cương:

- Đi nào ! Bạch nhi hí vang một tiếng, nện bốn vó lao vút về phía trước. Bạch nhi phi nước đại nhanh như vũ bão, ngồi trên mình ngựa, Tiểu Quân phải khen thầm.

"Bạch nhi đúng là thiên lý long câu có một không hai trong giang hồ." Họ vừa rời khỏi tửu quán chưa được bao lâu thì một chiếc kiệu trắng che rèm bằng lụa trắng do bốn gã đại lực khiêng xuất hiện.

Chiếc kiệu dừng ngay trước cửa tửu quán. Tiểu nhị tất tả chạy ra:

- Khách nhân dừng gì xin mời vào quán.

Tiếng nữ nhân trong chiếc kiệu cất lên hỏi tiểu nhị:

- Ta muốn hỏi đường lên Quỷ đầu sơn.

Tiểu nhị lưỡng lự.

Nữ nhân nghiêm giọng nói gần từng tiếng:

- Ta không có nhiều thời gian.

Tiểu nhị nhìn chiếc kiệu đó như muốn nhìn xuyên thấu qua bức rèm lụa để thấy chân diện mục người ngồi trong kiệu.

Y ôn nhu nói:

- Quý nương nương muốn lên Quỷ sơn vậy không sợ lũ quỷ trên đó à ?

- Ta đang đi tìm quỷ.

Tiểu nhị khúm núm nói luôn:

- Tửu quán của tiểu nhân vừa mới tiếp Xảo quỷ Tiểu Quân.

- Tiểu Quân.... Gã đâu rồi ?

- Tiểu gia mới vừa lên đường đi Thiếu Lâm tự.

- Vậy là hắn không lên Quỷ đầu sơn ?

- Cái đó thì tôi không biết.

Tiểu nhị vừa dứt lời thì hai gã vận bạch y từ trong tửu quán của gã bước ra.

Tiểu nhị tròn mắt nhìn hai người đó. Y không biết được hai gã này vào quán từ lúc nào mà lại từ trong nhà đi ra.

Một bên bạch y nhân cất tiếng eo éo:

- Tránh ra....

Cùng với câu nói đó, y bung ra một đạo chỉ công vào yết hầu tiểu nhị.

Tiểu nhị thét lớn:

- A....

Gã tưởng mình đã chết bởi chỉ công sắc bén kia, nhưng một gã đại lực khiêng kiệu kịp thời dùng lang nha bổng ngăn chỉ công của gã biến thái ái nam ái nữ.

Keng....

Gã phu kiệu đại lực vừa đỡ chỉ vừa đẩy gã tiểu nhị thối lui ba bộ.

Tiểu nhị thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nếu không có ngọn lang nha bổng của phu kiệu đại lực, hồn đã lìa khỏi xác rồi.

Tiểu nhị bình tĩnh, cầm đầu bỏ chạy như bị ma đuổi.

Gã bạch y có khuôn mặt điều hậu, đôi mắt cú vọ trở hung quang nhìn chiếc kiệu và bốn gã đại lực gần giọng nói:

- Các người dám chống lại sứ giả Kim Cung ?

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY

HUYẾT KIỂM NÁO QUÂN HÀO

Thiếu Lâm tự....

Ngôi cổ tự nổi tiếng giang hồ bởi người sáng lập ra ngôi chùa là vị Đạt ma tôn giả. Thiếu Lâm tự như ngôi sao bắc đầu của võ lâm Trung Nguyên nên tất cả mọi môn phái đều hướng về tòa cổ tự này, và bất cứ một vị chưởng môn nào cũng đều khát khao môn phái của mình một ngày nào đó cũng danh tiếng như tòa cổ tự Thiếu Lâm.

Thiếu Lâm tự trở thành cái nôi thánh địa của võ lâm, nên thiếp hiệu triệu của phương trượng trụ trì chẳng khác nào thánh lệnh đối với mọi người. Thiếu Lâm hôm nay trang trọng hẳn lên, trước hàng hiên chánh điện hai tấm liễn treo với hàng chữ thảo.

"Võ lâm chánh khí Vị nghĩa quên mình." Trong chánh điện, Nhất Phàm đại sư ngồi ghế chủ trì. Hai bên lão tăng là những vị chưởng môn danh tiếng giang hồ, ngay cả lão tổ Võ Đang Trương Huyền Tổ chân nhân cũng có mặt. Ngồi bậc dưới là những cao thủ Trung Nguyên bạch đạo, đại diện cho võ lâm chính khí độ hơn năm mươi nhân mạng, sau những bậc trưởng thượng đó mới tới hàng hậu bối chưa thành danh.

Thế lực của võ lâm Trung Nguyên xem ra vô cùng hùng mạnh bởi tất cả những cao thủ bạch đạo đều tề tựu về chùa Thiếu Lâm. Với lực lượng này thì không một ai có thể tưởng tượng bọn ma đạo dám xuất hiện khuấy động chốn tôn nghiêm thánh địa.

Phía trước tòa chánh điện đặt chiếc lư đồng tỏa khói trầm nghi ngút, càng khiến cho không gian của Thiếu Lâm tự trang nghiêm, xứng danh là chốn thánh địa của võ lâm.

Tiếng khánh chuông vang lên liên hồi như báo hiệu cho mọi người biết thời khắc võ lâm đại hội đã đến. Hồi chuông lanh lảnh vừa dứt, Nhất Phàm đại sư tay lần chuỗi hạt, miệng niệm Phật hiệu trang trọng ngỏ lời :

- A di đà Phật.... Bần tăng hôm nay mạo muội phát thiếp võ lâm hiệu triệu quần hào chắc các vị cũng đã biết nguyên nhân. Võ lâm đã đến lúc không được thái bình, ma vương đã bắt đầu tái xuất giang hồ, gieo rắc chết chóc cho bá tánh. Võ lâm đại hội hôm nay cốt để quần hào chọn một người lãnh đạo võ lâm tiêu trừ ma đạo giải nạn cho bá tánh.

Nhất Phàm đại sư quay sang Trương Huyền Tổ chân nhân:

- A di đà Phật.... Trong tất cả những vị chưởng bối, có lẽ Trương chân nhân là người đạo cốt nhất, bần tăng xin được đề cử người lãnh đạo quần hùng.

Trương Huyền Tổ chân nhân gác cây Phật trần:

- Bần đạo đây tuổi tác đã cao nhưng không tiếc sức già vì võ lâm chánh khí. Nhưng các vị đại hiệp hãy cho bần đạo thoái thác trách nhiệm lãnh đạo võ lâm mà trao cho người trẻ tuổi tài đức hơn.

Trương Huyền Tổ nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Thiếu Lâm tự từ lâu đã là ngôi sao bắc đầu của võ lâm, cái nôi của tất cả các môn

phái trong giang hồ, nên nhiệm vụ lãnh đạo quần hào tiêu trừ ma đạo có lẽ nên gởi trọng trách cho Thiếu Lâm, mà người đại diện là Nhất Phàm phương trượng.

Trương Huyền Tổ dứt lời thì quần hào đồng loạt hướng về Nhất Phàm đại sư ôm quyền xá đại lễ.

Quần tử kiếm Vương Bình đại diện quần hào nói:

- Tất cả mọi anh tài của Trung Nguyên có mặt ở đây đều vì thiếp hiệu triệu của đại sư, ai ai cũng dốc một lòng vì võ lâm chánh khí mà quên thân. Tại hạ cảm thấy chỉ có đại sư là người xứng đáng nhất để lãnh đạo quần hào.

- A di đà phật.... Bần tăng được các vị đại hiệp trọng vọng như vậy, tâm cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Bần tăng hổ thẹn vì tài hèn sức mọn không phải là đối thủ của sát nhân huyết kiếm.

Nhất Phàm đại sư thở dài:

- Bần tăng chỉ sợ gánh vác trọng trách này không tròn đạo nghĩa mà chỉ gây họa cho các vị đại hiệp đây mà thôi.

Kim Long tiêu cực Tri Ngô Nam ôm quyền xá Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư đừng lo, tất cả mọi người sẽ vì đại sư mà tiêu trừ ma đạo.

Giang Tự Thiên phó tổng tiêu đầu lớn tiếng nói:

- Chúng tôi nhất nhất nguyện theo đại sư tiêu trừ sát nhân huyết kiếm bảo vệ chánh khí võ lâm.

- A di đà phật.... Các vị đã một lòng như vậy, bần tăng xin nhận phần trách nhiệm mà các vị đã giao để cùng với quần hào lập lại những ngày thái bình cho võ lâm.

Nhất Phàm đại sư vừa nói đến đây thì Ngại tử đột quyết trong bộ huyết y đỏ thắm xuất hiện, đứng ngay trước ngọ môn tòa chánh điện Thiếu Lâm.

Gã lạnh lùng nói:

- Kẻ làm chủ võ lâm ngoài Xảo quỷ Tiểu Quân và Ngại mỗ ra chẳng một ai xứng đáng.

Quần hào đồng loạt quay mặt lại nhìn gã. Bộ trường y màu huyết dụ của Ngại tử đột quyết ngờ như sắp tuôn máu khiến tất cả mọi người phải chột dạ.

Sự xuất hiện của gã thoáng chốc tạo một sát khí khủng bố tràn ngập khắp tòa đại điện.

Nhất Phàm đại sư nhìn Ngại tử đột quyết chằm chằm. Lão đại sư nghiêm giọng nói:

- Kiếm khách đến lấy mạng quần hào ?

Ngại tử đột quyết thản nhiên gạt đầu:

- Nếu không có Xảo quỷ Tiểu Quân có mặt ở đây. Ngại mỗ sẽ lấy mạng những người đã rời khỏi Vương gia trang. Việc thứ hai là Ngại mỗ làm là sát nhập võ lâm Trung Nguyên vào giáo qui của Kim Cung. Đặt trường hợp Ngại mỗ có gây kiếm nham xuống tại tòa chánh điện Thiếu Lâm này thì sẽ có đoàn kiếm nhân Kim Cung thay thế sứ mạng của Ngại mỗ thực hiện thánh lệnh.

Giang Nam tứ hiệp bước ra đứng trước mặt Ngại tử đột quyết. Lục Phóng nhứt hiệp gần giọng nói:

- Người khảng định người là người của Kim Cung ?
- Các vị đây là Giang Nam tứ hiệp, một trong những dũng sĩ của đất Giang Nam ?

Lục Phóng gật đầu:

- Đúng như vậy. Giang Nam tứ hiệp đã từng nghe tiếng Kim Cung.... Nhưng.... Chưa từng thấy qua tòa cung đó. Giang Nam tứ hiệp đã có ý đến Kim Cung.

Ngại Tử đột quyết lắc đầu:

- Giang Nam tứ hiệp chỉ là hạng tiểu nhân nên Kim Cung không bao giờ tiếp các vị.

Các vị chỉ có mỗi một con đường đến Kim Cung là đi xuống âm phủ rồi đầu thai trở lại với chức phận cao hơn.... May ra Thánh cô sẽ tiếp bốn vị.

Nghe Ngại tử đột quyết nói lời khinh thị đó. Giang Nam tứ hiệp thẹn đến chín mặt.

Lục Phi chỉ tay vào mặt Ngại Tử đột quyết:

- Kim Cung là cái gì mà dám khinh thị Giang Nam tứ hiệp như vậy ? Hừ....

Lục Vồng xen vào:

- Người chỉ là con ếch ngồi dưới đáy giếng coi trời bằng vung, nên người chẳng khác nào con thiêu thân lao vào ánh đèn mà thôi. Chẳng lẽ một mình người có thể qui nạp quân hào võ lâm về với Kim Cung à ?

- Đó là sứ mạng của Ngại mỗ. Và để chứng minh cho sứ mạng của mình. Ngại tử đột quyết này sẽ cho tất cả mọi người thấy bằng cái chết của Giang Nam tứ hiệp.

Nhất Phàm đại sư khoát tay:

- A di đà phật.... Các hạ không được vấy máu chốn thiên môn.

Ngại tử đột quyết lạnh lùng đáp lời Nhất Phàm đại sư:

- Thiếu Lâm tự cũng thuộc về Kim Cung.

Lục Phóng ngắt lời Ngại tử đột quyết:

- Người thật quá đáng, bản lãnh của người như thế nào mà đòi qui nạp quân hào chứ. Nếu người có bản lĩnh thử so tài với Giang Nam tứ hiệp xem.

Ngại tử đột quyết nheo mày.

Giang Nam tứ hiệp quay lại Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư.... Trận đầu cho huynh đệ chúng tôi lập công đầu diệt trừ sát nhân huyết kiếm.

- A di đà phật.... Các vị hãy cẩn trọng !

Ngại tử đột quyết chớp mắt. ánh mắt của gã toát ra tia nhìn lạnh lẽo băng giá, vô hồn vô cảm. ánh mắt của gã đúng là ánh mắt thần chết dưới diêm phủ.

- Giang Nam tứ hiệp cẩn trọng thì đã quá muộn rồi.

- Muộn hay không muộn, mời người cứ ra tay ! Ngại tử đột quyết nâng thanh huyết kiếm ngang ngực.

Y nghiêm giọng nói:

- Ngại tử chỉ có một chiêu kiếm mà thôi.

Lục Phóng cắt ngang lời Ngại tử đột quyết:

- Một chiêu kiếm thì chẳng làm gì được Giang Nam tứ hiệp.

Lục Vồng cắt giọng hóm hỉnh:

- Thỉnh kiếm thủ xuất chiêu.

Ngại tử đột quyết đã nâng thanh trường kiếm ngang ngực rồi, nhưng Giang Nam tứ hiệp vẫn tỏ ra dửng dưng vô cùng. Thái độ của họ như muốn cho mọi người biết Ngại tử đột quyết chẳng là gì cả.

Vương Bình thấy vậy, khản trương hẳn lên:

- Bốn vị không được....

Lời Vương Bình còn chưa hết ý thì ánh chớp đỏ xuất hiện. Cả tòa chánh điện Thiếu Lâm như nhuộm máu trong một chớp mắt.

ánh chớp đỏ vụt tắt, mọi người như bị lóa mắt bởi tử kiếm huyết quang, và khi định thần lại thì Ngại tử đột quyết đã trở về tư thế cũ.

Giang Nam tứ hiệp vẫn đứng dửng dưng trước mặt Ngại tử đột quyết, vẻ mặt của họ vẫn còn những nét khinh khỉnh, nhưng Nhất Phàm đại sư và Vương Bình thì biết chắc bốn người đó hồn đã lìa khỏi xác rồi.

Nhất Phàm đại sư bất giác niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.... Phật tử cứu độ chúng sinh.

Sau lời nguyện kinh của Nhất Phàm đại sư, quần hào mới chú nhãn nhìn Giang Nam tứ hiệp. Máu lúc này mới từ từ rịn ra thành sợi chỉ đỏ trên cần cổ họ.

Cái chết quá nhanh, quá thảm của Giang Nam tứ hiệp khiến mọi người rùng mình lạnh xương, da thịt nổi đầy gai ốc. Ai cũng đều một ý niệm, Giang Nam tứ hiệp chết mà chẳng hề biết đau, và cũng chẳng biết mình chết vào lúc nào, chết bởi cái gì.

Chính ý niệm đó khiến quần hào bất giác lùi lại một bộ, nhãn quang như đóng đinh vào Ngại tử đột quyết.

Trương Huyền Tổ chân nhân đứng lên giũ phất trần, nói với bốn vị đạo trưởng tiểu bối:

- Các người đưa xác Giang Nam tứ hiệp ra ngoài an táng.

Bốn người đó xá Trương Huyền Tổ:

- Vâng lệnh sư tổ!

Bốn gã đạo đồng khiêng xác Giang Nam tứ hiệp ra ngoài, tất nhiên khi đi ngang Ngại tử đột quyết họ cảm nhận sát kiếm khủng bố tỏa ra thấm thấu len vào kinh mạch đến nỗi phải rùng mình.

Khi bốn gã đạo đồng đi rồi, Trương Huyền Tổ mới nhìn Ngại tử đột quyết, ôn nhu nói:

- Kiếm đạo của các hạ quả thật tàn nhẫn vô lương, và cũng tuyệt luân khó lường,

bắn đạo đây vừa phục vừa kinh.

Trương Huyền Tổ giữ phát trần:

- Chiêu kiếm tàn bạo và tuyệt luân đó không thể tồn tại trong giang hồ Trung Nguyên. Bắn đạo đây dù tuổi đã xế chiều vẫn vì võ lâm chính khí mà giao thủ với Ngại các hạ.

Ngại tử đột quyết chiếu nhãn quang chết chóc vào mặt Trương Huyền Tổ. Y cất giọng băng giá:

- Chỉ một mình Ngại mỗ thôi mà võ lâm bạch đạo còn đảo điên, thử hỏi sau này các người làm sao giữ được chánh khí khi đội Tử Kiếm Kim Cung xuất hiện thực thi sứ mạng của Thánh Cô.

Lời khẳng định của Ngại tử đột quyết khiến Nhất Phàm đại sư, Trương Huyền Tổ và tất cả mọi người có mặt tại tòa chánh điện Thiếu Lâm đều rung động tận tâm can.

Đúng như Ngại tử đột quyết nói, một mình gã sóng gió ba đào đã đẩy lên gieo rắc sự kinh hoàng, đến lúc Kim Cung thật sự đưa cao thủ phát động một trận huyết tẩy võ lâm thì còn ai có thể cản được khát vọng của họ chứ.

Nhất Phàm đại sư thở dài :

- A di đà Phật.... Mặc dù võ lâm anh tài như sao buổi sớm như lá mùa thu nhưng chánh khí không bao giờ tuyệt diệt. Bắn tăng tin tưởng Kim Cung không bao giờ thực hiện được khát vọng của mình đâu.

Ngại tử đột quyết nhìn Nhất Phàm buông một lời ngạo mạn:

- Hôm nay lão tăng có thể nói được như vậy, nhưng mai sau chưa chắc đã cất nổi lên lời.

Y đảo mắt nhìn qua một lượt quần hào bạch đạo:

- Các người đã tôn Nhất Phàm phương trượng làm võ lâm minh chủ để tiêu trừ Ngại mỗ. Giờ Ngại mỗ đứng đây rồi, mời Nhất Phàm phương trượng ra tay.

Lời nói của Ngại tử đột quyết bắt quần hào đồng loạt hướng mắt về phía Nhất Phàm đại sư.

Nhất Phàm đại sư tay lần chuỗi hạt, niệm Phật hiệu rồi nói.

- Nếu Ngại kiếm thủ thích đấu với bắn tăng, bắn tăng đành phạm giới qui Thiếu Lâm.

Đại sư quay lưng toan quì xuống bái lạy Phật tổ thì Tiểu Quân từ ngoài cửa xông xộc chạy vào. Tiểu Quân vừa chạy vừa nói:

- Mệt quá.... Mệt quá.... Muốn dứt cả hơi còn đánh đấm gì nổi chứ.

Tiểu Quân dừng bước trước mặt các vị chưởng môn hảo thủ, ôm quyền xá từng người:

- Các vị chưởng môn đáng kính.... Vì Tiểu Quân mà các vị phải lặn lội đến Thiếu Lâm tự.... Tiểu Quân cảm kích vô cùng.

Tiểu Quân quay lại , nhãn lực đóng đinh ngay vào mặt Ngại tử đột quyết:

- Ngươi là sát nhân huyết kiếm ?

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

ĐỔI KIỂM CHUẨN CHIÊU

Ngại tử đột quyết nhìn Tiểu Quân:

- Người là Xảo quỷ Tiểu Quân ?

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Người cũng biết Tiểu gia nữa à ? à ta quên.... Người đang đi tìm Tiểu Quân để lấy mạng phải không ?

Ngại Tử đột quyết gật đầu:

- Võ lâm Trung Nguyên ngày nào còn Xảo quỷ, ngày đó Thánh cô chưa yên tâm, nên sứ mạng của ta phải lấy mạng người trước.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Chỉ có vậy thôi à ?

- Chỉ có bấy nhiêu thôi, nhưng Tiểu Quân giữ được cái mạng đã là một kỳ tích.

Tiểu Quân quay lại bệ thờ xá tượng phật tổ Như Lai:

- Phật tổ từ bi.... Nếu Tiểu Quân có bị Ngại kiểm thủ lấy thủ cấp xin phật tổ phò độ cho Tiểu Quân sớm về Tây Thiên.

Tiểu Quân quay lại đối mặt với Ngại tử đột quyết :

- Ngại các hạ.... Tiểu Quân đã xin với Phật tổ rồi , chúng ta ra ngoài tử đấu thôi. ở đây trước mặt phật tổ Như Lai và trước mặt di tượng kim thân của Đạt ma tổ sư, chắc chắn người cười vào mũi Tiểu Quân và Ngại các hạ quá.

Ngại tử bình thản gật đầu:

- Người muốn chết ở đâu cũng được.

Ngại tử đột quyết dứt lời thì Tiểu Quân chấp tay sau lưng thông dong thả bước ra ngoài tòa chính sảnh. Y đứng ngay ngoài hiên tòa chánh điện vờn vai như thể vừa mới thức giấc sau một giấc ngủ vùi.

Tiểu Quân chỉ bãi trống bên hông chánh điện:

- Chỗ này có thể tử võ được đây.

Tiểu Quân tiến đến bãi trống, thản nhiên bâng quan ngắm hoa cỏ dưới đất, tưởng chừng như chẳng hề biết sắp tới đây giữa y và Ngại tử phải đối đầu bằng một cuộc giao đấu kẻ mất người còn.

Thúy Ngân Đài xuất hiện, trên tay nàng là một bó nhang bốc khói nghi ngút. Ngân Đài cầm nhang chung quanh vòng đất rộng trên mười trượng đó. Nàng ghim xong những nén nhang thì Ngại tử đột quyết cũng từ trong chánh điện đi ra tiến thẳng tới đối mặt với Tiểu Quân. Tất nhiên quần hào bạch đạo đâu thể bỏ qua trận đấu kỳ phùng địch thủ này, mọi người lũ lượt kéo ra đứng vây quanh vòng đất đã được Ngân Đài cầm nhang.

Ngại tử đột quyết hỏi Tiểu Quân:

- Người cho vị cô nương này cầm nhang để làm gì ?

Tiểu Quân nhún vai:

- Chết khỏi lạnh lẽo.

Ngại tử đột quyết cau mày:

- Người biết chết mà vẫn tử thí với Ngại mỗ à ?

- Đâu còn cách nào khác.

Gã nhovn miệng cười hóm hỉnh rồi cất giọng nhu mì nói:

- Tiểu gia nói thật với Ngại kiếm thủ. Tiểu Quân rất muốn được chết trong vòng tay của Thánh Cô Kim Cung, nhưng khốn nỗi không biết Thánh cô ở đâu để chui vào tay người, đành chịu chôn thây....

Ngại tử đột quyết cắt ngang lời Tiểu Quân:

- Người im miệng lại đi !

Tiểu Quân tròn mắt:

- Vậy có sao Ngại kiếm thủ nói Tiểu Quân muốn chết ở đâu cũng được ?

Ngại tử đột quyết trừng mắt nhìn Tiểu Quân:

- Ngại mỗ không muốn nghe lời của người mà đắc tội với Thánh cô.

- À.... Vậy Tiểu Quân cáo lỗi.... Thành thật cáo lỗi !

- Chúng ta bắt đầu tử thí.

- Được ! Tiểu Quân với tay nhón một cây nhang.

Ngại Tử đột quyết ngạc nhiên khi thấy Tiểu Quân thủ cây nhang đó. Gã hỏi :

- Vũ khí của người đâu ?

Tiểu Quân chỉ vào nén nhang:

- Đây.... Vũ khí của tại hạ đây.

- Nén nhang mà có thể gọi là vũ khí à ?

- Cái gì chẳng phải là vũ khí, thế kiếm của Ngại các hạ đâu ?

Ngại Tử đột quyết nâng thanh huyết kiếm ngang mặt:

- Kiếm của Ngại mỗ đây.

Tiểu Quân nheo mày, nói:

- Đó không phải là vũ khí của các hạ.

- Không phải vũ khí của ta, vậy thanh kiếm này là gì ?

- Tất nhiên tại hạ không phủ nhận nó là một thanh kiếm, thậm chí còn biết đó là một thanh kiếm đã tẩm máu để có màu đỏ ngạt sát kiếm. Nhưng thanh kiếm đó không phải của các hạ, mà của Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Tại hạ nhớ như in chính Tử Kiếm Thường Nhẫn đã dùng huyết kiếm lấy mạng tại hạ, rất tiếc y đã không làm được điều đó, còn để cho Tiểu Quân đoạt kiếm.

Tiểu Quân lấy hơi nói thật lớn:

- Thường Nhẫn van xin Tiểu Quân trả kiếm cho y.... Thấy y tội nghiệp quá, tại hạ mới trả lại:

Y gãi đầu, tùm tùm cười , hỏi Ngại Tử đột quyết:

- Tại hạ hỏi thật nhé.... Ngại kiếm thủ lấy cắp huyết kiếm của Thường Nhẫn lúc nào vậy, có thể truyền cho Tiểu Quân được không ?

Vẻ mặt của Ngại Tử đột quyết vốn lạnh lùng, nhưng nghe mấy lời của Tiểu Quân đã biến đổi. Sắc ma khùng bố hiện rõ trên hai con ngươi long lên sòng sọc:

- Người nói Ngại mổ lấy kiếm của Thường Nhẫn.

- Tại hạ chỉ đoán thôi.... Mà sự thật thanh huyết kiếm của các hạ đúng là của Thường Nhẫn, nếu tại hạ nói không sai.

Ngại tử đột quyết gần từng tiếng:

- Đúng thanh kiếm của Thường Nhẫn....

Ngại tử vừa thú nhận, Tiểu Quân cướp lời gã luôn:

- Thế thì tại hạ có chết cũng là chết bởi tay Thường Nhẫn.. Tiểu Quân than:

- Ôi.... Trời cao có mắt sao không chứng cho Tiểu Quân.... Tiểu Quân chỉ muốn chết bởi Ngại tử kiếm thủ nhưng không được mà lại phải chết bởi tay bằng hữu của mình.

Ngại tử cau mày:

- Người chết tại đây là chết bởi tay ta chứ có chết vào tay Thường Nhẫn đâu.

- Chỉ có những kẻ hồ đồ mới nói Xảo quỷ này chết bởi tay Ngại tử đột quyết mà thôi.

- Người nói kiếm thuật của Ngại mổ không đủ giết người à ?

- Tiểu Quân không có nói như vậy. Dù các hạ có lấy mạng Tiểu Quân nhưng bằng thanh kiếm của Thường Nhẫn, thử hỏi nếu không có thanh huyết kiếm, các hạ làm gì được tại hạ chứ ?

Tiểu Quân lắc lắc cây nhang trước mặt Ngại tử đột quyết:

- Tiểu Quân nói thật nghe, nếu như không có thanh huyết kiếm của Thường Nhẫn thì chỉ với cây nhang này thôi Tiểu Quân cũng có thể thọc,.... thọc.... thọc....

Nghe Tiểu Quân nói cùng với hành động diễn tả của gã, quần hào bất giác không nhịn được cười. Một người bật cười kéo theo những người khác, tiếng cười vang dội của quần hào khiến Ngại tử đột quyết thẹn mặt.

Y đặt tay vào đốc kiếm, quần hào bất chợt im phăng phắc. Mọi người đã thấy sát kiếm tử chiêu của Ngại tử đột quyết đoán chắc Tiểu Quân cũng nhận một cái chết chẳng khác gì Giang Nam tứ hiệp nên mới không cười nổi.

Tiểu Quân vừa thấy Ngại tử đột quyết đặt tay vào đốc kiếm liền khoát tay nói:

- Khoan.... Khoan.... Tại hạ cần minh chứng.

Ngại tử đột quyết nạt ngang:

- Minh chứng gì ?

- Tại hạ muốn Ngại kiểm khách quang minh chính đại tự miệng nói ra, Tiểu Quân chết bởi thanh Huyết kiếm chẳng khác nào chết vào tay Thường Nhẫn.

- Chính tay Ngại mổ lấy mạng người mà.

- Nếu các hạ không sử dụng thanh huyết kiếm của Thường Nhẫn.

- Té ra người sợ thanh huyết kiếm ngập máu này à ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Tất nhiên tại hạ không sợ rồi.

- Thế sao người không cho Ngại mổ dùng nó để lấy mạng người ?

- Tiểu Quân đã chạm với nó một lần rồi.... Chẳng lẽ chạm trán lần thứ hai, còn gì hứng thú nữa.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Thiên hạ đồn đại Ngại tử đột quyết là kiếm thủ vô địch trong thiên hạ thế mà phải dùng kiếm của người khác, thế thì đâu có đáng như lời đồn đại đó.

Tiểu Quân tiến lên một bộ:

- Tiểu Quân nói thật nghe, cái thân ở kiếm thủ chính là thanh kiếm, các hạ dụng cái thân của Thường Nhẫn tạo ra cái thân của mình chẳng khác hồn Trương Ba da hàng thịt.

Ngại tử đột quyết thở hắt ra một tiếng. Y lẩm nhẩm nói:

- Kiếm của Thường Nhẫn, thân của Ngại mổ.

Tiểu Quân khoát tay:

- Phải nói lại là thân của Thường Nhẫn thân của các hạ.

- Thân của Thường Nhẫn ?

- Không sai....

Tiểu Quân giang rộng hai tay nói với quần hào:

- Các vị nghe đây.... Nếu hôm nay tại hạ bị chết bởi huyết kiếm trong tay Ngại tử đột quyết thì nhớ khắc vào bia mộ tại hạ:

Huyết kiếm Thường Nhẫn thủ sát, Tiểu Quân tâm phục, chết vẫn mỉm cười.

Y nheo mày quay lại Ngại tử đột quyết:

- Tại hạ tính vậy có được không ?

Ngại Tử đột quyết thở hắt ra một tiếng:

- Người muốn ta giết người bằng chính cái thân của ta ?

- Thế thì tốt quá.

Tiểu Quân thổi nén nhang đang cầm trên tay:

- Tiểu Quân mà chết bởi cái thần của Ngại các hạ tâm phục khẩu phục vô cùng.

Ngại tử đột quyết sa sầm mặt xuống:

- Chỉ vì một thanh kiếm mà Ngại mỗ đánh mất phong độ của mình sao ?

Tiểu Quân vỗ tay:

- Các hạ có ý niệm như vậy mới đúng là một hảo thủ xứng với danh kiếm thủ vô địch.

- Ngại mỗ chịu người ! Ngại tử đột quyết vừa nói vừa khoát huyết kiếm cột chặt vào sau lưng.

Ngại tử đột quyết vừa cột kiếm xong, Tiểu Quân lắc đầu:

- á chà.... Lại nảy sinh việc khác rồi.

- Ngại mỗ không dùng huyết kiếm, người còn muốn gì ?

- Áy.... Ngại các hạ nóng nảy quá.... Tiểu Quân đang vì chuyện đó đây.... Ngại các hạ không dụng huyết kiếm thì dùng vũ khí gì ? Tiểu Quân không muốn chiếm phần tiện nghi đâu, và cũng đâu muốn mượn kiếm người khác để mất oai danh Ngại kiếm thủ.

Tiểu Quân lắc nén nhang:

- Thôi thì các hạ dùng tạm nén nhang thay thế kiếm nhé.

- Nén nhang mỏng manh kia đâu phải là một thanh kiếm.

- Ai nói ?

Tiểu Quân vừa nói vừa dụng nén nhang đang cầm trên tay mình thì triển một chiêu kiếm hướng về phía Vương Bình.

Vương Bình hoảng hốt thốt lên:

- Y.. sao người lại tấn công lão chứ ?

Tiểu Quân thu hồi kiếm chiêu, nhướng mắt hỏi Vương Bình:

- Vừa rồi lão tiên bối thấy thế nào ?

- Lão chỉ thấy một chớp lửa đỏ au, rất là lợi hại.

Tiểu Quân quay lại Ngại tử đột quyết.

- Các hạ thấy chưa.... Quân tử kiếm Vương Bình cũng phải công nhận vừa rồi là một thức kiếm tuyệt luân.

Ngại tử đột quyết nghiêm mặt:

- Được.... Nếu người dụng nhang làm kiếm.... Ngại mỗ cũng dụng nhang thế kiếm.

- Thế thì hay quá.

Tiểu Quân rút luôn nén nhang phóng về phía Ngại tử đột quyết:

- Nhận kiếm ! Gã phóng nén nhang mà lớn tiếng gọi Ngại tử nhận kiếm khiến ai cũng muốn bật cười.

Ngại tử đột quyết vừa chớp nén nhang chưa biết cười dỡ thế nào thì Tiểu Quân đã chớp thời cơ khi tay Ngại tử đột quyết bận cầm nén nhang mỏng mảnh.

Tiểu Quân xuất thân phát chiêu nhanh hơn ánh chớp, dụng nhang làm kiếm hợp với Di hình tướng pháp.

Không một lời báo trước, Tiểu Quân bất ngờ tấn công, khiến Ngại tử đột quyết lúng túng, vô hình trung y theo quán tính thì triển chiêu chống chọi với gã.

Dụng nén nhang thì triển tử chiêu quả nhiên ngoài trí tưởng tượng của mọi người.

Ngại tử đột quyết cũng tỏ ra vụng về vô cùng. Quân hào ngộ Ngại tử đột quyết là một con rối, với hai cánh tay nhanh không thể tưởng, khi gã trụ bộ thì trên bộ bạch y của Tiểu Quân ẩn tàng một vết nhang cháy xém.

Ngại tử đột quyết trừng mắt, quẳng luôn nén nhang đang cầm trên tay. Gã gần giọng nói:

- Nén nhang không phải là kiếm.... Nếu trong tay Ngại tử đột quyết là thanh huyết kiếm, mạng của xảo quỷ đã tàn rồi.

Ngại tử đột quyết vừa nói vừa toan rút thanh kiếm đeo sau lưng.

Thấy sắc mặt của Ngại tử đột quyết tràn ngập sát khí chết chóc, bất giác quân hào lùi hẳn về sau ba bộ.

Tiểu Quân cười mỉm:

- Ngại kiếm thủ nóng nảy chi vậy. Chúng ta dù sao cũng phải quyết đấu một trận sống chết kia mà. Tại hạ thiết nghĩ hôm nay đến đây là đủ rồi, ngày mai chúng ta sẽ đấu tiếp.

Tiểu Quân vuốt mũi, nhìn Ngại tử đột quyết:

- Đúng ngọ ngày mai, tại hạ và Ngại các hạ sẽ quyết đấu lại. Ngại các hạ được quyền dụng thanh huyết kiếm để minh chứng cho bản lĩnh của các hạ. Nếu Tiểu Quân có tán mạng bởi huyết kiếm của Ngại các hạ cũng không ân hận chút nào.

- Được lắm.... Ngại tử đột quyết chờ Tiểu Quân đúng ngọ ngày mai. Ngày mai nếu người không chết, Ngại tử đột quyết này sẽ chết.

Tiểu Quân nhún vai:

- Dao kiếm vô tình mà.

Ngại tử đột quyết thở hắt ra một tiếng:

- Tất cả mọi người ở đây nghe Ngại tử đột quyết nói, trong giang hồ ngoài Tiểu Quân có thể thông được tử chiêu của Ngại tử đột quyết ra, nhất định không còn ai. Do đó, nếu đúng ngọ ngày mai, Tiểu Quân không phó hội tử kiếm với Ngại tử đột quyết này, ta sẽ mở trận huyết tẩy giang hồ.

Ngại tử đột quyết nói dứt lời quay lưng thả bước bỏ đi. Quân hào vô hình trung nhìn theo sau lưng gã, ai nấy đều mang tâm trạng nặng nề.

Trương Huyền Tổ chân nhân tiếng đến đối diện với Tiểu Quân.

- Tiểu Quân....

Tiểu Quân nhìn Huyền Tổ chân nhân:

- Đạo trưởng muốn hỏi về chiêu kiếm của Ngại tử đột quyết ?

Huyền Tổ chân nhân gật đầu:

- Có đúng như hắn nói không ?

- Đúng như lời Ngại tử nói, nếu như vừa rồi trên tay gã là thanh huyết kiếm của Thường Nhân thì giờ đây Tiểu Quân chỉ còn là cái xác không hồn.

- Vậy ngày mai thì sao.... Bần đạo lo cho tính mạng của người. Nếu như ngày mai người....

Tiểu Quân mỉm cười :

- Đạo trưởng đừng lo !

- Hay người cứ ly khai khỏi Thiếu Lâm tự để Ngại tử lại cho bần đạo đối phó.

Tiểu Quân nhún vai:

- Ấy.... Đâu có được.... Đạo trưởng không nghe Ngại tử đột quyết nói à.... y biết Tiểu Quân không chống lại tử chiêu sát kiếm nên mới thốt ra câu nói đó, nhằm mục đích buộc Tiểu Quân vào tử lộ không cho sinh lộ gì cả. Y dùng mạng mọi người thế chấp cho cuộc giao kiếm ngày mai.

- Tiểu Quân biết đối thủ của mình lợi hại như vậy rồi....

- Y lợi hại thật.... Nhưng Tiểu Quân vẫn có cách.

Tiểu Quân thoáng cau mày suy nghĩ:

- Đạo trưởng.... Ngày mai Tiểu Quân sẽ đối mặt với Ngại tử đột quyết trong một cuộc đấu quyết định sống còn.... Tại hạ chỉ xin đạo trưởng nói với Nhất Phàm đại sư sắp xếp cho Tiểu Quân một chỗ tịnh tâm, không ai lui tới.

- Việc đó thì được.... Bần đạo sẽ nói với lão tăng Thiếu Lâm tự.

Tiểu Quân ôm quyền xá một cái:

- Đa tạ đạo trưởng ! - Tiểu Quân là cứu tinh của mọi người đừng khách sáo như vậy.

- Tiểu Quân cần giang phòng tịnh tâm ngay bây giờ chứ ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Tại hạ rất cần. Trong lúc Tiểu Quân nhập phòng để tập trung tinh thần, Tiểu Quân nhờ đạo trưởng một việc.

- Đây là đại sự của võ lâm.... Tiểu Quân cần gì cứ nói....

- Tiểu Quân cần gặp một người.. - Người nào ?

- Tử Kiếm Thường Nhân.... Nếu như đạo trưởng và lão đại sư có thể bí mật cho người đi tìm Tử Kiếm Thường Nhân càng sớm càng tốt.

Tiểu Quân nghiêm giọng:

- Đối phó với Ngại tử đột quyết, Tiểu Quân không ngại , nhưng đối phó với Kim Cung mới là điều hệ trọng. Nhất định sau cuộc tỷ đấu ngày mai, Kim Cung cũng phát động một cuộc huyết tẩy giang hồ, mà cao thủ của Kim Cung qua Ngại tử đột quyết, đạo trưởng đã hiểu rồi. Chỉ có một người duy nhất có thể giúp được chúng ta.

- Tiểu Quân muốn nói Tử Kiếm Thường Nhân ?

- Chỉ có mình y mà thôi.

- Tiểu Quân yên tâm, nhất định bản đạo và Nhất Phàm đại sư sẽ chu toàn chuyện này.
- Như thế thì Tiểu Quân không còn lo lắng nữa.

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

ĐIỂM TỬ CHẬP CHỜN

Mặc dù Tiểu Quân đã nhập thạch phòng của Thiếu Lâm, một gian phòng vô cùng kiên cố được kiến tạo bằng đá hoa cương, và chỉ có thể mở thạch môn từ phía bên trong, nhưng Trương Huyền Tổ và Nhất Phàm đại sư vẫn cẩn trọng cho người đứng canh bên ngoài. Bấy nhiêu đó cũng đủ biết cuộc so tài ngày mai giữa Tiểu Quân và Ngại tử đột quyết hệ trọng như thế nào.

Hai đạo sĩ Võ Đang, cùng với ba vị võ sư thuộc giảng võ đường đứng ngay trên thạch thất, người nào cũng cầm vũ khí hờm sẵn trong tay cứ tưởng như họ là những hộ pháp, canh chừng lối vào cấm cung.

Tiếng mõ canh vang lên báo hiệu đã quá nửa đêm. Khi tiếng mõ canh vừa dứt thì từ phía hậu liêu Thiếu Lâm, Lập Cư cùng với năm sáu môn hạ đi về phía thạch phòng.

Họ còn cách thạch phòng độ mười trượng thì hai đạo sĩ Võ Đang lướt ra cản lại.

Lập Cư ôm quyền xá hai vị đạo đó:

- Tại hạ là Lập Cư bang chủ Cái Bang.

Hai vị đạo sĩ xá Lập Cư:

- Chúng tôi đã nghe tiếng bang chủ từ lâu, và rất là ngưỡng mộ.

Lập Cư khoát tay:

- Lập Cư không dám, không dám.... Cái Bang so với Võ Đang làm sao sánh bằng, sao sánh Lập Cư càng hổ thẹn mà thôi.

- Bang chủ khách sáo. Chẳng hay Bang chủ dẫn môn hạ Cái Bang đi đâu vậy ?

Lập Cư vuốt chòm râu cá chốt:

- Lập mộ được lệnh của Đạo trưởng chân nhân và Nhất Phàm đại sư mang thức ăn và đồ uống đến cho các vị.

Lập Cư quay lại năm tên thuộc nhân đứng phía sau:

- Hãy mau dọn thức ăn và đồ uống cho các vị đây !

- Tuân lệnh bang chủ !

Lập Cư quay lại nói với hai vị đạo sĩ Võ Đang:

- Nhị vị đạo trưởng và các võ sư tính dùng bữa ở đây à ?

- Lập Bang chủ cứ sai thuộc nhân để trên chiếc bàn đá bên cạnh thạch môn.

Bọn thuộc nhân của Lập Cư liền dọn thức ăn và mấy vò rượu ra bàn.

Lập Cư thản nhiên chiếm luôn một chiếc ghế đôn kê ngay sát bên cạnh cửa đá. Hai vị đạo sĩ và ba võ sư Thiếu Lâm quây quần chung quanh chiếc thạch bàn.

Lập Cư nói:

- Bánh bao còn nóng.... Mời các vị !

- Đa tạ bang chủ !

Lập Cư nhìn năm người:

- Tại hạ đây kiến văn hạn hẹp không biết nhị vị đạo trưởng và ba vị sư huynh ngoại danh tên gì, xin cho biết để dễ bề xưng hô.

- Bản đạo là Trương Huỳnh Mẫn, ngoại danh thiên hạ đặt là Trương Lỗ. Còn đây là sư huynh Trương Tịnh.

Lập Cư ôm quyền xá hai người :

- Hạnh ngộ với nhị Trương đạo trưởng ! Gã quay qua ba vị võ sư Thiếu Lâm:

- Ba vị cao huynh đây cũng đều là cao thủ của Thiếu Lâm ?

- Tại hạ là Ngô Đại Vệ, còn đây là hai sư đệ Ngụy Tử Vân và Hoàng Phúc.

- Hạnh ngộ.... Hạnh ngộ ! Lập Cư rót rượu ra chén:

- Mời các vị ! Trương Huỳnh Mẫn mỉm cười lắc đầu:

- Lập bang chủ miễn thứ.... Chúng tôi là những kẻ tu đạo không thể dùng rượu được.... Huống chi chúng tôi còn đảm nhiệm trọng trách canh gác cho Xảo quỷ Tiểu Quân.

Lập Cư cười giả lả:

- Các vị uống một chút thôi, có sao đâu. Đây là rượu của nhà phật mà. Sương khuya lạnh thế này dùng một chút rượu cũng tốt.

Trương Tịnh thở dài một tiếng:

- Ấy.... Không uống thì mất lòng bang chủ, chúng tôi chỉ nhấp môi thôi nghe.

Trương Tịnh cầm chén đưa đến trước.... bốn người cũng bắt chước chạm chén với Lập Cư.

Trương Huỳnh Mẫn, Trương Tịnh và ba vị võ sư Thiếu Lâm vừa nhấp ngụm rượu, đặt chén xuống thạch bàn, mặt đã biến sắc.

Trương Huỳnh Mẫn nhìn sững Lập Cư:

- Lập bang chủ.... Trong rượu có gì ?

Trương Huỳnh Mẫn nhác thấy nụ cười gian hiểm trên miệng Lập Cư.

- Lập mỗ không dấu các vị.... Trong rượu và bánh bao đều có đoạn hồn độc của Cái bang chúng tôi.

Trương Tịnh ôm bụng, gượng nói:

- Sao bang chủ lại hành động như vậy ?

- Tại Lập mỗ cần thế chỗ của các vị.

Lập Cư vừa nói vừa khoát tay.

Năm gã thuộc nhân Cái Bang đồng loạt rút trường kiếm như bầy cáo đói lao vào hai vị đạo sĩ Võ Đang và ba vị sư thuộc giảng võ đường Thiếu Lâm.

Năm người gác thạch phòng võ công đâu phải tầm thường nên mới được Trương Huyền Tổ và Nhất Phàm đại sư phân nhiệm gác cửa cho Tiểu Quân, nhưng nhất

thời cả năm người đều bị trúng đoạn hồn độc, lục phủ ngũ tạng như bị ngàn đao xẻ dọc xẻ ngang, còn sức đâu mà đối chọi với những tên thuộc nhân Cái Bang của Lập Cư.

Chỉ trong chớp mắt, bọn thuộc hạ Cái Bang đã dùng kiếm đâm chết Trương Tịnh, và ba võ sư Thiếu Lâm chẳng một chút khó khăn gì, chỉ còn lại Trương Huỳnh Mẫn. Mặc dù lục phủ ngũ tạng đau quặn cũng cố chống trả lùi dần về phía hõn thạch phòng.

Trương Huỳnh Mẫn nghiêng răng ken két, nhìn tướng chừng muốn toét cả hai mí mắt:

- Lập Cư bang chủ.... Không ngờ người đề tiện như vậy.
- Lập mưu hành động vì mục đích mà thôi.

Lập Cư quay lại bọn thuộc nhân:

- Các người lo hành sự đi, để gã đạo sĩ mũi trâu cho bốn bang chủ.
- Tuân lệnh bang chủ ! Lập Cư rút xoạt trường kiếm áp sát vào Trương Huỳnh Mẫn, thi triển luôn một lúc ba thức kiếm liên hoàn chế tác từ tuyệt kỹ "Đả cầu bổng" Thế công của Lập Cư vừa nhanh vừa tàn nhẫn, quyết không cho Trương Huỳnh Mẫn sinh lộ.

Rét.. Cánh tay của Huỳnh Mẫn rơi luôn xuống đất, tả thủ còn lại dụng trảo công thộp vào đỉnh đầu Lập Cư.

Bị độc tàn phá đan điền, lại thêm vết thương chí mạng, sức của đạo sĩ họ Trương đâu còn nhiều nữa. Tả thủ của lão vừa đặt đến búi tóc Lập Cư thì mũi trường kiếm cũng kịp xuyên qua vùng hạ đẳng của lão rồi.

Phập....

Trương Huỳnh Mẫn trợn mắt ngã ra sau hõn lìa khỏi xác.

Trong lúc Lập Cư hạ thủ Huỳnh Mẫn thì lũ thuộc nhân Cái Bang đã lấy hỏa pháo cài xung quanh thạch phòng rồi.

Lập Cư giết xong đạo sĩ họ Trương, vươn vai quay lại hỏi bọn thuộc nhân:

- Các người làm xong chưa ?
- Bẩm bang chủ đã hoàn tất rồi.
- Châm lửa đi ! Tên thuộc nhân lấy đá lửa đánh vào cọng môi. Lửa từ hai viên đá lửa nhoáng lên bắt vào dây môi nổ ti tách.

Lập Cư khoát tay:

- Chúng ta rút lui thôi ! Lập Cư nhìn lại gian thạch phòng:
- Đây sẽ là mồ chôn của Xảo quỷ Tiểu Quân.

Lập Cư vừa toan phi thân đi thì đột ngột một chiếc bóng trắng che mặt lướt đến.

- A.. Tên thuộc nhân châm lửa rú thảm một tiếng.
- A....

Hai tay gã bịt mắt lão đảo ngời bệt xuống đất miệng không ngớt lảm nhảm:

- Tôi đui mù rồi. Bang chủ.... Tôi đui mù rồi.

Lập Cư chưa hết bàng hoàng thì bốn tên thuộc nhân còn lại rú thảm hãi hùng. Cả

bốn gã đó ngã ngối bệt xuống đất, cùng ôm yết hầu trợn mắt, há mồm rồi ngã vật ra sau hồn lìa khỏi xác.

Bóng trắng với thân pháp vô cùng huyền diệu đảo bộ, phóng ra một mũi kim châm cắt đứt dây môi đang dẫn lửa.

Lập Cự hốt hoảng hoành kiếm thủ trùng đẳng.

- Lập bang chủ nhận ra bốn cô nương chứ ?

Nghe giọng nói của Thúy Ngân Đài, sắc mặt Lập Cự biến sắc:

- Thúy Ngân Đài....

Phát hiện ra Thúy Ngân Đài, Lập Cự phóng kiếm tấn công luôn ba thức liên hoàn.

Mặc dù tấn công Ngân Đài trước nhưng mắt Lập Cự không rời hai bàn tay thanh tú của nàng. Thế kiếm của Lập Cự mạnh như vũ bão, Ngân Đài bất giác phải lùi lại hai bộ.

Lợi dụng luôn tình huống vừa chiếm được chút thượng phong khai cuộc, Lập Cự đảo bộ, hữu thủ cầm kiếm quyết, tả thủ lòn ra sau lưng đốt pháo bắn lên trời.

Pháp hiệu lóe sáng soi rõ phạm vi hai mươi trượng vuông, thấy rõ cả từng vệt máu rơi vãi khắp trước cửa thạch môn.

Thúy Ngân Đài đảo mình tránh ba thức kiếm của Lập Cự, thân pháp của nàng tưởng như tiên nữ múa trong mây đóm quang do trường kiếm của Lập Cự tạo thành.

Công ra ba thức chiêu liên hoàn không làm gì được Ngân Đài, ngoại trừ mỗi một sự đắc lợi là bắn được pháo hiệu lên bầu trời đêm.

Keng....

Mũi châm bên tả thủ của Ngân Đài chạm vào mũi kiếm của Lập Cự cắt ngang một chiêu công của họ Lập, cùng với chiêu cản phá thế kiếm của đối phương, hữu thủ của nàng như con chim sắt lướt thẳng vào mắt phải đối phương.

Phập....

A....

Lập Cự rú lên thảm thiết lùi luôn năm bộ, buồng trường kiếm ôm con mắt bị thương.

Vừa lúc đó thì quần hào từ trong chánh điện và hậu liêu tuôn ra. Chẳng mấy chốc họ đã vây quanh Thúy Ngân Đài và Lập Cự.

Lập Cự vừa thấy quần hào xuất hiện, một tay ôm mắt, một tay chỉ Ngân Đài:

- Ma nữ.... Ma nữ người của Kim Cung muốn hại Tiểu Quân đại hiệp ! Các vị hãy....

vì võ lâm chánh khí tiêu trừ ả.... còn, còn hỏa pháo nữa.... ả đã gài hỏa pháo xung quanh thạch phòng để.... ả tàn nhẫn....

Trương Huyền Tổ lướt đến đỡ Lập Cự:

- Lập bang chủ....

- Chân nhân.... Lập tại hạ bất tài.. Lập Cự rên thảm thiết:

- Tôi bị tàn phế rồi.

Trương Huyền Tổ chân nhân an ủi gã:

- Lập bang chủ.... hãy để bản đạo lo.

Trương Huyền Tổ lấy một gói bột rắc lên con mắt bị thương của Lập Cư:

- Lập bang chủ hãy tịnh dưỡng, để ma nữ cho bản đạo.

Hai tên đạo đồng liền xốc nách Lập Cư mang đi.

Trương Huyền Tổ nhìn Thúy Ngân Đài:

- Cô nương quá tàn nhẫn, dám ngang nhiên giết người võ lâm chánh nghĩa, bản đạo không thể tha cho cô nương được.

Thúy Ngân Đài nheo mày:

- Lão đạo trưởng cho tôi là người thủ ác à ?

- Lập bang chủ đã nói ra điều đó rồi, cô nương còn chối nữa.

- Đạo trưởng tin Lập Cư hay tin Thúy Ngân Đài ?

- Không phải cô nương, thế thì ai ?.... Trong Thiếu Lâm có ma quỷ sao ?

- Chính Lập Cư là ma quỷ đó

- Cô nương nói sao ? Lập bang chủ gây ra chuyện này à ?

- Còn ai nữa....

Trương Huyền Tổ cau mày:

- Lập Cư.... Chẳng lẽ Lập Cư lại muốn hại võ lâm chính khí Trung Nguyên ?

- Điều đó thì đạo trưởng nên đi hỏi gã họ Lập ắt biết thôi.

- Chuyện này bản đạo sẽ làm sáng tỏ, nhưng nhất thời nếu cô nương là người ngay hãy tự trối mình trước đã.

Thúy Ngân Đài tròn mắt:

- Ngân Đài mà lại tự trối mình dâng cho các người sao ? Điều đó chỉ có trong mơ mà thôi.

- Thúy cô nương không tự giao nộp mình cho võ lâm chính khí trước khi sự thật minh bạch thì bản đạo đành phải thẳng tay.

Thúy Ngân Đài nhún vai:

- Ngân Đài đến đây vì ý tốt, nhưng lại bị các người coi thấp quá, vậy ai có bản lĩnh thử bước ra bắt Thúy Ngân Đài, còn như không thì bốn cô nương sẽ đi, ngày mai gặp lại cùng thị nhãn cuộc giao đấu sinh tử giữa Xảo quỷ Tiểu Quân và Ngại tử đột quyết.

Trương Huyền Tổ lắc đầu :

- Môn hạ của Võ Đang, Thiếu Lâm và Cái Bang bị thảm tử, việc chưa minh bạch, cô nương muốn đi được sao?

Thúy Ngân Đài cảm nhận mặt mình nóng bừng lên. Qua giọng nói của Trương chân nhân, hình như lão đạo sĩ có ý nghi ngờ nàng chính là thủ phạm tạo ra cảnh thảm tử này.

Ngân Đài nghĩ thầm:

"Nếu không vì Tiểu Quân đang ở trong thạch phòng này, bốn cô nương chẳng thêm màng đến võ lâm chính khí của lão đầu." Nghĩ như vậy nhưng nàng lại thốt lời khiêu khích:

- Đạo trưởng có gì cứ biểu lộ đẳng bảo Thúy Ngân Đài.

Trương Huyền Tổ nhìn Thúy Ngân Đài khoát tay ra hiệu cho tám vị đạo trưởng đứng sau lưng lão:

- Bát quái thái cực kiếm trận ! Tám vị đạo trưởng đồng loạt ôm quyền xá Trương Huyền Tổ rồi đồng loạt phi thân ra vây Ngân Đài vào giữa. Tám người đó át ngũ tám hướng theo đồ hình bát quái, trường kiếm lăm lăm chĩa thẳng vào Ngân Đài, cước pháp của tám đạo trưởng di chuyển theo đúng phương vị bát quái, kiếm chuyển dịch theo cước pháp nhưng nhất nhất đều điểm vào tám đại huyết kỳ môn vùng thượng đẳng của Thúy Ngân Đài.

Trong khi bên ngoài thạch thất bao nhiêu chuyện xảy ra, bên trong Tiểu Quân vẫn tập trung vào bộ bạch y treo trước mặt. Đôi nhãn quang sáng ngời của Tiểu Quân không rời vết đen mờ nhạt trên bộ bạch y đã tỷ đấu với Ngại tử đột quyết.

Tiểu Quân nhìn bộ bạch y, lẩm nhẩm nói:

- Đúng là tử chiêu.

Tiểu Quân bất giác rung mình:

- Nếu trong tay Ngại tử đột quyết là thanh huyết kiếm của Thường Nhân, nhất định mình đã thảm tử rồi.

Tiểu Quân chấp tay sau lưng, đi tới đi lui, rồi dừng bước trước bộ bạch y đó. Nhãn lực lại đóng đinh vào vết thanh mờ in trên áo. Tiểu Quân cảm nhận đường kiếm kia biến hóa rất ảo diệu và không sao lường được. Nó có thể cắt đôi đối phương, cũng có thể tiện đứt thủ cấp.

Tiểu Quân thở dài một tiếng, nheo mày suy nghĩ:

"Bất cứ chiêu thức nào cũng có cái lợi cái hại , và cũng có khiếm khuyết, nhưng sao mình không tìm ra được chỗ khiếm khuyết trong tử chiêu của Ngại tử đột quyết?" Tiểu Quân đứng bần thần nhìn bộ trường y:

"Nếu như mình không tìm ra chỗ khiếm khuyết của tử chiêu này thì đúng ngọ ngày mai coi như tàn đời rồi." Nghĩ đến đó Tiểu Quân vò đầu bứt tai, than thầm:

"Tiểu Quân ơi, chẳng lẽ mạng người chỉ sống đến đây thôi sao?" Thở dài một tiếng náo nê, Tiểu Quân rút ngọn trủy thủ "Quang Minh", từ từ kẻ mũi dao trủy thủ dọc theo vết thanh mờ.

- Thế này.... Ngày mai nếu như Ngại tử đột quyết sử dụng lại thức chiêu này thì mình sẽ bị xé từ vai trái xuống hông phải , nếu như mình cản đường chiêu thức đó nhất định tử chiêu sẽ biến hóa theo hướng ngược lại. Hướng vào mình cũng tiêu đời , và nếu như mình thối về sau hai bộ....

Tiểu Quân đưa tay sờ cần cổ:

- Nếu lùi lại thủ cấp của mình chắc ra đi mà bỏ thân ở lại.

Tiểu Quân ngồi xồm xuống đất:

- Làm sao bây giờ nhỉ ? Không lẽ mình chịu bó tay sao ? Chạy trốn....

Tiểu Quân lắc đầu:

- Chạy trốn cũng không được.... Còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ chứ. Huống chi là mạng của tất cả mọi người đều đặt vào mình, và mọi người đều lo lắng cho mình.

Tiểu Quân vỗ một chuồng vào bộ bạch y:

- Tiểu Quân ta là con khỉ gì mà người lại mang tiểu gia ra làm mặc chứ.

Nói như vậy nhưng Tiểu Quân lại thở dài ngao ngán:

- Nếu lúc này có Thường Nhân, có thể y giúp mình được nhiều việc. Thường Nhân biết được khẩu quyết của chiêu kiếm này thì nhất định phải biết cái nhược của nó, nhưng chờ Thường Nhân đến chắc mình tiêu tủng quá.

Tiểu Quân cầm ngọn trủy thủ "Quang Minh" gõ vào trán, đi tới đi lui.

Tiếng trống canh lại vang lên.

Nghe tiếng trống đó, Tiểu Quân nhắm mắt. Nghĩ mãi không ra, bất giác Tiểu Quân cúi gập, xoay chân phóng ngọn trủy thủ "Quang Minh" vào bộ bạch y.

Xẹt....

Ngọn trủy thủ Quang Minh lướt ngang chéo y, cắt luôn một mảnh vải , rồi ghim vào vách đá.

Tiểu Quân cau mày nhìn mảnh vải đó:

- Ngọn trủy thủ Quang Minh của mình bén quá đấy chứ, nhưng chắc nó không bằng thanh huyết kiếm của Ngại tử đột quyết.

Vừa nói đến đây, vẻ mặt Tiểu Quân thoáng sững sờ, nhìn như đóng đinh vào vết than mờ in trên vùng thượng đẳng bộ bạch y.

Tiểu Quân lẩm nhẩm nói:

- Đúng rồi.... Đúng rồi.... Chỉ có như vậy thôi.

Tiểu Quân nhảy đồng lên:

- Ta tìm ra được rồi.... ta tìm ra được rồi.... ta tìm ra được rồi.

Tiểu Quân lắc vai, vươn tay rút ngọn trủy thủ Quang Minh trở lại.

Chàng chăm chăm nhìn ngọn trủy thủ:

- Nếu không có người Tiểu Quân chẳng tìm ra được đâu. Mà sao mình ngu như vậy nhỉ ?

Tiểu Quân gõ vào trán:

- Nếu như đầu cây nhang không chạm vào trường y của mình thì đâu để lại vết than mờ này. Bấy nhiêu đó mà mình không nghĩ tới , chỗ đặc dụng nhất của tử chiêu chính là mũi kiếm. Cả một thanh kiếm nhưng chỗ phát tác tử chiêu triệt hạ đối phương chỉ là phần mũi mà thôi. Điểm sát tử đối phương quá nhỏ khiến cho đối phương không thể ngăn cản được.

Tiểu Quân vỗ đầu:

- Đúng rồi ! Tiểu Quân lấy bộ bạch y gói lại , rồi vươn vai thở ra một cách khoan khoái như vừa trút xong gánh nặng.

- Bây giờ thì mình có thể ăn no ngủ kỹ chờ đến giờ Ngọ ngày mai, Ngại tử đột quyết ời.... Người sẽ phải ngạc nhiên lắm.

Tiểu Quân mở cửa thạch thất. Gió đêm phà vào mang theo mùi tanh của máu khiến Tiểu Quân rùng mình. Vừa lúc đó thì thế trận bát quái Thái cực kiếm đã bắt đầu dịch chuyển phát tác.

Tám thanh trường kiếm của tám vị đạo sĩ như tám con giao long vây chặt lấy Thúy Ngân Đài.

Trong vòng kiếm trận, Thúy Ngân Đài khi tràn mình về bên trái, lúc phải cúi mọp sát đất, nhưng tuyệt nhiên vẫn bị kiếm phong bủa chặt, không chừa cho nàng một khoảng trống nào.

Có lúc ba thanh kiếm kết thành hình chữ phẩm công vào thượng đẳng của nàng, bắt Thúy Ngân Đài uốn mình ra sau để tránh, nhưng nàng chưa kịp trụ bộ thì hai thanh kiếm khác từ hai bên như một gọng kéo chém xả vào cước pháp.

Thúy Ngân Đài điểm mũi hài phi thân lên cao, lộn luôn ba vòng, ngọc thủ phóng kim châm công trả lại tám vị đạo sĩ công kết trận Thái cực bát quái.

Những cây trâm bạc của nàng đồng loạt bị những thanh trường kiếm đánh bật trở lại.

Thúy Ngân Đài không ngờ Thái cực bát quái trận lợi hại như vậy. Chỉ trong khoảng khắc nàng đã đánh đến hết bộ "Phi trâm xuyên ngọc" nhưng vẫn chưa tìm được chỗ thoát ra khỏi trận pháp. Ngược lại tám thanh trường kiếm kia càng lúc càng bám chặt lấy nàng.

Thúy Ngân Đài nhác thấy thạch môn mở ra, liền thét gọi :

- Tiểu Quân cứu Ngân Đài với ! Ngân Đài vừa dứt lời thì thanh kiếm của vị đạo sĩ chiếm ngự cung tốn bất thân chỉ thẳng vào yết hầu nàng. Thế kiếm này đúng là một thức chiêu ác tử đối phương, trong lúc Ngân Đài hoàn toàn rơi vào cung tử. Nàng trợn mắt đoán chắc yết hầu mình bị xuyên thủng.

Keng....

Thanh trường kiếm bật ngược trở lại , và Tiểu Quân đã nhập vào Thái Cực bát quái kiếm trận đứng bên cạnh Ngân Đài.

Chàng quát lớn:

- Dừng tay....

Sự xuất hiện đúng lúc của Tiểu Quân cứu Ngân Đài khỏi tán mạng trong Bát quái kiếm trận của Võ Đang.

Ngân Đài lau mồ hôi trán:

- Nếu không có Tiểu Quân, Ngân Đài chắc tiêu mạng rồi.

Trương Huyền Tổ khoát tay, tám vị đạo sĩ lui về chỗ cũ.

Tiểu Quân hướng về phía Trương chân nhân, vuốt mũi hỏi :

- Đạo trưởng.... Chuyện gì xảy ra mà các vị đạo huynh đây bức ép Ngân Đài cô nương.

- Tiểu Quân cứ hỏi vị cô nương này thì biết.

Tiểu Quân quay lại Ngân Đài.

Chàng chưa kịp hỏi thì hai gã đạo đồng thoát phi thân đến quì mọp dưới chân Trương Huyền Tổ:

- Lão tổ.... Lập bang chủ bỏ đi rồi....

Trương Huyền Tổ cau mày:

- Bỏ đi ? Lập bang chủ đang mang thương tích mà bỏ đi à ?

- Dạ.... sự thật như vậy.... Lập bang chủ bỏ đi còn.... còn....

- Còn gì nữa ?

- Dạ.... Lập bang chủ còn lấy toàn bộ thuốc trị thương của Võ Đang.

Ngân Đài bật cười khúc khích:

- Bây giờ thì Đạo trưởng tin gã hay tin Ngân Đài. Lập Cư lấy hết thuốc trị thương của Võ Đang để chuẩn bị cho ngày mai đây. Y lấy thuốc để chẳng còn đặc được, khi Ngại tử đột quyết lỗ có đánh Tiểu Quân trọng thương.

Nàng quay qua Tiểu Quân:

- Lập bang chủ muốn người chẳng còn đường nào giữ được cái mạng nhỏ.

Trương Huyền Tổ then mặt, nhìn Ngân Đài:

- Bần đạo không ngờ Lập bang chủ là kẻ tiểu nhân, nên mới xúc phạm đến nữ hiệp.... Mong nữ hiệp đừng để tâm.

- Nếu không có Tiểu Quân, bây giờ Ngân Đài đã biến thành xác chết rồi , nhưng tôi không trách đạo trưởng đâu. Tôi chỉ muốn hỏi một điều thôi.

Tiểu Quân nhìn nàng, mỉm miệng cười ruồi :

- Không để tâm là tốt rồi.... Nàng cứ hỏi đi ! Thúy Ngân Đài tiến lên một bộ, nhìn Trương Huyền Tổ:

- Thái cực kiếm pháp bát quái trận lợi hại như vậy, sao Đạo trưởng không dùng để đối phó với Ngại tử đột quyết ?

Trương Huyền Tổ thở dài một tiếng:

- Thái cực kiếm pháp mặc dù lợi hại nhưng không thể dùng để đối phó với tử chiêu của Ngại tử đột quyết.

- Tại sao vậy ?

Tiểu Quân trả lời thay cho Trương Huyền Tổ:

- Xác chết đâu thể nào khởi động được trận pháp. Khi Thái cực kiếm trận khởi động thì tám vị đạo huynh đây đã mất mạng bởi chiêu kiếm của Ngại tử đột quyết rồi. Tử chiêu sát kiếm của Ngại tử nhanh hơn Thái cực kiếm trận gấp bội lần. Cái nhanh và cái chuẩn làm ra chiêu tử kiếm, còn Thái cực kiếm trận thì dụng đến cái động hư hư thực

thực mà bức ép đối phương, dụng Thái cực kiếm trận chủ yếu để bắt người mà thôi chứ không có phần sát kiếm giết người.

Trương Huyền Tổ nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân am tường căn cơ kiếm pháp của Võ Đang.
- Đạo trưởng quá lời.... Tiểu Quân đâu thể so sánh với đạo trưởng được.

Tiểu Quân quay sang Ngân Đài:

- Ngân Đài.... Tại hạ và cô nương đi tìm một chiếc quan tài chứ ?

Ngân Đài chớp mắt, sững sờ nhìn Tiểu Quân:

- Tìm áo quan chi vậy ?
- Tại hạ phải chuẩn bị trước cho mình. Nếu không chuẩn bị, thì ngày mai áo quan đâu chôn thây tại hạ, chẳng lẽ đắp chiếu để phơi mình cho lũ kên kên đói.
- Tiểu Quân biết sẽ chết à ?
- Không còn đường sống đâu.

Tiểu Quân quay lại Trương Huyền Tổ:

- Đạo trưởng.... Tại hạ đã suy nghĩ kỹ rồi , chắc ngày mai khó giữ mạng trong cuộc đấu sinh tử đó. Tại hạ đi tìm áo quan cho mình đây.

Trương Huyền Tổ trang trọng hẳn lên:

- Tiểu Quân.... Thật vậy sao ?
- Cái gì là thật cái gì là giả ?

Tiểu Quân xá Trương Huyền Tổ một xá :

- Kiểu từ.... hẹn đạo trưởng đúng Ngọ ngày mai. Dù thế nào chăng nữa, đạo trưởng cũng nhớ ướp xác Tiểu Quân bằng trầm nhé.

Tiểu Quân nhìn Ngân Đài:

- Chúng ta đi chứ ?

Tiểu Quân vừa dậm bước, Vương Bình cản lại :

- Tiểu Quân....
- Vương tiền bối có chuyện gì ?

Vương Bình xoa tay, nghiêm giọng hỏi :

- Tiểu Quân biết chắc ngày mai sẽ chết bởi tử chiêu sát kiếm của Ngại tử à ?

Tiểu Quân gật đầu.

Vương Bình thở dài:

- Nếu Tiểu Quân xác định như vậy thì các hạ không thể rời khỏi Thiếu Lâm tự được.

Tiểu Quân bật cười khanh khách. Cát tràng cười đó Tiểu Quân nói:

- Ý của lão tiền bối là sợ Tiểu Quân chạy trốn sao ?

Quân tử kiếm Vương Bình gật đầu:

- Ai mà không quý mạng của mình chứ.
- Thế đấy....

Tiểu Quân nhìn lại Trương Huyền Tổ:

- Đạo trưởng có cùng ý niệm như Vương Bình tiên bối không ?
- Tiểu Quân muốn đi cũng đâu ai cản được, nhưng bản đạo đoán chắc Tiểu Quân không bao giờ bỏ cuộc phó hội ngày mai.
- Đa tạ đạo trưởng đã nghĩ tốt cho Tiểu Quân.

Tiểu Quân cười mỉm, nói với quân tử kiếm Vương Bình:

- Tại hạ cốt chỉ đi tìm áo quan thôi, nhưng nếu Vương tiên bối sợ Tiểu Quân bỏ trốn thì nhờ người đi tìm dùm cho tại hạ. Được chứ ?
- Chuyện đó để Vương lão phu lo cho Tiểu đại hiệp.

Tiểu Quân khoát tay:

- Ê.... Tiểu Quân gần chết đến nơi rồi , không dám nhận hai chữ đại hiệp đâu.

Tiểu Quân nói với Thúy Ngân Đài:

- Có người lo áo quan cho tại hạ, giờ tại hạ thêm uống rượu, Ngân Đài cô nương thích đi cùng tại hạ không ?
- Đi với Xảo quỷ lúc nào Ngân Đài cũng thích.
- Thế thì chúng ta đi ! Tiểu Quân thông dong thả bước đi qua mặt Quân tử kiếm Vương Bình. Gã quay lại nhìn Vương Bình, vừa cười vừa nói:
- Lão tiên bối sợ Tiểu Quân bỏ trốn thì phải đi cùng với Tiểu Quân.

Vương Bình lưỡng lự:

- Lão phu chỉ nói ra sự thật mà thôi.... Ngươi....
- Lão tiên bối có thích đi uống rượu với tại hạ không ?

Tiểu Quân vừa hỏi vừa thộp trảo vào hổ khẩu Vương Bình:

- Chúng ta cùng đi....

Không cho Vương Bình nói lời nào, Tiểu Quân kéo lão rời cổ tự Thiếu Lâm.

HỒI THỨ BA MƯƠI KỲ NGỘ TRÊN QUỶ ĐẦU SƠN

Trở lại trấn Uông Bí....

Hai gã biến thái ái nam ái nữ sau câu nói tự thị đó, liền ập thẳng tới cổ kiệu.

Bốn gã phu kiệu đại lực lập tức dàn thành hàng ngang, quát lớn:

- Hồn láo....

Cùng với tiếng quát nghiêm lạnh, cả bốn người đồng loạt nối kết nhau, đồng thời tổng thẳng về phía hai gã biến thái ái nam ái nữ bốn đạo chuông kinh dị sơn đảo hải.

Mặc cho khí kinh dũng mãnh đó bổ thẳng vào thân ảnh mình, hai gã ái nam ái nữ vẫn không hề nao núng. Chúng còn dựng bốn đôi trảo công trắng muốt vỗ thẳng vào yết hầu bốn gã phu kiệu đại lực.

âm....

Bốn đạo khí kinh đánh thẳng vào thân ảnh hai gã ái nam ái nữ, nhưng trảo công của hai gã đó cũng thòp được vào yết hầu đối phương.

Hai cái thân mỏng mảnh tựa những chiếc lá khô xoáy tròn trong cơn lốc hất ngược về phía sau non hai trượng. Cả hai nằm duỗi dài dưới đất bất động ngỡ chúng đã chết tốt rồi.

Bên đây, bốn gã phu kiệu đại lực đứng như trời trồng, cả bốn người đều bị bứt đứt yết hầu, máu xối xả tuôn ra một lúc xá mới đổ sụp xuống.

Một cảnh tượng thảm sát rừng rợn lần đầu tiên xảy ra ở trấn Uông Bí mà bất cứ cư dân nào chứng kiến cũng hồn phi phách lạc. Không biết trong kiệu là ai, nhưng tuyệt nhiên vẫn không động tĩnh gì.

Hai gã biến thái nằm một lúc, bất chợt ngồi dậy. Chúng vươn vai như muốn giãn gân giãn cốt, rồi nhìn nhau cười hề hề chẳng một chút biểu lộ gì là bị nội thương bởi chuông kinh của bốn gã phu kiệu đại lực.

Hai gã đồng loạt phủ tay. Hành động của chúng tinh mắt mới nhận ra điều đặc dị.

Mặc dù chúng có hai thể xác nhưng hình như ý nghĩ và hành động chỉ của một người.

Nếu gã này chớp mắt phải, y rằng người kia chớp mắt phải, kể cả tay chân của họ cũng cùng một động tác trông lạ lùng vô cùng.

Cả hai đi đến trước chiếc kiệu.

Tiếng nữ nhân trong kiệu cất lên thánh thót như tiếng chim họa mi hót:

- Bỏn nương không ngờ võ công của "Song tình" tăng tiến như vậy.

Song tình chớp mắt. Cả hai cùng nói:

- Thị nhận ra Song tình à ?

- Sao bốn nương lại không nhận ra chứ.

Từ trong kiệu một bàn tay nhú ra, những ngón tay thon nhả và những chiếc móng cắt tỉa trau chuốt. Vừa nhìn thấy bàn tay ngọc đó, Song tình bất giác lùi lại :

- Ý....

- Song Tình nhận ra ta rồi chứ ?

Chỉ với một bàn tay mà Song tình đã nhận ra người ngồi trong kiệu, mặc dù chúng chẳng hề thấy được chân diện mục. Chắc chắn trên bàn tay trắng muốt kia, có một đặc điểm gì rất dị biệt, thứ hai là Song Tình đã từng biết qua người ngồi trong cỗ kiệu này.

Song Tình bất giác quì mọp xuống đất, dập đầu ba cái :

- Nương nương tha tội.... Nương nương tha tội !

- Đứng lên đi ! Bao nhiêu vẻ kiêu căng tự thị trên mặt Song tình bất giác biến mất, mà thay vào đó là vẻ khúm núm của những tên nô tài trong hậu cung.

Vị nương nương lại cất tiếng nói:

- Kiệu của bốn nương không còn ai khiêng nữa. Song Tình có thể khiêng kiệu cho bốn nương nương chứ ?

- Song Tình xin được hầu hạ nương nương.

- Tốt lắm.. Hãy khiêng kiệu cho ta đi tìm Tướng Phụ Tôn Tử.

- Song Tình đã biết được Tướng phụ đang ở đâu. Hiện tại lão đang có mặt tại Quỷ đầu sơn.

- Người có chắc như vậy không ?

- Nô tài đã điều tra kỹ rồi.

- Mau đưa bốn nương đến đó !

Song Tình chia làm hai, kẻ trước người sau ghé vai vào khiêng kiệu. Chiếc kiệu to lớn, trang hoàng lộng lẫy, vốn do bốn gã phu đại lực khiêng, nhưng Song Tình nhấc lên rất nhẹ nhàng, tưởng chừng như trên vai chúng chỉ là khối bông gòn nhẹ tênh. Cả hai khiêng cỗ kiệu băng đi vun vút, tưởng chừng như trên vai họ chẳng có gì cả. Quỷ đầu sơn cao vun vút, đường lên đỉnh dốc dựng đứng, thế mà chúng vẫn chẳng hề giảm cước tốc hay tỏ ra khó khăn, mệt nhọc.

Chỉ trong khoảnh khắc, Song Tình đã khiêng cỗ kiệu đến được đỉnh Quỷ đầu sơn.

Đồng Tiểu Linh thấy cỗ kiệu lướt về phía mình, liền phi thân ra cản lại :

- Các vị là ai.... hãy dừng bước ! Song Tình vẫn khiêng kiệu, nhưng hữu thủ đồng loạt dựng lên võ về phía Tiểu Linh một đạo kinh âm nhu dị hoặc vô cùng.

Bị Song tình tấn công đột ngột, Tiểu Linh tức giận chẳng thềm né tránh, dựng luôn ngọc thủ bổ ngược một chuồng đón thẳng vào đạo kinh âm nhu của Song tình.

âm....

Tiểu Linh lùi một bộ, mắt nẩy đom đóm, phải nén lắm mới không phun ra ngoài một bùm máu.

Song tình khoát tay :

- Quỷ nữ tránh ra để chúng ta đưa nương nương gặp lão Tôn Tử.

Tiểu Linh nheo mày:

- Các người lên đây chủ yếu để gặp ngoại tổ Tiểu Linh à ?

- Lão Tôn Tử ở đâu ?

Tôn Tử từ trong nhà bước ra:

- Ai làm gì mà ồn ào thế ?

Lão Tôn Tử sững sờ khi chạm nhãn vào chiếc kiệu và khuôn mặt ái nam, ái nữ của Song tình.

Lão ngoác Tiểu Linh:

- Tiểu Linh, lại đây ! Tiểu Linh quay trở lại đứng bên Tôn Tử. Nàng nói:

- Ngoại tổ.... Họ khuấy động Quỷ đầu sơn của chúng ta.

- Ậy.... Ngoại tổ biết.... Nhưng con đừng có hỗn láo khi chưa biết người là ai.

Tiếng cười phát lên như ngọc pha lê từ trong kiệu dội ra.

Vừa nghe tiếng cười trong vạt đó, khuôn mặt của Tôn Tử thoát biến sắc. Lão lẩm nhẩm:

- Nương nương....

Tiểu Linh nhìn Tôn Tử :

- Ngoại tổ biết người này à ?

Bàn tay ngọc lại nhú ra rồi từ từ vén chiếc rèm lên. Ngón giữa của bàn tay thon nhả đó có đeo một chiếc nhẫn óng ánh ngũ sắc trông vô cùng đẹp mắt.

- Tôn Tử nhận ra ta chứ ?

Tôn Tử lùi lại :

- Lão phu nghĩ nương nương chẳng bao giờ tìm được lão phu, thế mà người vẫn tìm được đến đây.

- Bốn nương đã tìm đến đây rồi , lão tính sao ? Lão trao vật đó cho bốn nương chứ.

Tôn Tử lưỡng lự:

- Nương nương vẫn nghĩ đến chiếc chìa khóa mở cửa bí cung à ?

- Lão đã thấy bốn nương lặn lội đi tìm lão, tất chỉ vì chìa khóa mở bí cung mà thôi.

Tôn Tử vuốt râu, thở dài rồi nói:

- Lão phu sẵn sàng trao chiếc chìa khóa đó cho nương nương, nhưng nương nương phải hứa với lão phu một điều.

- Lão nói đi !

- Nương nương cho Tiểu Linh rời khỏi đây.

- Chỉ bấy nhiêu đó thôi à ?

- Lão phu chỉ xin bấy nhiêu thôi

- Bốn nương nương đồng ý.

Tiểu Linh nhìn Tôn Tử:

- Ngoại tổ.... Thì là ai mà ngoại tổ lại tỏ ra cung kính như vậy?

Tôn Tử quay sang nhìn nàng:

- Tiểu Linh.... Hãy nghe ngoại tổ nói, rồi nhớ mà hành sự. Con rời khỏi Quỷ đầu sơn tìm bằng được Xảo quỷ, báo cho y biết chìa khóa bí cung ngoại tổ đã trao cho Thánh cô nương nương, bằng mọi giá y phải lấy cho được chiếc chìa khóa đó, không để Thánh cô vào được bí cung. Bằng như để Thánh cô vào được bí cung thì chỉ trong ba con trăng, Linh Địa Huyền Tôn sẽ lại tái xuất giang hồ, bá tánh sẽ không khỏi bị một phen máu đổ thịt rơi.

Tôn Tử nắm tay Tiểu Linh:

- Còn điều này nữa, ngoại tổ muốn nói với con. Thật ra chính ta đã thông báo cho sư huynh của con nơi ta ngụ ở đây. Ta cũng không phải là ngoại tổ ruột của con đâu mà chỉ muốn bảo vệ cho con và sư huynh con. Nếu con tìm được Đồng Mã Kỳ, ắt tìm được bí mật thân thế hệ trọng của con, chắc chắn có liên quan đến Kim Sa phái.

Tiểu Linh cau mày:

- Con ngỡ ngoại tổ đang nói....

Tôn Tử mỉm cười :

- Linh nhi đừng lo cho lão. Hãy đi đi.... Lão chúc con thượng lộ bình an.

- Để ngoại tổ ở lại đây một mình con không yên tâm.

- Võ công của con đâu sánh bằng ta, nhưng võ công của ta lại chẳng thể so bì với Thánh cô nương nương. Con hiểu ý của ta chứ. Tiểu Quân sẽ giúp đỡ con.... Ta tin như vậy.

Tôn Tử trừng mắt nhìn Tiểu Linh:

- Con không rời Quỷ đầu sơn không được.... Đây là cơ hội duy nhất bảo tồn mạng sống của con đó.

Tiểu Linh bậm môi. Nàng suy nghĩ một lúc, rồi mới lí nhí nói:

- Linh nhi nghe lời ngoại tổ ! Tôn Tử mỉm cười gật đầu:

- Linh nhi bảo trọng.... Ngoại tổ tin vào con.

Tiểu Linh xá Tôn Tử một cái, rồi nhìn chiếc kiệu và Song tình như muốn thâu tóm dung mạo của những người đó lần cuối rồi mới quay lưng trở khinh công băng xuống Quỷ đầu sơn.

Tôn Tử nhìn chiếc kiệu, từ từ tiến đến ba bộ đối mặt với chiếc rèm nhung che cửa kiệu. Lão đột ngột quì xuống:

- Lão nô vâng mệnh Thánh cô nương nương !

- Tốt lắm.... Hãy đi lấy chìa khóa bí cung cho bốn nương.

Tôn Tử dập đầu xuống đất ba cái:

- Tuân lệnh nương nương ! Tôn Tử quay lưng trở khinh thuật hướng về phía hai chiếc hang mà Tiểu Quân và Tiểu Linh đã từng vào. Lão chỉ mất khoảng thời gian uống xong tuần trà thì quay trở ra.

Trên tay Tôn Tử là chiếc trát vàng. Lão đến bên cổ kiệu, kính cẩn dâng bằng hai tay:

- Đây là chìa khóa bí cung.... Nương nương thụ nhận.

Bàn tay ngọc lại nhú ra đón lấy chiếc trát có chiếc chìa khóa mở bí cung.

- Tốt lắm.... kể từ bây giờ lão lúc nào cũng phải ở bên cạnh bốn nương.

- Lão phu sẽ phục vụ nương nương.